

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

Thi
Định
Nhu

2

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

trưng ảnh dịch

Table of Contents

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Kết truyện

Ngoại truyện 1: Nhà sách

Ngoại truyện 2: Noel

Ngoại truyện 3: Đi chợ

Ngoại truyện 4: Baby

Ngoại truyện đặc biệt cho bản mới nhất:

GẶP GỠ VƯƠNG LỊCH XUYÊN

thi
định
nhu
2

tranh ảnh dịch

thi định nhu

GẬP
GỖ
VƯƠNG
LỊCH
XUYÊN
2

tranh ảnh dịch

NHA XUẤT BẢN
VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP HCM

《沥川往事》

本书经北京晋江原创网络科技有限公司授权给南方图书公司出版。

“Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên”

Được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Công ty TNHH

Văn học mạng Tân Giang Bắc Kinh và Công ty TNHH Sách Phương
Nam.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của
Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Chương 36

Là người đang thất tình, tôi cũng mắc một loại bệnh thường gặp ở người thất tình, là thích đứng lẻ loi giữa chốn đông người, một mình buôn bã giữa đám đông huyên náo. Hèn gì có một số bộ lạc châu Phi, khi có người sắp chết, những người khác sẽ tụ tập bên họ, nhảy múa quanh đống lửa. Chết giữa đám đông náo nhiệt ắt phải tốt hơn một mình đối mặt với sự sợ hãi và buôn tủi. Cho nên, tối Valentine hôm đó, tôi đi xem phim một mình.

Mấy năm nay, tuy rằng không có Lịch Xuyên bên cạnh, nhưng tôi vẫn thích đi xem phim. Tôi còn đăng ký nhận tờ rơi của rạp chiếu phim, thấy có suất chiếu là đến xem, không cần biết là phim cũ hay phim mới. Trong rạp toàn ghê tình nhân, tôi ngồi một mình ở hàng cuối cùng, ôm một túi bắp rang to vật vã. Là phim hài của Thành Long, rất tiêu lâm, tiếng cười vui vẻ tràn ngập cả rạp. Tôi giấu mình giữa những cặp đôi yêu nhau, lặng lẽ rơi lệ giữa muôn trùng tiếng cười.

Tôi không biết viêm phổi cấp tính là bệnh gì, cũng không biết nghiêm trọng tới mức nào, nhưng mà, từ trước đến nay, lúc nào Lịch Xuyên cũng tỏ ra mạnh mẽ. Anh chưa bao giờ để lộ vẻ yếu ớt trước

mặt tôi. Nếu u già u được, anh sẽ già u thật kỹ, nếu u không già u được, anh sẽ trở n mất tâm. Mà hôm nay, giọng của anh nghe yếu u thế kia, nhưng lúc nói chuyện vẫn cố tỏ ra bình thường. Tôi đoán rằng tình trạng thật của anh còn tệ hơn những gì tôi nghe được gập chục lần.

Về đến nhà, thầy René đang online MSN, tôi mừng như mở cờ trong bụng, liền hót hải gọi René:

“René! Cảm ơn anh cho em số điện thoại, em đã gọi cho Lịch Xuyên rồi.”

René gõ tiếng Anh: “Sao rồi? Nói chuyện vui không?”

Tôi nói: “Vui lắm. René, Lịch Xuyên bị viêm phổi cấp tính nặng lắm hả? Anh ấy nói chuyện không ra hơi luôn.”

René: “Ừ, cậu ấy nghe điện thoại được là tốt lắm rồi đó. Thời gian trước cậu ấy không nói nổi luôn đó.”

Vậy à? Sao lại như vậy được? Tôi liền hỏi: “Cảm cúm dẫn đến viêm phổi hả? Sao không nói chuyện nổi? Cổ họng bị sưng hả?”

Bên kia tạm ngừng một lát, tựa hồ như đang lựa lời.

Sau đó, René dường như nói ra sự thật: “... Những lúc bệnh trở nặng, Alex phải hô hấp bằng máy. Hệ miễn dịch của cậu ấy rất yếu, cho nên phải chăm chút rất cẩn thận. Không thể để bị nhiễm lạnh, không thể để bị cảm, không thể để bị sốt, càng không thể để bị nhiễm trùng.”

Tôi gõ một dấu chấm hỏi to: “Máy hô hấp là gì?”

“... Thì là chức năng hô hấp của cậu ấy có vấn đề, cần máy móc hỗ trợ.”

Trong đầu tôi liên tục hiện những cảnh trong phim “ER”. Trong phòng cấp cứu, khi nhìn thấy bệnh nhân sắp tắt thở, một bác sĩ đứng cạnh sẽ nhanh tay lấy dao mổ rạch khí quản của bệnh nhân, nhét ống thở trong suốt vào.

Mới nghĩ tới đó, tôi liên tục đổ mồ hôi lạnh đầy người, hô i hận không thôi: “Lần sau em nhất định sẽ cẩn thận! Không để anh ấy dầm mưa!”

Bên kia dừng lại một chút, tiếp theo thì một biểu tượng giận dữ mặt xuất hiện: “Cái gì? Em để Alex dầm mưa? Thời tiết này? Mùa đông?”

“Em xin lỗi, em không biết anh ấy không thể dầm mưa...”

Thật ra hôm đó, cả người tôi cũng ướt như chuột lột, về nhà liên tục tắm rửa, buốt lạnh phiến muộn đến mức không thêm uống trà giải cảm, nhưng tôi chẳng bị cảm sốt gì cả. Vẫn khỏe mạnh. Sao tôi lại khỏe như trâu, sức đề kháng lại mạnh như bò, cũng hơi xấu hổ thật!

René vẫn không chịu buông tha: “Annie, tại sao em để Alex dầm mưa?”

“Tội em... đánh nhau... trong mưa...”

Màn hình rung lên, René lại giận dữ đến mức nhảy chồm lên: “Cái gì? Cái gì? Hai người đều lớn hết rồi, còn đánh nhau? Đúng rồi, vết thương trên gáy Lịch Xuyên, có phải do em gây ra không? Trước khi đưa Mia cho em, anh đã cắt móng cho nó rồi.”

Tôi thành khẩn nhận tội: “À... chuyện đó... đã hơn một tháng rồi, vẫn chưa lành hả?”

Cửa sổ chat không nháy lên nữa, hồ i lâu không có chữ nào.

Sau đó, dường như René đang thở dài: “Anh cứ tưởng, con gái Trung Quốc phải dịu dàng hơn con gái Pháp chứ...”

Tôi liền gõ tiếp: “Em không cô ý mà, Lịch Xuyên cứ đòi over với em hoài, em giận quá mất khôn! Đây chỉ là trường hợp cá biệt, anh đừng vì em mà có thành kiến với toàn bộ con gái Trung Quốc.”

Cửa sổ màu da cam nháy lên, René nói: “Không có đâu. Lúc nào Alex cũng nói em là cô gái dịu dàng nhất, nhiệt tình nhất. Còn nữa, email em gửi cho Alex, cũng rất dịu dàng, làm người ta cảm động dễ sợ!”

Cái gì? Lịch Xuyên... dám...

Xiu, tôi giận tới xiu luôn rồi, không cần soi gương tôi cũng biết mặt mình đen thui: “Lịch Xuyên cho anh đọc thư của em? Em tính sỏ với anh áy!!!”

Trong ấn tượng của tôi, Lịch Xuyên đâu có bất lịch sự như vậy! Chắc không giống trong phim, một cậu nam sinh nhận được thư tình của nữ sinh, liền đứng giữa phòng ký túc xá đọc to đống dục, mọi người nghe xong liền cười lăn cười bò.

Màn hình nhảy ra một đoạn tiếng Anh khá dài, René nói: “Không phải, không phải, em đừng hiểu lầm... Thời gian đó Alex bệnh nặng lắm, toàn bộ email của em đều do anh đọc cho cậu áy nghe.”

Đến lượt tôi phát điên: “Bệnh nặng? Bệnh nặng tới cỡ nào? Năm liệt giường luôn hả?”

“Cũng không phải. Chỉ là không có sức, phải nằm lì cả ngày.” René chuyển đề tài. “Mà nè, Annie, sao em không viết bằng tiếng Anh? Email của em đúng là thử thách lớn đối với trình độ tiếng Trung của anh đó! Có biết người nước ngoài như anh đọc email của em một cỡ nào không? Em toàn viết dài ơi là dài, lại còn nghĩ đến đâu viết đến đấy nữa, không chịu chấm phẩy gì hết, làm anh không biết dấu chấm câu nằm ở đâu luôn. Sau đó, anh đành đọc luôn một tràng, vừa đọc vừa bị Lịch Xuyên mắ ng, nói chấ c chấ n em viết tiếng Trung không sai, sao cậu ấy nghe không hiểu gì hết...”

Phì... tôi dờ khóc dờ cười: “Em đâu có kêu anh đọc! Đâu phải gửi cho anh đâu!”

René gửi qua một khuôn mặt đau khổ: “Annie, anh làm luận văn tiến sĩ về đề tài “Kinh Lễ Ban [1].”, anh đọc hiểu cổ văn, cũng đọc được chữ phồn thể, nhưng anh không hiểu văn nói và chữ giản thể.

Câu này nhảy ra lúc tôi đang uống trà, “phụt” một tiếng, màn hình đầy nước.

“Không thể nào? Ai cũng nói văn nói dễ hiểu hơn cổ văn mà.”

René: “Chỉ có người Trung Quốc mới nói vậy thôi. Tin hay không tùy em, kết cấu của cổ văn tương tự như tiếng Anh. Tóm lại, em viết văn nói, chữ giản thể. Anh chỉ đọc được cổ văn, chữ phồn thể. Cho nên, anh phải tra từ điển miết. Mỗi khi nhận được email của em, anh phải dùng phần mềm chuyển chữ giản thể thành chữ phồn thể, sau đó phải tra những từ không biết, ghi lại phiên âm, rồi đọc

cho Alex nghe, Alex cứ chê anh đọc sai không hà! Có lúc, em dùng từ mà cả hai tụi anh đều không biết, tra từ điển cũng không có, Alex ra lệnh cho anh đi thư viện tra từ điển to hơn. Tội nghiệp anh lắm, dù ngoài trời đang mưa tuyết anh cũng phải đi! Có lúc, chuyển đổi gián phôn bị trục trặc, thành một đống ký hiệu không biết là gì. Anh lại bị máng, Lịch Xuyên bắt anh tìm người khôi phục dữ liệu, anh phải bỏ tiền ra thuê người. Tóm lại... khoảng thời gian đó anh cũng vất vả lắm nha, anh cũng góp sức cho tình yêu của hai người đó, em cảm ơn anh đi!”

Tôi nghi ngờ bản thân đọc quá nhiều tiểu thuyết đam mỹ [2], nên cứ cảm thấy René đúng là kiểu uke [3]-dịu dàng trong tiểu thuyết, nên cũng nhân cơ hội ăn hiếp anh ấy: “Cảm ơn cái đầu anh! Em đâu có kêu anh tra từ điển đâu!”

René cũng không giận: “Nhưng mà, hai người đúng là một đôi, đúng là có thần giao cách cảm nha! Mỗi khi Alex bệnh nặng, email của em viết rất dài, đặc biệt sunny [4]. Suốt mấy năm đó, Alex nhờ đọc email của em mới gắng gượng qua ngày. Hihi, hai người đúng là một cặp trời sinh, một người kiên quyết không trả lời, một người kiên quyết gửi. Nâng đỡ tinh thần cho nhau hơn 3 năm trời. Cuối cùng tại anh phá hỏng. Lần đó Lịch Xuyên chửi anh té tát luôn.”

Tôi đột nhiên hiểu ra: “Anh là người gửi bưu thiếp!”

René gửi một khuôn mặt xấu hổ: “Anh nhất thời xúc động, gửi xong kể cho Alex nghe, Alex nói, tiêu rồi, chắc chắn em sẽ không viết thư nữa. Anh còn cãi lại, một hai không tin lời cậu ấy. Annie, em nói đi, em gửi email liên tục 3 năm trời, bọn anh chờ thư em

thành thói quen, một tuần nhận ít nhất 2 lá mà. Quảng thời gian lúc ba em sắp mất, em viết email nào cũng dài, cũng buồn. Kết quả là, đột nhiên một ngày kia, em không gửi email nữa, tháng đó Alex sụt hơn 9 kg, xém nữa là chết luôn. Đương nhiên, anh không thể trách em, em cũng đâu biết chuyện đó. Nhưng mà, nếu đã quyết định không viết nữa, mấy tháng trước, sao em lại lên cơn gửi email cho Alex? Đúng là “Phong xạ khởi, xúy trừu nhất trì xuân thủy [5]”. Lúc đó Alex trượt tuyết bị thương còn đang nằm viện, liên tục gạt lời khuyên của bác sĩ sang một bên, nhất quyết đòi về Trung Quốc. Mới về có mấy ngày, lại bệnh suýt chết!”

René vẫn chat bằng tiếng Anh, đột nhiên giữa một rừng chữ cái tiếng Anh nhảy ra một câu tiếng Trung, còn là Tô ngữ từ, làm tôi sợ hết hồn.

Tôi liền trả lời thật nhanh: “Haiz! Nói vậy, em vẫn chưa thể thành thiên thần được! René, thật ra Lịch Xuyên bị bệnh gì vậy? Nể mặt Chúa trời, anh nói cho em biết đi!”

René: “Không được, không được, đây là bí mật. Alex mà biết sẽ giết anh chết.”

Tôi không dám ép René quá mức, ép quá sẽ mất luôn nguồn tin, khó khăn lắm René mới chịu nói về chuyện này, tôi liền vội vàng chuyển hướng: “René, lúc Lịch Xuyên bị bệnh thì anh chăm sóc anh ấy hả? Anh quen Lịch Xuyên lâu lắm rồi hả?”

René nói: “Ừ, anh và Alex là bạn đại học, còn ở chung phòng ký túc xá, là anh em tốt. Anh quen Alex trước rồi mới quen Leo. Lần đó Alex bị bệnh, anh còn làm giảng viên đại học, cũng tương đối rảnh. Hơn nữa, Leo bận tới tận mặt mũi, chỉ có anh đến bệnh viện

được thôi. Cũng không phải chăm sóc gì, luôn có hộ lý túc trực bên cậu ấy. Anh chỉ nói chuyện với cậu ấy, đọc email cho cậu ấy nghe thôi.”

Tôi hỏi: “Nói vậy, Lịch Xuyên bị bệnh lâu lắm rồi à?”

René liền cảnh giác: “Ừ. Em đừng mong moi thêm lời nào từ anh nữa.”

Lịch Xuyên may mắn dễ sợ, có được người bạn tốt như René, tôi liền cảm ơn: “René, cảm ơn anh đọc email cho Lịch Xuyên nghe. Em biết anh vất vả lắm, thầy em học tiếng Anh cực bao nhiêu thì biết anh cũng vất vả bấy nhiêu.”

René gửi một nụ cười ngại ngùng: “Không cần cảm ơn. Nhớ lúc đó, nếu không phải vì Leo, anh cũng không đi học tiếng Trung làm gì. Bây giờ thì hay rồi, phong cách thiết kế của anh nghiêng hẳn về phương Đông. Trong khi Leo biết tiếng Trung mà vứt bỏ văn hóa tổ tiên, theo phong cách hậu hiện đại, đúng là không có thiên lý gì hết!... Đúng rồi, em đừng kể chuyện Alex mắc mưa cho Leo nghe nha. Leo là bạo chúa, bossy [6]-dữ lắm. Bây giờ Lịch Xuyên bị bệnh, mọi chuyện trong nhà đều do một tay Leo quyết định, làm anh ấy càng thêm bossy.”

Làm gì có? Nói thật, tôi có ấn tượng rất tốt về Té Xuyên, thậm chí cảm thấy anh còn hòa nhã hơn Lịch Xuyên. Hơn nữa, lúc hai người ở cạnh nhau, Té Xuyên chăm sóc Lịch Xuyên rất chu đáo, mặc dù cũng có khi cãi nhau, nhưng đều vì muốn tốt cho Lịch Xuyên mà thôi.

Tôi liền hỏi: “René, vậy anh nói cho em biết, sau này ở cạnh Lịch Xuyên, phải chú ý những gì? Em rất sợ Lịch Xuyên bị bệnh!”

René liền vô cùng vui vẻ, màn hình liên tục chạy chữ: “Bé ngoan dễ dạy! Ừ... đừng để cậu ấy cảm lạnh, đừng để cậu ấy chảy máu, đừng để cậu ấy té, đừng để cậu ấy tiếp xúc với người bệnh, đừng để cậu ấy đến chỗ đông người. Trước khi ăn cơm phải rửa tay thật sạch, cạo râu không được dùng dao cạo điện...”

Dặn dò thật tỉ mỉ, xem ra thời gian René và Lịch Xuyên ở chung cũng không phải ngày một ngày hai, chuyện gì cũng biết hết mà.

Tôi copy + paste lời của René dặn dò vào word: “Nhớ rồi. Còn chuyện ăn uống thì sao, có kiêng gì không?”

René nói tiếp: “Để anh nhớ xem... để đủ vitamin, mỗi ngày cậu ấy phải ăn hai loại trái cây, ba loại rau, ăn ít muối, ít dầu mỡ, ăn làm nhiều bữa, mỗi bữa một ít, có thể ăn một ít thịt nạc và cá. Còn nữa, phải ăn thơm tươi... Thật ra em không cần lo mấy chuyện này. Alex có đầu bếp riêng, nấu theo thực đơn ngày ba bữa do chuyên gia dinh dưỡng kê đơn. Điều quan trọng nhất là, tuyệt đối không thể uống rượu, một giọt cũng không được.”

Tôi liền đùa một câu: “Trời ơi, đúng là công tử nhà giàu, phải có nhiều người hầu hạ dữ vậy.”

“Không còn cách nào khác, kể từ khi Alex bị bệnh, cả nhà cậu ấy rất cẩn thận. Thật ra tính Alex rất độc lập, nhưng về nhà là không được nữa. Ông bà nội cứ nhắc này nhắc kia, một đám người cứ đi theo cậu ấy, cứ sợ có bất trắc. Do đó về Alex mà có thời gian về Trung Quốc ngay... ở Bắc Kinh cậu ấy tự do mà.”

Không chỉ tự do, mà là thay đổi 180 độ. Lúc ở Bắc Kinh, toàn là do Lịch Xuyên chăm sóc tôi, lúc ở chung toàn do anh dậy trước làm đồ ăn sáng. Từ nhỏ tôi đã biết nấu cơm giặt giũ, vì ba tôi không có

khả năng sống độc lập, chén đĩa thì chắt đồ ng máy ngày không rửa, chưa bao giờ xếp chăn mền, nhà lúc nào cũng bừa bộn như ổ chó. Bà ngoại tôi nói, nhà ba tôi ở Thượng Hải có người giúp việc, ngoại trừ đọc sách và dạy học ra, ông không biết làm gì hết, thậm chí muôn mượn búa cũng là mẹ tôi sang gõ cửa nhà hàng xóm. Do đó, hẳn nghĩ đến chuyện sau này lấy chồng, không thoát khỏi cái số kiếp làm bà nội trợ, là tôi bực mình không thôi. Không thể tưởng tượng có ngày tôi được người khác chăm sóc, tôi hạnh phúc đến mức ngơ ngẩn luôn. Tôi kể chuyện này cho Lịch Xuyên nghe, Lịch Xuyên xót xa hời lâu, nói tôi chịu khổ từ nhỏ, nên Chúa trời thương tôi, phải anh tới chăm sóc tôi. Anh nhất định sẽ chăm sóc tôi chu đáo cả đời. Lúc ấy tôi cũng không xem là thật. Kể từ khi mẹ tôi qua đời, tôi tin rằng, cho dù là người thân nhất, cuối cùng cũng sẽ bỏ bạn mà đi, mà đã đi là không bao giờ trở lại.

Quả nhiên, sau khi Lịch Xuyên nói câu đó được hai tháng, anh cũng biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Nửa năm sau đó, tâm tình của tôi như tàu lượn cao tốc, lúc lên lúc xuống. Bị niềm vui và nỗi buồn luân phiên tra tấn.

Trên thế giới này, chỉ có Lịch Xuyên có thể làm cho tôi hạnh phúc nhất, chỉ có Lịch Xuyên có thể khiến cho tôi đau khổ nhất. Không một ai khác có thể đồng thời làm được cùng lúc hai việc này.

Nghĩ tới đây, tôi liền hỏi René: “René, anh nói xem, em và Lịch Xuyên, có nên ở bên nhau không?”

René lập tức trả lời: “Đương nhiên là nên! Nhưng mà Annie, anh phải nói cho em biết, thằng quỷ Alex này từ nhỏ đã rất gàn, chuyện gì đã quyết định rồi thì sẽ không quay đầu lại. Tuy bố cậu

Ấy cũng rất gần, nhưng cũng phải nhường cậu ấy ba phần đó. Được rồi, anh phải đi xem nồi canh, lát nữa chat tiếp.”

Tôi ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm màn hình trống trơn, suy nghĩ mấy câu René vừa nói, trong lòng rõ ràng trống rỗng, lại nặng như đá tảng, đè mãi đè mãi, không thoát thân được. Chỉ cảm thấy như mình đang đứng trước cánh cổng của thời gian, sau lưng là một lỗ đen sâu thẳm không thấy đáy. Mà nhiệm vụ của tôi, là che lối đi này lại, không cho Lịch Xuyên đi qua, hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi làm được không?

Năm đó bệnh của Lịch Xuyên nhất định rất nặng, chắc hẳn phải nằm trên giường rất lâu, anh cũng không thể tự sử dụng máy tính, phải nhờ người khác đọc email cho anh nghe.

Anh bị bệnh gì, tôi không có dũng khí để đoán nữa. Có lẽ, anh đã đến Quý môn quan vài lần... Cho nên, anh không chịu nói cho tôi biết, vì anh không muốn liên lụy đến tôi.

Đột nhiên, cả người tôi lạnh đi. Đành phải chạy vào bếp, rót một ly nước nóng, để làm ấm người lên.

Lúc quay lại, cửa sổ màu cam lại sáng lên, René đã trở lại: “Vừa rồi nói tới đâu rồi?”

“Nói tới đoạn Lịch Xuyên rất gần, Tê Xuyên rất bossy.”

“Cũng không hẳn là bossy. Chỉ là Tê Xuyên có rất nhiều ý tưởng, mà ý tưởng của anh ấy cũng hay hơn người khác, nên lúc nào cũng muốn bắt người khác nghe theo mình.” Chắc là ý thức mình nói xấu Tê Xuyên hơi nhiều, René vội vàng thanh minh.

“Đúng vậy, Tê Xuyên rất tốt, em rất thích anh ấy.”

“Vậy, Annie, sao em không đi Thụy Sĩ chơi?” René hỏi “Chùng nào Lịch Xuyên xuất viện, em sang Thụy Sĩ được không? Anh đi em sang tổng công ty ở Thụy Sĩ, cho em tiền lương cao bằng Lịch Xuyên luôn.”

Tôi bật cười. Mấy năm trước, lúc còn quen Lịch Xuyên, Lịch Xuyên nhiều lần hỏi tôi có đồng ý đi Thụy Sĩ nghỉ lễ với anh không, ngắn dài đều được. Tôi đều không đồng ý. Tôi ngại không dám gặp người nhà Lịch Xuyên. Thật ra Lịch Xuyên cũng có chỗ ở riêng. Nhưng tôi hay nghe anh kể chuyện, như đi thăm người thân, ngày lễ ngày Tết đi chúc Tết nhà ông bà nội, nhà ông bà ngoại, nhà bác, nhà chú, nhà cậu, nhà dì và cùng một đống anh chị em họ đi bar, du lịch, trượt tuyết, đó như là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của anh... làm tôi hơi sợ.

“Em... là người ngoại quốc mà... không quen lắm. Hơn nữa, em cũng không biết nói tiếng Pháp, tiếng Đức.”

“Người nhà Lịch Xuyên đều biết nói tiếng Anh, hơn nữa người lớn trong nhà ai cũng biết nói tiếng Trung.”

“Ừm... thì em sợ người lớn đó.” Trong đầu tôi, đột nhiên lóe ra vài câu trong bài “Không Tước đông nam phi [7].”

“Đừng sợ, đừng sợ, nhà họ Vương ít con gái, người lớn trong nhà hiền, nhất là đối với con gái, đặc biệt là đối với cô gái mà Lịch Xuyên thích. Mọi người thương em còn không hết nữa là.”

René nói như vậy, cứ như tôi là con dâu nhà Lịch Xuyên không bằng, tôi vừa lo vừa bực: “Đừng nói nữa René, Lịch Xuyên và em đã

over rồi. Bây giờ anh ấy không khỏe, em không muốn anh ấy buồn, anh ấy kêu em over thì over đi.”

Bên kia vội vàng gửi hình một người tí hon dập đầu như già tói: “Annie, em trăm ngàn lần đừng over với Lịch Xuyên, cả nhà anh xin em!!!”

Tôi bỗng dừng thấy giọng điệu đôi phương hơi khác thường: “Ai vậy? René phải không?”

Tạm dừng vài giây, cửa sổ đôi thoại nhảy ra một dòng chữ:

“Anh là Tê Xuyên, René đang rửa chén. Có máy rửa chén mà René không chịu dùng, đúng là đôi helpless DIY [8]. Đôi với người như vậy, làm sao không gia trưởng cho được.”

Là anh hai Tê Xuyên!!! Mồm tôi há to, hết hồn: “Anh... anh lên từ đôi nào?”

“Anh chọc em cho vui thôi. René kêu anh nhìn xem có tin nhắn mới không. Anh mới lên thôi, Tiểu Thu, em add MSN của anh đi.”

Biểu tượng là một con cú mèo, phần status là dòng chữ:

“I’m not bossy. I just have better idea [9].”

Tôi gõ thật nhanh, đi ngay vào đề: “Anh Tê Xuyên, bây giờ em đi Thụy Sĩ gặp Lịch Xuyên được không?”

Bên kia, ngừng thật lâu.

Tiếp theo, một dòng chữ hiện lên: “Tụi anh rất muốn em sang đây. Nhưng mà, Lịch Xuyên tuyệt đôi sẽ không đôi đồng ý. Nó không

muôn gặp em vào lúc như thế này.”

Tôi im lặng hồi lâu, Tế Xuyên lại gõ một dòng: “Nếu Lịch Xuyên đồng ý gặp em, 6 năm trước nó đã không bỏ em mà đi.”

---

[1]-Lỗ Ban (khoảng 507~444 TCN) là ông tổ ngành mộc và ngành xây dựng của Trung Quốc. Kinh Lỗ Ban là quyển sách đúc kết kinh nghiệm và kiến thức của tác giả về việc chế tạo đồ gỗ gia dụng, xây dựng nhà ở, thuật phong thủy...

[2]-Hay còn gọi là tiểu thuyết BL: tiểu thuyết có nhân vật chính là người đồng tính nam. Hiện thể loại tiểu thuyết này khá thịnh hành ở Trung Quốc.

[3]-Người ở thế bị động trong mối quan hệ giữa hai người đồng tính nam.

[4]-Tươi sáng, âm áp.

[5]-Một câu trong bài “Yết kim môn” của nhà thơ Phùng Diên Kỳ (903~960) thời Tống, nghĩa là “Gió vừa thổi, mặt hồ liền xao động”.

[6]-Gia trưởng, hay ra lệnh cho người khác.

[7]-Một bài nhạc phủ đời Hán. Tương truyền, năm Kiến An đời Hán Mạt (196-219), tiểu lại phủ Lưu Giang là Trọng Khanh có vợ tên Lan Chi, vì bị mẹ Trọng Khanh đui, thế không tái giá. Bị nhà bức ép gả cho người khác, nàng nhảy xuống nước tự vẫn. Sau Trọng Khanh nghe tin, cũng thắt cổ ở cây trước sân nhà. Có người thời đó thương tâm, làm thơ thuật lại.

[8]-DIY là viết tắt của cụm từ do-it-yourself, nghĩa là tự làm.

[9]-“Tôi không hề gia trưởng. Chỉ là ý tưởng của tôi hay hơn người khác mà thôi.”

Chương 37

Tê Xuyên không hổ là anh của Lịch Xuyên.

Nói chuyện với René một tiếng, liền biết rất nhiều chuyện của Lịch Xuyên. Nói chuyện với Tê Xuyên nửa tiếng, chuyện gì Lịch Xuyên không muốn cho tôi biết, Tê Xuyên sẽ không để lộ nửa chữ. Chúng tôi chỉ toàn nói về phong cảnh của Thụy Sĩ.

Tê Xuyên khuyên tôi gọi điện thoại cho Lịch Xuyên mỗi tuần một lần. Tê Xuyên nói, Lịch Xuyên chắc chắn rất muốn nghe giọng tôi, nhưng bệnh của anh chưa ổn định lắm. Người anh rất yếu, không thể nói quá lâu, lúc trở nặng còn phải dùng máy hô hấp.

Thẳng thắn mà nói, sau khi ba mẹ mất, tôi đã miễn nhiễm đối với sự sợ hãi. Tình trạng của Lịch Xuyên làm tôi nhớ tới tháng trước khi ba tôi qua đời. Lúc đó, ngày nào cũng nhận được ít nhất ba thông báo bệnh tình nguy kịch, mỗi lần cấp cứu, tôi và Tiểu Đông đều ngồi ngoài cửa phòng phẫu thuật, nhìn chằm chằm đồng hồ trên tường, đếm từng giây sinh mệnh trôi qua. Suốt một tháng, tâm hồn chúng tôi đã bị tra tấn đến kiệt sức, đã vô cảm với sự sợ hãi, chỉ biết làm theo lời bác sĩ, chăm sóc bệnh nhân, cố gắng theo hết quá trình điều trị. Có khi thấy ba tôi đau đớn trần trọc trên

giường bệnh, số ng không bằ ng chề t, tôi còn thằ m nghĩ, nê u tôi là ông, chi bằ ng dứt khoát đi luôn cho rô i, có lẽ cũng là một sự giải thoát.

Một tuầ n sau khi chat với René, đêm nào tôi cũng mơ thằ y ác mộng. Tỉnh dậy thì không ngủ lại được nữa. Tôi bắ t đầ u uố ng thuố c ngủ mỗi ngày. Sau đó, chuyển sang tập luyện thể thao cường độ cao nhằ m quên đi chuyện đó.

Thứ bảy tôi tới sân vận động, mới biế t do giáo viên xin nghỉ đột xuấ t, nên khóa yoga kỳ này đã chằ m dứt trước thời hạn, thay bằ ng lớp nhảy Latin. Toàn bộ học viên lớp yoga liề n chuyển sang nhảy Latin, học khiêu vũ với một thằ y giáo đẹp trai của Học viện Thể thao. Nghe nói, không ai phậ t ý vì sự thay đổi này cả. Ngược lại, mọi người càng hưng phậ n hơn, vừa được học nhảy vừa được ngắ m trai đẹp, tội gì không chịu.

Lúc học năm thứ tư, tôi từng học nhảy Latin. Năm đó, trường tôi tổ chức cuộc thi nhảy Latin, tôi là trưởng ban thể dục thể thao của hội sinh viên, bị chỉ định cùng một nam sinh đại diện khoa Ngữ văn Anh dự thi. Để đoạt giải, chúng tôi mời một vũ sư Latin lâu năm làm biên đạo, hằng say tập luyện ngày đêm, cuố i cùng đoạt giải Á quân. Quán quân là hai cao thủ của khoa Thể thao, chúng tôi đành nhận thua. Qua nhiề u năm, tôi cũng quên mắ t một ít, nhưng vì tôi hay đi vũ trường, lâu lâu cũng nhảy vài bước coi được.

Sân vận động chỗ tôi tập là sân vận động lớn nhấ t trong quận, số lượng học lớp nhảy Latin không chỉ gắ p ba lầ n lớp Yoga, còn có khá nhiề u sinh viên, trong đó số lượng học viên nam cũng không ít.

Hôm thứ bảy, tôi thay đồ thể thao đến phòng tập, chợt thấy một bóng dáng cao ráo, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu, vẻ hơi mất tự nhiên đứng trong góc phòng.

Ngài Tùng.

Mới đầu, tôi nghĩ mình đi nhầm phòng. Nhưng nhìn hội bà mẹ và trẻ em đang tắm ở cuối phòng, tôi chắc chắn không đi nhầm. Sau đó, tôi lại nghi ngờ Ngài Tùng đi nhầm phòng. Tiến sĩ Vật lý đi học nhảy Latin, cũng hơi buồn cười.

“Chào anh, Ngài Tùng!” Tôi bước lên chào hỏi.

Anh ta thấy tôi, hơi ngỡ ngàng: “Chào em, Tạ Tiểu Thu.”

“Sao rảnh rồi tới đây vậy?”

“Tôi theo huấn luyện viên của tôi tới đây.”

“Huấn luyện viên của anh? Ai?”

“Là người đó.”

Tôi nhìn theo hướng tay Ngài Tùng chỉ, “người đó” chính là thầy giáo của chúng tôi. Ngài Tùng giải thích, anh ta vẫn theo học lớp của thầy Đinh ở Trung tâm Thể dục Thể thao quận Hải Điện, bây giờ bên này mời thầy, lớp bên kia mới học một tháng, anh ta không muốn đổi giáo viên, nên đi theo sang đây.

Tôi trố mắt: “Anh... học nhảy Latin?”

“Lạ lắm sao?” Anh ta biết tôi nghĩ gì, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Hơi hơi thôi.”

Anh ta liếm môi, giải thích: “Bọn tôi học chuyên ngành Vật lý, cứ bị người ta kêu là đầu óc phát triển tứ chi teo tóp. Tôi muốn cân bằng một chút...”

“Cũng có nhiều cách để cân bằng lắm mà? Ví dụ như lớp đấm bốc nè, lớp võ thuật nè, lớp tennis nè, lớp thể hình nè, lớp đánh golf nè, lớp bowling nè...”

Sao mà lớp “nam tính” anh ta không tham gia, học cái này làm gì?

Anh ta cười cười: “Ừ, mà lớp đó tôi cũng học rồi. Tuy nhiên, tôi chỉ thích nhảy Latin.”

Tôi không biết nói gì nữa, một lát sau, tôi nói vắn vơ: “Nhảy Latin cũng hay lắm.”

“Đúng vậy,” anh ta nói “Lúc này thầy kêu mọi người tìm bạn nhảy. Dù sao cũng quen nhau, cô làm bạn nhảy của tôi được không?”

“Ừm... ừm...” Tôi đang tìm có từ chớ í.

“Yên tâm, tôi sẽ không giẫm lên chân cô đâu.” Anh ta nhìn tôi thật chân thành. “Hồi trước tôi từng học nhảy, không phải trình độ sơ cấp.”

“À... cũng được.” Thịnh tình khó từ chớ í.

Tiếng nhạc nổi lên, bản tình ca Latin thật ước át. Thầy giáo nói, cho mọi người nghe nhạc trước, cứ nhảy theo điệu nhạc để làm nóng người.

Tôi hỏi Ngải Tùng: “Anh nói, anh không phải trình độ sơ cấp. Vậy anh trình độ gì?”

“Tôi từng đại diện trường đi dự thi.”

Tôi hít một hơi: “Vậy ít nhất anh phải học lớp trung cấp rồi.”

“Thầy giáo nói, theo thông tin đăng ký, có khá nhiều người ở trình độ trung cấp. Cho nên bây giờ mọi người cứ nhảy theo nhạc, thầy đứng ngoài quan sát, rồi sẽ chia lớp sau. Từ đó mới sắp xếp thời gian, vào giờ này là lớp trung cấp, giờ sau là lớp sơ cấp.” Anh ta từ tốn nói, xem ra khá thân với thầy giáo.

“À... ra là vậy.”

Tôi đành phải nhảy với Ngải Tùng. Vừa nhảy vài bước tôi liền trợn tròn mắt. Trình độ của Ngải Tùng, tuy rằng không bằng trình độ của đôi quán quân trường tôi năm đó, nhưng cũng ngang ngửa tôi. Động tác phức tạp anh ta cũng biết làm, eo và hông cũng xoay khá chính xác.

Vấn đề không phải chỗ đó. Vấn đề là trong lúc nhảy, anh ta vẫn nhìn tôi đầy ý cười, ánh mắt hơi mờ ám. Không chỉ mình tôi nhìn choáng váng, nữ sinh cả lớp đều đứng hình.

Chúng tôi không tập dợt trước, nhưng phối hợp khá ăn ý. Nhảy tới lúc cao trào, anh ta còn nâng tôi lên cao, rồi quăng ra xa, thực hiện động tác ba lê khá nguy hiểm. Tiếng nhạc xập xình, eo vẫn đang xoay, hông hồ trên tay tôi lại reo lên báo thức.

Hôm nay, giờ này, tôi đã hẹn trước gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Tôi liền nói xin lỗi, bỏ Ngải Tùng lại, chạy ra sân vận động, lấy thẻ điện thoại ra, nhập một dãy số dài trên bàn phím.

“Hi,” Giọng nam thật êm tai.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu, em khỏe không?” Giọng anh vẫn rất nhẹ, còn hơi khàn khàn, nhưng nghe có tình thân hơn lần trước nhiều. Tôi nhấc thời cảm thấy an lòng.

“Khỏe lắm, anh thì sao?”

“Rất khỏe.”

“Anh còn dùng máy hô hấp không? Lịch Xuyên?”

Đầu bên kia trầm mặc một lát, giọng nói vô cùng không vui: “Ai nói cho em biết anh phải dùng máy hô hấp?”

Một tiếng “xoảng” vang trong đầu tôi lớn gấp 10 lần. Bây giờ là lúc nào rồi, người này bệnh nặng tới mức nói không nổi, mà vẫn muốn giấu tôi? Vẫn không chịu nói cho tôi biết? Rồi cuộc thì anh muốn giấu tới khi nào?

Lửa giận không biết từ đâu bốc ra, giọng tôi nhấc thời cao lên vài nấc: “Lịch Xuyên, nể tình chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy rồi, nể tình em chưa bao giờ gạt anh, xin anh nói thật với em, được không?”

Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị khí thế ép người của mình dọa hết hồn.

Quả nhiên, đầu bên kia, Lịch Xuyên ngậm ngừ mãi, dường như muốn nói gì đó, lại nói không nên lời, chỉ còn tiếng hít thở gượng của anh.

Tiếp theo, là âm thanh máy bận.

Bất tự không hợp, xung khắc nghiêm trọng. Lịch Xuyên gặp tôi, chính là đại nạn rồi chứ gì nữa? Huhu... cái miệng quạ đen này, tôi lại trừ anh nữa rồi!

Đầu óc trống rỗng, tôi luống cuống tay chân ấn điện thoại. Thẻ gọi quốc tế giá rẻ, phải ấn vào ba mươi mấy con số, trong cơn hoảng loạn tôi ấn ba lần mới ấn đúng.

Lần này, là y tá bắt máy, vẫn là tiếng Anh trợ trợ: “Anh Vương phải nghỉ ngơi, xin gọi lại sau.”

“Đợi chút!” Tôi kêu to “Anh Vương có sao không?”

“Ừm... lúc này anh ấy đứng trước điện thoại đợi rất lâu, có lẽ hơi mệt. Chúng tôi đang cho anh ấy đeo máy thở, không có việc gì.”

“Nhưng mà...” Điện thoại đã bị tắt ngang.

Tôi suy sụp ngơ ngác bệt xuống bậc thang.

Ánh trăng lơ lửng giữa những ngọn cây. Gió đêm rất ấm, chốc mùa xuân đã sang.

Tôi ôm chân, ngơ ngác trên thảm đá lạnh lẽo, suy nghĩ miên man về thời gian một năm đã qua. Vừa rói rắm, vừa buồn bực.

Buồn ơi là sầu...

Sâu oi là buồn...

Tôi nhiều lần tự hỏi: không có Lịch Xuyên, tôi có thể tiếp tục sống không? Không có Lịch Xuyên, cuộc sống có còn ý nghĩa nữa không? Đáp án là: không có Lịch Xuyên, không phải tôi cũng qua được 6 năm rồi sao? Không có Lịch Xuyên, cuộc sống của tôi không phải cũng rất vui vẻ sao?

Vì sao trong lòng tôi vẫn nặng trĩu, vẫn cảm thấy không vui? Suốt 6 năm qua, tôi chưa từng cười một cách thật sự vui vẻ. Nói thật, dù đang xem bộ phim hài hước cỡ nào, tôi cũng khóc, cũng cảm thấy thật ra tôi chính là người buồn cười nhất trên thế giới này: mơ tưởng xa vời, điên cuồng cố chấp, biết rõ là hoa trong gương, trăng trong nước, mà cứ một hai đắm mình vào đó.

Đèn đường lúc sáng lúc tối, thoang thoảng hương thì là.

Hai mắt tôi ngân ngấn nước, ngó trên bậc thang, gần người hò i lâu, chân bắt đầu tê nhức, đang tính đứng dậy, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai tôi. Quay đầu nhìn, là Ngải Tùng.

“Nè, quần áo, túi xách của cô đây. Tan học rồi.”

Tôi đứng dậy, nhận đồ của mình, nói cảm ơn.

“Cô có muốn tôi đưa cô về bằng xe đạp không?” Anh ta hỏi, ánh mắt thật dịu dàng.

“Nhà tôi cách đây không xa,” Tôi khịt khịt mũi, mỉm cười với anh ta “Tôi tự về được.”

“Tôi đi với cô, dù gì cũng tiện đường.” Anh ta vẫn năng nặc. Thuận tay cầm lấy túi của tôi, treo lên xe đạp.

Chúng tôi yên lặng đi. dọc đường đi, tâm tình tôi không tốt, không nói câu nào.

Queo sang con đường khác, Ngải Tùng bỗng nhiên mở miệng: “Chị tôi nói, cô là một người lập dị.”

“Lập dị? Tại sao?”

“Chị tôi nói, cô không có người bạn nào ở CGP, cả bạn nam lẫn nữ đều không có. Không phải vì không ai thích cô, mà là cô, ừm... dường như không cần bạn bè, như không quan tâm đến thế giới bên ngoài.”

Tôi nhìn anh ta, ngạc nhiên. Ấn tượng của Emma về tôi là vậy sao? Tiêu cực tới mức đó sao?

“Không quan tâm?” Tôi biện bạch “Đâu có! Tôi tham gia Hội ăn chay, tôi đi học Yoga, tôi đi bar, khiêu vũ, bơi lội, chạy bộ... từ trước tới giờ tôi luôn hòa mình với thế giới bên ngoài.”

Tận nơi đáy lòng, tôi biết tôi đang nguy hiểm, đang nói dối. Nếu nói Lịch Xuyên rời đi làm tâm hồn tôi chết lặng thì hơi quá. Nếu nói khiến linh hồn tôi tiến vào trạng thái ngủ đông, khiến các giác quan của tôi không hoạt động, thoái hóa khả năng giao tiếp, suy giảm niềm tin, thì mới tuyệt đối chính xác.

Anh ta xoay người liếc nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu: “Tôi nói về linh hồn, không phải thân thể.”

Sau đó, anh ta nói tiếp: “Nhìn cô như đang cười, nhưng khi cô cười, lông mày lại cau lại, làm như vừa nuốt một ly mật rắ n không bằ ng.”

Ngải Tùng càng nói càng hăng, lại quên mất một chân lý, là người đang vô cùng phiên não không muốn bị người khác phân tích sự phiên não của mình.

Tôi trực tiếp ngắt lời anh ta: “Stop, bạn Ngải Tùng! Tôi biết bạn làm nghiên cứu khoa học. Tuy nhiên, tôi không hy vọng bạn nảy sinh hứng thú nghiên cứu tôi. Tôi không muốn làm hạt nhân. Tôi không thích bị người khác nghiên cứu. Tôi có vui vẻ hay không, không liên quan gì tới bạn!”

Nói hết câu liền cảm thấy hơi hời hợt, thật ra bình thường tôi cũng không vô duyên vô cớ công kích người khác. Ai bảo anh ta chọc tôi lúc tôi đang phiên lòng làm gì. Trong đầu tôi chỉ có Lịch Xuyên.

Nhưng mà, anh ta mặt không đổi sắc, không buồn không giận: “Cô biết “Hiệu ứng bướm bướm [1].” không?”

“...”

“Một con bướm Nam Mỹ vỗ nhẹ cánh ở vùng nhiệt đới, sẽ gây ra một cơn lốc xoáy ở miền Bắc Texas. Hôm nay cô rơi một giọt nước mắt, có thể làm cho Brazil bị lũ lụt, cũng có thể làm cho mùa đông năm sau có bão tuyết. Sự vui buồn của cô có liên quan tới thế giới, đương nhiên sẽ liên quan tới tôi. Tất cả chúng ta đều liên quan với nhau.”

“Ngải Tùng, thứ nhất, tôi không muốn bị anh “vật lý hóa”. Thứ hai, lúc thảo luận vấn đề, xin anh đừng dùng ví dụ có liên quan tới khí hậu toàn cầu hoặc vũ trụ. Liên quan hay không, không cần anh nói. Ví dụ như, tôi và anh không liên quan gì tới nhau, vì đó là định nghĩa của tôi. Tôi và một người nào đó, có liên quan, cũng là định

nghĩa của tôi. Cho dù người đó không liên quan, tôi cũng muốn liên quan với người ta...”

Chưa nói xong câu này, mắt tôi chợt cay cay, nghẹn ngào: “Kiếp trước tôi làm gì nên tội? Sao kiếp này khổ dữ vậy không biết...”

Sáu năm qua, tôi chưa bao giờ kể ai nghe chuyện của tôi và Lịch Xuyên. Chỉ giữ khư khư trong lòng, như giữ một bí mật quốc gia. Tôi không kể cho Tiểu Đông nghe, vì sợ nó buồn. Tôi không kể cho bạn học nghe, vì sợ bọn họ cười tôi. Tôi càng không dám kể cho đồng nghiệp nghe, sợ mọi người tội nghiệp tôi: “Em đúng là số khổ, còn trẻ, mồ côi ba mẹ, còn bị bạn trai bạc bẽo phụ tình.” Ninh An An là người bạn thân duy nhất mà tôi có thể tâm sự; tốt nghiệp xong lại chuyển đến Thượng Hải, lại còn đám cưới với Tu Nhạc, trước mặt nó, tôi cũng ngại không dám kể... Hôm nay, tôi lại trút hết nỗi niềm trước mặt một người xa lạ mới quen biết không bao lâu, chúng tôi ý chí của tôi đã bị Lịch Xuyên mài mòn gần hết rồi.

Thấy trên mặt tôi có nước mắt, Ngải Tùng đưa khăn tay cho tôi, hỏi tôi một vấn đề không liên quan: “Đúng rồi, cô ăn thịt dê nướng không?”

Đầy đường toàn là mùi đồ nướng, thật hấp dẫn. “... Không ăn, tôi ăn chay.”

“Có rau nướng mà. Người ta còn nướng đậu hủ, cải bó xôi, khoai tây xắt lát nữa.”

“Ăn cũng được, tôi mời.”

“Được rồi. Dù sao dân ngành Vật lý cũng nghèo, ăn chùa quen rồi.”

“Phì...” Tôi bật cười.

Chúng tôi vào một quây hàng gòn đó, băng ghế hơi bản, tôi đang định ngồi xuống, Ngải Tùng ngăn lại, dùng giấy ăn lau ghế. Anh ta gọi một chai bia, mười xiên thịt dê nướng, tôi gọi một đĩa toàn đồ chay thập cẩm: đậu hủ, bắp, khoai tây, cải bó xôi. Chúng tôi nhún mạnh hai chữ “phải cay”.

Ngải Tùng giống tôi, không cay không ăn, càng cay càng tốt.

“Anh không phải người Bắc Kinh hả?” Tôi hỏi.

Dáng vẻ Ngải Tùng không giống người phương Bắc, nhưng anh ta nói tiếng Hoa phổ thông khá chuẩn.

“Tôi là người Thành Đô [2], học đại học ở Bắc Kinh. Bố mẹ tôi đều là người Thành Đô. Hễ người Thành Đô tụ tập một chỗ, thích làm bốn việc.”

“Bốn việc gì?”

“Ăn một nồi lẩu cay, đánh vài ván mạt chược, xem vài bộ phim cũ, bàn về mấy cô em.” Anh ta nói giọng Thành Đô uốn éo, rất tiếu lâm.

“Hèn gì anh kiên trì chủ nghĩa độc thân, cả đời không ai quản lý anh, có thể chơi cả đời.”

“Đúng vậy. Đó là một lối sống hay, cô thử đi.”

“Nhưng mà,” Tôi cắn một miếng đậu hủ, hỏi một vấn đề thực tế: “Vấn đề sinh lý giải quyết như thế nào?”

Anh ta đang uống bia, xém nữa phun ra: “Vấn đề sinh lý?”

“Chính là... ừm, chuyện đó?”

“Cái kia? À... chuyện đó. Để giữ vững cách sống này, đành phải hy sinh thôi. Giống như cô vì ăn chay, phải hy sinh việc ăn thịt vậy.”

Đến phiên tôi ghen hòng: “Chuyện này... có dễ không?”

“Không dễ... nhưng có thể vượt qua, hề gặp khó khăn, khắc phục là được, đúng không?”

“Có phải vì anh học Vật lý, nên không gặp được cô gái nào thích hợp không?”

“Nói thật ra, nữ sinh khoa Vật lý khá hiếm, nếu có thì tính rất gàn, cũng bị người ta cướp đi từ sớm.”

“Anh giỏi vậy cũng không quen ai hả?”

“Lúc học trung học tôi đã bị nữ sinh cướp đi rồi.”

Hơi lạ, tôi nói: “Nói như vậy, anh từng có bạn gái?”

“Ừ,” Anh ta nói “Tôi và bạn gái cùng đi du học, tôi học Vật lý, cô ấy học Sinh học. Cả hai chúng tôi đều là tiến sĩ. Một năm sau, cô ấy thích một anh chàng người Nhật. Vì muốn lấy anh ta, liền bỏ con của chúng tôi.”

Vẻ mặt anh ta lạnh nhạt, giống như đang nói đùa vậy, tôi đứng hình, nói: “Tại sao lại như vậy? Hai người yêu nhau bao lâu?”

“Tám năm, bắt đầu từ hồi trung học.” Anh ta uống một hớp bia “Tám năm kháng chiến, sụp đổ trong một phút.”

“Vậy sao anh vui vẻ vậy?” Tôi bội phục anh ta.

“Tôi không vui thì làm sao bây giờ? Nhảy lầu à? Nhảy sông à?”

“Haiz, Ngải Tùng, tôi thấy chúng ta nên bắt tay nhau.” Tôi giơ tay ra cho anh ta nắm.

“Sao, cô cũng bị bỏ rơi à?”

“Tới giờ phút này, xem như vậy đi. Đang over.”

“Ăn cái gì đi.” Anh ta nói “Chuyện tình cảm không ai khuyên được, cô cố hết sức chuyển mọi giác quan lên miệng mình là được.”

“Ý anh là, liệu pháp ăn uống?”

“Đúng vậy. Giới thiệu cho cô một loại thực phẩm, chuyên trị thất tình.”

“Thực phẩm gì?”

“Khô bò.” Anh ta nói “Thật đấy, ăn khô bò phải nhai ngấu nghiến, có cảm giác kiểu như đang đánh bại kẻ thù. Không tin cô thử đi, tôi đã giới thiệu với nhiều người rồi.”

Tôi cười lăn cười bò.

Ăn gần một giờ, Ngải Tùng đưa tôi tới cổng chung cư. Tôi nói: “Cảm ơn anh đưa tôi về.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi tìm chìa khóa, xoay người mở cửa, Ngải Tùng bỗng nhiên nói: “Thứ bảy tôi có một buổi liên hoan, có rất nhiều chuyên gia tới, còn dẫn theo người nhà tham dự, nhằm tránh việc Chủ tịch Công đoàn quan tâm đến tôi, cô đi cover giúp tôi được không?”

Tôi thấy, yêu cầu này cũng hợp lý, biết đâu sau này tôi cũng cần anh ta cover cho mình.

“Được.”

***

Cạnh khu chung cư tôi ở có một cây ngô đồng rất cao. Mỗi ngày trước khi vào nhà, tôi đều đi ngang qua thân cây, nhìn xuyên qua tán lá lên trời xanh, lại từ trời xanh nhìn xuống dưới tán lá, nhìn xuống tận rễ cây. Đây là cách luyện mắt duy nhất mỗi ngày của tôi.

Sau đó, tôi mở cửa ra, thấy Mia đang nằm ngủ trên giường. Tôi vào bếp rửa cái chén ngày hôm qua. Tìm thấy ly trà, đổ lá trà cũ ngày hôm qua đi. Dem Mia đi tắm, sau đó sấy lông cho nó. Cuối cùng thì bật máy tính dịch tiếp. Một tuần nay ngày nào tôi cũng lo lắng cho Lịch Xuyên, tinh thần khó tập trung, nhiều việc chưa hoàn thành. Tôi vui đâu làm việc trước màn hình hơn 2 giờ, sức cùng lực kiệt. Tắm rửa xong lại leo lên giường, nghe nhạc cổ điển trên radio, trợn mắt nhìn trần nhà, trong lòng bất an, không thể ngủ nổi.

Đồng hồ dần chuyển sang 3 giờ sáng. Tôi bò xuống giường tìm thuốc ngủ, lọ thuốc trống rỗng, uống hết quên mua. Tôi ra phòng khách tập Yoga, càng tập càng tỉnh, nên liền mặc đồ thể thao và mang giày, xuống đường chạy bộ. Chạy mệt mới ngủ được.

Khu chung cư tôi ở nằm trên đường lớn, đèn đường sáng ngời, đôi khi có xe hơi chạy qua, hai bên đường có sàn nhảy và tiệm internet mở suốt đêm, khá an toàn. Chạy bộ là phương pháp chữa mắt ngủ hữu hiệu. Tôi chạy một vòng quanh khu chung cư, thở hồng hộc, điện thoại trong túi quần bỗng nhiên vang lên.

Là một dây số lạ, rất dài.

Đồ` điên, đêm hôm khuya khoả`t tìm tôi làm gì?

Đùa dai hay là cô` tình quâ`y rô`i đây! Liê`n â`n nút đở từ chớ`i.

Một phút sau, điện thoại lại reo. Lâ`n này, tôi mấ`t kiên nhẫn, vừa bật điện thoại liê`n la lớn: “Alo, ai vậy? Bắ`m số` phải coi cho kỹ chứ? Phiê`n anh xem giờ đi, bây giờ là 3 giờ rưỡi sáng đó!”

Bên kia, im re. Một lúc lâu sau, một giọng nói trầ`m vang lên:

“Xin lỗi em, là anh. Lịch Xuyên.”

Tôi vẫn đang chạy bộ, đang chạy qua một ngã tư đường nhỏ, nghe thấ`y giọng Lịch Xuyên, quên nhìn đèn, một chiế`c xe phía sau trò` tới, thắ`ng gắ`p, lái xe chử`i â`m lên: “Cái con này, muố`n ông mà`y đâm chế`t à!”

Tôi vội vàng lui xuô`ng vạch người đi bộ, ngoan ngoãn chờ đèn đỏ.

“Khuya rô`i mà em còn ở ngoài đường?” Lái xe người Trùng Khánh mắ`ng chử`i to tiế`ng, Lịch Xuyên đương nhiên nghe rõ.

“Em...” Nuô`t nước miế`ng “Đang chạy bộ.”

“Thấ`y em còn đang online, nghĩ em chưa ngủ.” Anh nói “Uố`ng hế`t thuố`c ngủ rô`i à?”

“Ừ”

“Đêm hôm khuya khoả`t em còn ra ngoài chạy bộ? Biế`t ngoài đường nguy hiểm lắ`m không? Lập tức về` nhà, nghe chưa?” Người này chắ`c đang không thờ`nổi nữa, bắ`t đầ`u cao giọng.

Tôi tính nói, ai cần anh lo, anh là gì của em, liên quan gì tới anh. Nghĩ đi nghĩ lại, A Di Đà Phật, Tạ Tiểu Thu tôi đây không chấp nhận với người bệnh.

“Em đang chạy về nhà mà.”

Từ lúc ở Ôn Châu về, Lịch Xuyên quyết tâm chia tay với tôi, cũng không gọi điện thoại cho tôi. Bây giờ lại gọi điện thoại, tôi rất kinh ngạc, phước tu mấy kiếp, nhưng lại thấy chưa xót chứ không hề vui mừng như tôi tưởng tượng.

Tôi chạy về chung cư nhanh như chớp, mở cửa sổ ra, không kịp uống nước, tôi liền ngó lên giường nói vào điện thoại: “Lịch Xuyên, tìm em có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì...”

“Anh khỏe hơn chưa?” Tôi vẫn đang thở “Có thể nói chuyện nhiều không?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” Anh ngưng một lúc, nói tiếp: “Lâu lâu anh mới cần máy hô hấp, chỉ có một, hai lần thôi, em đừng nghe người khác nói lung tung, đừng nghiêm trọng hóa vấn đề.”

Tôi thừa nhận, chuyện máy hô hấp, tôi không dám lên mạng tìm hình để xem.

“Lịch Xuyên...” Tôi hỏi: “Vậy anh, có đau lắm không?”

“Sao lại đau?”

“Họ... có nhét ống thở...”

Anh ngắt lời tôi: “Không đau. Trí tưởng tượng của em phong phú quá rồi đó!”

“Vậy cả người anh, còn chỗ nào không khỏe không?”

“Không có.” Anh nói “Bây giờ rất khỏe.”

“Anh rất khỏe mà... vẫn nằm viện? Hử? Lịch Xuyên, đây là những gì anh muốn nói với em à?”

“Ừ. Bình thường anh bận quá, không có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ có cơ hội nghỉ ngơi rồi. Cho nên, em không cần lo lắng.” Giọng nói nhẹ nhàng băng qua.

“Xin lỗi anh, hôm nay em nổi nóng với anh. Em la lớn lắm phải không? Thô lỗ lắm phải không? Anh giận lắm à?” Xong đời, hoàn toàn là lời thoại của Quỳnh Dao, không có khí tiết gì hết.

“Tiểu Thu,” Anh nói từng chữ từng chữ một “Đừng bao giờ nói xin lỗi anh... em không có lỗi gì với anh cả.”

“Vậy tại sao bây giờ... anh lại gọi điện thoại cho em? An ủi em à?”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết mọi chuyện bình an, để em yên tâm.”

“Chờng nào anh xuất viện được?”

“Chắc một thời gian nữa.”

“Nói như vậy, có nghĩa là anh còn bệnh.”

“Tiểu Thu, đừng dây dưa đề tài này, được không? Nói chuyện nào vui vẻ chút đi.”

“Anh bị bệnh, mà còn muốn em vui vẻ, anh coi em không phải là người à!!!” Lại cao giọng.

“...” Đâu bên kia không nói gì.

“Lịch Xuyên, em đang nói chuyện với anh đó!”

“...Tiếp tục move on, nghe chưa?”

Tôi cảm thấy, chắc bệnh tình của anh tốt hơn nhiều, nếu không đâu có hung hăng như vậy, mà còn thiếu kiên nhẫn nữa chứ. Tôi suy nghĩ một hồi, có nên cãi nhau với anh nữa không đây.

Tốt nhất là không.

“Được rồi, đêm nay em đi tìm đàn ông khác liên.” Tôi tức giận “Anh chàng Tiến sĩ Vật lý vừa đưa em về, để em gọi điện, hỏi xem đêm nay anh ta có muốn em không. Dù sao ở cạnh anh ta, hai người đều vô vớ, em cũng không thèm.”

“Anh kêu em move on, không kêu em làm vậy. Em muốn bị AIDS à.” Anh lại la tôi.

“Lịch Xuyên,” Tôi nói thật nghiêm túc “Cho em năm năm được không? Để em được chăm sóc cho anh đi mà. Em chỉ cần năm năm thôi. Năm năm sau nếu anh còn muốn em đi, nhất định em sẽ đi, tuyệt đối không quấy rầy anh.”

Thật lâu, thật lâu, anh không nói gì.

“Lịch Xuyên...”

“Xin lỗi,” Giọng anh ráo hoảnh “Anh xin lỗi... anh không có năm năm để cho em.”

Nước mắt tôi tuôn rơi như mưa, nghẹn ngào: “Vây anh đừng quan tâm nữa, em còn phải ra ngoài chạy bộ!”

“Đợi chút, đừng đi!” Anh nói “Anh có cách giúp em ngủ. Em nhắm xuống giường đi, chui vào chăn đi.”

“...” Nức nở.

“Đừng khóc, nhắm xuống chưa?”

“Nhắm rồi...”

“Để anh đọc một đoạn “A La Recherche Du Temps Perdu” cho em nghe nha!”

“Lịch Xuyên em muốn sex...”

“Anh ở Zurich, em ở Bắc Kinh, sao mà sex được hả? Chị hai ơi?”

“Bằng tinh thần... còn không, anh đọc một đoạn tiểu thuyết gọi tình cho em nghe đi.”

“Không được, nếu vậy em sẽ càng nghe càng tỉnh...”

“Vây anh chờ em ngủ rồi hãy gác máy...”

“Được rồi. Em nhắm mắt lại, anh bắt đầu đọc đây.” Đầu bên kia truyện đến giọng nam trầm khiêu gợi của Lịch Xuyên “*Longtemps, je me suis couché de bonne heure...*”

Hiệu quả thần kỳ, một phút sau tôi liền chìm vào giấc ngủ.

[1]-Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu học thuyết “Hiệu ứng bướm bướm” đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu.

[2]-Thủ phủ của tỉnh Tứ Xuyên, giọng Tứ Xuyên được xem là giọng khó nghe nhất ở Trung Quốc.

Chương 38

Sáng sớm thứ Bảy, Ngải Tùng gọi điện xác nhận lại xem tôi có tham gia buổi liên hoan của Sở nghiên cứu hay không.

Dù sao cũng phải move on thôi. Mặc dù Ngải Tùng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng lầy anh ta ra tập dợt cũng không sao.

Tôi liền đồng ý ngay lập tức: “Đi chứ! Sao lại không đi! Anh có yêu cầu tôi phải ăn mặc theo kiểu nào không? Anh thích kiểu thực nữ, ngây thơ, thành thực, hay ăn chơi?”

“... Biết nhiều kiểu dữ vậy à?”

“Đương nhiên rồi. Tôi phải phù hợp với anh mà!”

“Vậy... kiểu thực nữ đi. Để đối phó với người trung niên, phải truyền thống một chút.”

“Muốn phong cách nào? Tiểu thư khuê các hay cô gái dễ thương? Hiện đại hay là cổ điển?”

“Tiểu thư khuê các, cổ điển.”

Quyết định rất nhanh, rất có cá tính.

“Mấy giờ?”

“7 giờ tôi, được không?”

“Tôi sẽ tới đúng giờ.”

“Cô để n đó bằ ng gì? Tôi có thể trả tiề n taxi.”

“Tôi tự lái xe.”

“Cô có xe à?”

“Đúng vậy.”

Dựa vào kinh nghiệm, tôi không dùng quầ n áo, túi xách, giày, đồ ù ng hồ ù mà Lịch Xuyên mua cho tôi. Để tránh đánh động không cầ n thiế t tới má y cô nàng thời thượng. Tôi mặc một chiế c áo len gam màu pastel, váy chữ A nghiêm trang, cột tóc đuôi ngựa, trên tay đeo một chiế c vòng ngọc màu huyê t gà.

Ngải Tùng đứng đợi tôi trước cửa Sở nghiên cứu, thấ y tôi đi giày cao gót 8 phân, nghiêng ngả đi về ù phía anh ta, mặt đầ y sợ hãi.

Anh ta đánh giá tôi từ đầ u tới chân, đột nhiên lại còn đở mặt.

Tôi hỏi: “Tiệc tổ chức ở đâu?”

“Phòng khiêu vũ tâ ù g 2 của Sở.”

“Gì? Sở nghiên cứu của anh có phòng khiêu vũ?”

“Chúng tôi cũng là người, cũng cầ n giải trí mà, đúng không?” Về mặt anh ta trở lại bình thường. Anh ta nói tiế p: “Cô có muố n vào văn phòng tôi nghỉ một chút không? Vào đó cởi áo khoác ra luôn?”

“Anh có văn phòng riêng? Không phải anh đang học Tiến sĩ à?”

“Tôi là nghiên cứu sinh, hướng dẫn sinh viên.”

“Như vậy, anh là nhà khoa học?”

“Làm khoa học thôi, chưa phải là nhà gì hết.”

Anh ta rất khiêm tốn, dẫn tôi tới văn phòng của mình, tôi cởi áo khoác, đi theo anh ta lên tầng 2. Trên hành lang có bảng thông báo, dán thông tin các buổi báo cáo khoa học mới nhất: *“Tính đối xứng thời gian của vùng không gian lượng tử vô hạn...”* *“Năng lượng âm...”* *“Tính đối xứng theo chiều ngang của hạt nhân nguyên tử...”* *“Siêu đối xứng và lý thuyết dây...”* *“Phương pháp luận và hiện tượng tới hạn...”*

Tôi liền dừng lại đọc.

“Cô thầy hứng thú với mấy cái này? Các buổi báo cáo vào cửa miễn phí, cô có thể đến nghe thử.”

Tôi lắc đầu: “Tôi không có hứng thú với Vật lý, mà chỉ cảm thấy, mấy cái đề tài này đọc lên nghe rất hay.”

Anh ta nhìn tôi, ngạc nhiên: “Hay chỗ nào?”

“Anh không thầy là mấy đề tài này rất gợi tình hả? Siêu đối xứng... lý thuyết dây... năng lượng âm... vùng... tới hạn...”

“Phì...” Người nào đó bị sặc.

Phòng khiêu vũ ở tầng 2 được cải tạo từ phòng họp cũ, cho nên có một mặt tường là bảng đen. Hình như hội thảo vừa kết thúc không lâu, cho nên trên bảng đen vẫn còn một đống công thức. Tôi nhớ mỗi

lên CGP tổ chức vui chơi giải trí để thuê khách sạn, thư ký phòng hành chính bận tôi tâm mặt mũi. So ra, các nhà khoa học không chú ý chi tiết cho lắm.

Ngài Tùng dặn nhỏ: “Nếu có người hỏi, thì nói chúng ta đã yêu nhau 3 tháng. Nếu hỏi chuyện kết hôn, thì nói còn trẻ, chơi đã rồi mới tính.”

“Được.”

“Bà cô mặc đồ ca rô màu lam kia là Chủ nhiệm Khoa kiêm Chủ tịch Công đoàn. Bà ấy đặc biệt quan tâm tới “hạnh phúc” của tôi.”

“Yên tâm, tôi sẽ giúp anh giải quyết.”

“Ông già mặc áo khoác màu xám tro đó là người nổi tiếng trong giới, không dễ lừa đâu, cô đừng đến gần ông ấy.”

“Được.”

“Cô có uống rượu không?”

“Uống chứ. Tôi tới đây để uống rượu, ăn cơm, ăn bánh mì. Ngoại trừ việc giúp anh ra, mục đích chủ yếu của tôi tới đây là để ăn mì.”

Anh ta tưởng tôi nói đùa, không ngờ tôi cầm lên một chiếc đĩa, tới chỗ bàn để đồ ăn gấp cho mình một đĩa đầy các loại đồ ăn vặt, ăn ngon lành. Không có cách nào khác, Ngài Tùng đành rót một ly rượu, đứng bên cạnh tôi. Thấy tôi chỉ lo ăn, anh ta nói: “Tiểu Thu, hai chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“À! Xin lỗi, tôi chỉ lo ăn. Ừ, trò chuyện thì trò chuyện, mà chuyện gì?”

“Cho dù cô không muốn nói, cũng phải giả vờ như rất thân với tôi.”

Tôi cúi lên, hỏi: “Thân với anh là như thế nào? Sao tôi biết được?”

“Không kịp rồi, Chủ tịch Công đoàn tới.”

Quả nhiên, cô Chủ nhiệm Khoa kiêm Chủ tịch Công đoàn đang đi về phía chúng tôi, mỉm cười đầy quan tâm.

“Cô Hồ`ng, để cháu giới thiệu, đây là Tạ Tiểu Thu, bạn cháu. Tiểu Thu, đây là cô Hồ`ng, Chủ tịch Công đoàn trường anh.”

Tôi tao nhã bắt tay với bà ta: “Chủ nhiệm Hồ`ng, chào cô.”

Cô Hồ`ng đánh giá tôi, lại nhìn sang Ngải Tùng, cười nói: “Cháu giữ bí mật giỏi quá nhỉ, thì ra từ lâu đã quen cô bạn gái xinh đẹp rồi, còn hại cả văn phòng lo số`t ruột. Tiểu Thu, cháu làm việc ở đâu?”

“Cháu làm phiên dịch viên ở một công ty kiến trúc.”

“Phiên dịch? Nghề` này tốt lắm! Ngải Tùng là trai đẹp duy nhất trong trường. Lúc nó mới tới đây, bên Sở cấp cho nó biết bao nhiêu tiền! Tiểu Thu à, Ngải Tùng là nhân tài cấp cao bên Sở cô mời được, người chưa tới, nhưng đã được cấp nhà rồi. Cháu quen nó là đúng rồi.” Cô Hồ`ng chỉ chưa kịp in mấy câu của mình ra, đăng lên mục tìm bạn trăm năm trên báo mà thôi.

Câu này tôi không nên trả lời, đành cười bên lên, tỏ vẻ tán thành. Quay đầu nhìn Ngải Tùng một cái, thầy anh ta hơi ngượng.

“Tiểu Thu, cháu đến nhà Ngải Tùng bao giờ chưa?”

“... Dạ chưa ạ.”

“Bố của Ngải Tùng, mọi người hay gọi là Bố Ngải, là Viện sĩ Viện Hàn lâm. Hồi xưa từng đi du học bên Đức, nói tiếng Đức rất lưu loát.” Bà cô chỉ chỉ ông già mặc áo khoác màu xám tro, bĩu môi nói: “Kìa, ông ấy kìa. Ngải Tùng, cháu không dắt Tiểu Thu chào bố đi?”

“Dạ, chúng cháu ăn xong là đi ngay.”

Ngải Tùng lặng lẽ kéo tôi qua một bên, nói nhỏ: “Bố mẹ tôi đều đang ở bên kia, tôi vốn tính thừa dịp nhiều người trốn bọn họ, xem ra trốn không được. Lát nữa tôi dẫn cô qua gặp họ, được không?”

“Gặp người khác thì không sao, gặp bố mẹ anh có được không?”

“Họ mới là người hay thúc ép tôi cưới vợ nhất, là đối tượng chính phải gặp. Tôi chỉ không ngờ hôm nay hai người đó sẽ đến thôi.”

“Anh đã nói vậy, thì đành phải làm thôi.” Tôi hờn hờ nói.

“Bố tôi rất nghiêm, sinh viên rất sợ ông, cô cẩn thận chút.”

Bạc bẽ trên tôi gặp lần đầu tiên là thầy hiệu trưởng Lưu. Tôi vẫn nhớ Lịch Xuyên là người khởi xướng, tôi còn cố tình viết một bản kiến nghị bằng tiếng Anh vô cùng nghiêm túc. Sau đó trường học thật sự tăng cường hệ thống cung cấp nước uống và thời gian

cấp nước, tôi không chú tâm vào chuyện đó, nên cũng không biết có liên quan gì tới đề nghị của tôi không. Đối tượng tôi lừa lần thứ hai chủ yếu là thầy hướng dẫn luận văn thạc sĩ của tôi, thầy già hay nói giỡn, thường hay trêu tôi, lúc lên lớp tôi liền hỏi mấy câu khó lừa thầy, có khi làm thầy bực mình đến mức muốn cầm đồ lau bảng đập lên đầu tôi. Đối tượng lừa gạt thứ ba là Tiêu Quan, không tính là bề trên, cũng chỉ là Tổng Giám đốc một công ty có chút tiếng tăm thôi, lúc phỏng vấn, tôi cố ý lừa anh ta, nói một câu đáp lại một câu, không xem anh ta ra gì.

Chỉ có một người, tuy tôi cũng muốn lừa người đó, đáng tiếc trăm trận trăm thua, thất bại thảm hại. Người đó chính là Lịch Xuyên.

Tôi mỉm cười, theo Ngải Tùng băng qua đám đông, tới chỗ bố mẹ anh ta.

“Bố, mẹ, đây là Tạ Tiểu Thu.”

Hai người nhìn khoảng hơn 60 tuổi. Bố Ngải Tùng nhìn hơi khó tính, mẹ Ngải Tùng lại rất hiền: “Cháu là Tiểu Thu? Đồng nghiệp của Emma, đúng không?”

Tôi hoảng, không thể tưởng được bọn họ lại biết tôi.

“Đúng vậy, chị Emma làm cạnh phòng cháu.”

“Emma có nhắc tới cháu. Nói cháu rất giỏi tiếng Anh, là nhân tài mà Tổng giám đốc công ty nó tận tình mời về.”

“Chuyện đó... chị Emma nói quá thôi ạ.”

Bà cười tủm tỉm: “Ngải Tùng nhà bác rấ t tội nghiệp, du học ở nước ngoài hơn 7, 8 năm trời, mới về nước ổn định. Tiểu Thu, chùng nào rảnh tới nhà bác chơi? Bác nấ u đờ ă n cho cháu ă n.”

“À... chuyện này...” Tôi cúi đầ u, lâ y ngón tay chọt Ngải Tùng.

Ngải Tùng nói: “Không vội. Tiểu Thu bận việc lắ m, còn hay đi công tác nữa. Để một thời gian nữa đi. Bờ , mẹ, tụi con sang chào thầ y đây.”

Ngải Tùng kéo tôi, xuyên qua đám đông, chuồ n ra cổng lớn.

“Đi nhanh vậy?” Tôi không vui “Tôi chưa kịp ă n gì hể t!”

“Chỉ lo ă n! Mắ y món đó có gì ngon đâu? Không bắ ng đi ă n thịt dê nướng. Đi về rô i ă n tiế p, nhiệm vụ của cô hoàn thành rô i!” Ngải Tùng kéo tay áo của tôi, bước nhanh về văn phòng mình, vừa đi vừa lắ m bắ m: “Tôi ghét nhấ t mắ y chuyện này! Tôi ghét nhấ t xã giao! Hôm nay nế u như không phải vì phải báo cáo cho mắ y người đó, thì tôi cũng không thèm tới!”

Tôi về văn phòng, mặc áo khoác, chuẩn bị đi về . Thầ y vẻ mặt tôi đầ y tiế c nuố i, Ngải Tùng bỗng dung đề nghị: “Trên lâ u có kính thiên văn, cô muố n ngắ m sao không? Hôm nay trời khá trong, có thể nhìn thầ y tinh vân rấ t đẹ p.”

Cái này thì tôi có hứng thú: “Có thể nhìn thầ y mặt trăng không? Miệng núi hình vòng cung gì gì đó.”

“Cái đó... chúng tôi nhìn chán luôn rô i.”

Chúng tôi cùng đi lên sân thượng. Ngải Tùng điề u chỉnh kính viễn vọng, tìm vị trí thích hợp: “Kìa, đó là mặt trăng! Có thể nhìn

thấy những miệng núi hình vòng cung có bán kính hơn 80cm.”

Ừ... không rõ lắm, những miệng núi cô đơn, cái này nối tiếp cái kia, không có một chút sức sống gì cả. Không có thỏ ngọc, cũng không có chị Hằng. Trong đầu tôi nhớ một đống thơ cổ về ánh trăng, “*Từ đêm nay, móc trăng; Soi chôn cũ, trăng tròn* [1]”, “*Người có buồn, vui, ly, hợp; Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết* [2]”, “*Bến liễu, lúc trăng tàn, gió rét* [3]” ..., nhưng nhìn thấy mặt trăng thật sự... đúng là mất hết cảm xúc.

Quay đầu nhìn Ngai Tùng. Anh ta hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp, chỉ có điều không lộng lẫy như tôi nghĩ. Tôi cứ tưởng bầu trời có màu sắc rực rỡ. Có lẽ là xem tranh của Van Gogh [4]-nhiều quá - thì ra bầu trời có màu trăng đen.”

“Vũ trụ có màu sắc sắc sỡ.” anh ta nói. Sau đó, liền đi điều chỉnh kính viễn vọng.

“Đây là cụm M45 chòm sao Kim Ngưu, rất sáng, cách chúng ta 400 năm ánh sáng, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.”

“Đây là cụm M44 chòm sao Cự Giải, gồm sao lớn đỏ và sao lùn trắng tạo thành.”

“Đây là cụm M13 chòm sao Vũ Tiên, cụm sao sáng nhất có thể nhìn được từ Bắc bán cầu, cách chúng ta 25 nghìn năm ánh sáng.”

M13 có màu tím, nhìn giống một bó đuốc, thật đẹp.

Tôi liền hỏi: “Nói như vậy, M13 chúng ta thấy lúc này, là M13 của 25 nghìn năm trước?”

“Ừ... là vậy...” Anh ta giải thích “Vào thập niên 70, Đại học Cornell [5] đã dùng bộ phát sóng của kính thiên văn lớn nhất thế giới truyền đi một đoạn điện tín cấp dài 3 phút đến chòm M13. Năng lượng sóng điện này cao gấp 10 lần công suất điện của toàn cầu, xét về mặt sóng điện, tín hiệu này sáng hơn Mặt Trời một trăm nghìn lần.”

Xiu, ở cạnh nhà khoa học là vậy, toàn nghe số là số!

“Tại sao phải gửi điện tín, gửi cho ai đọc?”

“Các nhà khoa học muốn thăm dò phản ứng từ những sinh vật khác trong vũ trụ. Thật ra đây là “Danh thiếp của Trái Đất”. Tôi nhớ rõ thông điệp gồm 10 câu, câu cuối cùng là *“Chúng tôi sống ở hành tinh thứ ba trong hệ Mặt Trời, dùng sóng vô tuyến của kính thiên văn 305 mét để gửi lời chào đến các bạn.”*

“Trời đất, sóng điện đó mất bao lâu mới đến được M13?”

“25 nghìn 100 năm. Ha ha, lúc đó chúng ta thành ra tro bụi hết rồi.”

Về nhà tôi gọi điện thoại cho Lịch Xuyên: “Haiz, Lịch Xuyên, hôm nay em đi ngắm sao bằng kính viễn vọng...!”

“Vậy à?” Tinh thần của anh cũng rất tốt “Giờ mới biết em thích thiên văn.”

“Cách chúng ta 25 nghìn năm ánh sáng đó! Xa dễ sợ luôn!”

“Xa vậy à!”

“Sao đẹp lắm, lúc ngắm sao em mới biết, thì ra nhân loại quá nhỏ bé, thời gian một đời người thì quá ngắn ngủi!”

“Ừ, hôm nay em có nhiều cảm xúc nhỉ.” Lịch Xuyên bắt đầu tích cực dẫn lối “Em phải đi ngắm sao trên trời cho nhiều vào, vậy em mới không lẫn lộn với chuyện tình cảm nữa.”

Tôi lại ra kết luận ngược lại: “Lịch Xuyên, em sẽ yêu anh 25 nghìn 100 năm ánh sáng! Nếu anh là sóng điện được gửi đi, thì em chính là M13! Em ở đó đợi anh!”

“...” Người nào đó không nói gì nữa.

“Lịch Xuyên, em đang nói chuyện với anh đó.”

“Em là đứa con gái ngốc nghếch không có đầu óc, muốn anh nói gì nữa?”

“Nói tóm lại, cả đời này em theo anh, dính chặt không rời, có chết cũng ở cạnh nhau. Cho dù anh bị bệnh tới mức chỉ còn một cọng tóc, anh cũng phải ở bên em!” Lời vừa buột ra, tôi liền cảm thấy, sao mấy câu này nghe quen quen? Hình như là... hình như là... bị Vi Tiểu Bảo [6]-nói trước rồi.

Đầu bên kia, im lặng thật lâu, sau đó anh thở dài: “Tiểu Thu, nếu biết em như vậy, chỉ bằng 6 năm trước anh chết quách đi cho rồi.”

“Vương Lịch Xuyên! Anh uy hiếp em hả! Không được nói chữ chết! Anh mà dám chết, em sẽ đi nhảy lầu ngay lập tức! Xem ai chết trước!”

Tôi còn đang kêu gào, phát hiện điện thoại đã báo máy bận.

Người nào đó gác máy.

Tôi biế t, tôi lại làm quá. Vì kể từ hôm đó, Lịch Xuyên không chịu nghe điện thoại của tôi nữa. Cả René và Tê Xuyên cũng không dám nói nhiề u với tôi. Đúng là tôi không phải gàn bình thường mà.

---

[1]-Trích bài “Đêm trăng nhớ em trai” của Đỗ Phủ.

[2]-Trích bài “Thủy điệu ca đầu - Trung thu” của Tô Thức.

[3]-Trích bài “Vũ lâm linh” của Liễu Vĩnh.

[4]-Van Gogh (1853 - 1990) danh họa trường phái hậu ấn tượng người Hà Lan, ông vẽ khá nhiều tranh chủ đề “Đêm đầy sao” (Starry night) có màu sắc rực rỡ.

[5]-Một viện Đại học Tư thục ở Ithaca, New York, Hoa Kỳ, được thành lập từ năm 1865 với 14 trường thành viên.

[6]-Nam nhân vật chính trong tiểu thuyết “Lộc Đình Ký” của Kim Dung.

Chương 39

Đêm đêm, tủ lạnh trong bếp cứ râm rì ồn ào không chịu nổi. Hình như linh kiện nào đó bị hư, lúc máy cứ 10 phút lại khởi động một lần. Tôi đã báo cho chủ nhà nhiều lần, nhưng ông ta không chịu gọi thợ để sửa. Nguyên nhân là, thứ nhất, khởi động thường xuyên không có nghĩa tủ lạnh bị hư. Mà ngược lại, tủ lạnh vẫn lạnh như bình thường. Thứ hai, tiền sửa tủ lạnh rất mắc, không bằng mua cái mới cho xong, ông ta cũng chẳng giàu có gì cho cam, nên không muốn tốn tiền.

Tiếng ồn của tủ lạnh làm tôi mất ngủ, nên phải chuyển sang nghiên cứu hoa văn trên la phong nhà. Nửa đêm, tôi hay ra chỗ tủ lạnh tìm đồ ăn. Những tưởng rằng nhét đầy bụng xong thì sẽ buồn ngủ, nhưng tôi cứ nằm trằn trọc trên giường, mãi tới hừng đông.

Hai tuần liên tục, tôi không nhận được cuộc điện thoại nào của Lịch Xuyên. Mỗi lần gọi cho anh đều do y tá bắt máy, chỉ biết nói đúng một câu “anh Vương đang đi điều trị, không tiện nghe điện thoại”. Tôi gửi tin nhắn cho René, René nói, bệnh tình của Lịch Xuyên không ổn định, lúc nặng lúc nhẹ, thường xuyên sốt, hay bị

phản ứng phụ với thuốc, cho nên mãi không xuất viện được. Ưu điểm lớn nhất của René chính là rất thành thật, những chuyện mà René cho rằng không thể nói ra, thì René sẽ giấu giếm, chứ không gạt tôi.

Mất ngủ hai tuần liên tục, tôi bị đau nửa đầu. Bệnh này hồi tôi thức đêm viết luận văn hoặc dịch tài liệu cũng có, nhưng chỉ cần hết stress, bệnh cũng sẽ lập tức biến mất. Lần này lại khác, khi phát bệnh lên thì đau gần chết, giống như bị rút gân. Tan tầm hôm thứ ba, đầu tôi đau như búa bổ, liền mua một hũ aspirin, tiện đường ghé vào tiệm mát xa người mù trong khu tôi ở.

Người mát xa họ Từ, làm ở khu này hơn 7 năm. Người trong chung cư, đặc biệt là người lớn tuổi, ai cũng biết anh ta. Quê anh ta ở một thị xã nhỏ ở Hồ Nam, đến Bắc Kinh làm thuê, hai mắt mù, vóc người cao lớn, tính tình nhanh nhẹn. Nhờ tay nghề của mình, anh ta thuê một căn hộ tầng trệt trong chung cư, mở tiệm mát xa. Anh ta làm việc đúng mực, lúc mệt thì đóng cửa nghỉ vài ngày, ra ngoài uống trà đi chơi, không tham làm nhiều. Cho nên, cũng chẳng kiếm được mấy. Nhưng tay nghề của anh ta rất giỏi, phục vụ chu đáo, khách quen hay tới, một ngày làm việc mười mấy tiếng, lịch kín mít. Thật ra quanh khu này cũng có khá nhiều chỗ mát xa, cũng không phải anh ta đặc biệt gì, là vì giá rẻ, mới có nhiều khách tới. Nhưng năm rồi trong khu lan truyền tin đồn về anh ta. Nghe nói anh ta cưới một cô gái trong chung cư. Cô gái đó mặc dù từng ly hôn, nhưng cũng khá xinh, lại nhỏ tuổi hơn anh ta, còn là giảng viên đại học. Ai cũng nói số anh ta may mắn.

“Thả lỏng, thả lỏng vai đi. Tôi sẽ mát xa vai trước, sau đó đến cổ, đầu... cô cứ nhắm mắt lại đi.” Anh ta dùng tiếng Hoa giọng Hồ Nam thôi miên tôi.

“Đạo đây tôi hay mất ngủ, đầu nhức quá.”

“Ừng thuốc chưa?”

“Thuốc ngủ, aspirin có được không?”

“Được, nếu nghiêm trọng quá thì khám bác sĩ đi.” Anh ta tiếp: “Lâu rồi cô không tới, cũng gần nửa năm rồi thì phải.” Thì ra anh ta nhận ra giọng tôi.

Tôi nhìn thấy trên hai khuỷu tay anh ta có hai vết chai màu đen, to bằng quả trứng gà. Mấy năm nay chắc anh ta mát xa cho mấy chục ngàn người rồi cũng nên.

Ngón tay anh ta mềm mại, đôi lúc dùng lực mạnh, từ ngón vuốt các mạch máu của tôi. Tôi đang định nhắm mắt lại, bỗng nhiên thấy trên cửa sổ có một cái chuông chó, trong chuông có một con chó nhỏ. Chihuahua.

Tôi không thích chó, nhưng tôi biết Emma thích chó, chị cũng nuôi một con Chihuahua, nói là giá rất mắc, hàng tháng cũng tốn một đồng tiền để chăm sóc. Không phải Emma nuôi không nổi, nhưng lúc ăn trưa hay than thở, nói loại chó này thích chiều chuộng, rất khó hậu hạ.

Tôi liền hỏi anh ta: “Ừa, anh nuôi Chihuahua hả?”

“Đúng vậy.” Anh ta rất đăc ý “Dễ thương lắm phải không?”

“Chắc là mắc lắm!”

“Cũng hơi hơi, mấy nghìn tệ thôi.”

Trời à, tôi tính thậ̀m trong lòng, má`y nghìn tệ, anh ta phải mát xa cho bao nhiêu người mới đủ.

“Vợ anh mua à?”

“Tôi mua. Cô á`y thích nên tôi mua. Mỗi ngày chúng tôi đi dạo đê`u dẫn nó theo. Con này nhỏ quá, lâ`n trước xem chút lạc má`t.”

Khuôn mặt anh ta tràn ngập hạnh phúc.

Tôi thở dài một hơi, hỏi: “Anh Từ, hô`i trước lúc yêu nhau, là anh theo đuổi vợ anh, hay là vợ anh theo đuổi anh?”

“Cô á`y theo đuổi tôi, bám dính như keo.” Anh ta cong môi, vẻ bông đùa.

“Vậy anh, có tán tỉnh cô á`y không?”

“Không, hoàn toàn không. Tôi là dân tỉnh lẻ, lại bị mù, dựa vào bàn tay mình để kiế`m tiề`n, đủ để nuôi sô`ng bản thân là vui rô`i. Vợ con cái gì, mơ cũng không dám.”

“Nói như vậy, anh từ chổ`i cô á`y?”

“Ừm... đại loại vậy. Sau đó chúng tôi ở bên nhau, cũng không phân biệt được là ai theo đuổi ai.”

“Anh hai, tôi cũng theo đuổi một người, mà anh á`y chệ`t sô`ng không đờ`ng ý.”

“Có lẽ người ta không muố`n...”

“Không phải, anh á`y bị bệnh, không muố`n liên lụy tôi.”

“Vậy cô phải cô` gắ`ng hơn nữa.”

“Tôi cô` lắ m rô`i, cách gì cũng dùng rô`i, nhưng người ta vẫn không thèm để ý tới tôi.”

Anh ta dùng tay lại, đứng trước mặt tôi, nhìn tôi bắ ng con người trắ ng dắ : “Người ta không để ý tới cô, chẳng lẽ cô cũng không thèm để ý người ta nữa? Tôi cảm thắ y, cô vẫn chưa cô` gắ ng hắ t sức.”

Đồ`i với Lịch Xuyên, như thắ nào mới tính là hắ t sức?

Ra khỏi tiệm mát xa, tôi đi thẳng về` nhà mình, mở ngăn kéo lắ y hộ chiế`u ra.

Mắ y tháng trước, lúc còn ở Cửu Thông, Đường Ngọc Liên - người thích du lịch để kiế`m ngoại tệ - có giúp tôi làm hộ chiế`u. Đường Ngọc Liên nói, cô` ấy có quen mắ y công ty du lịch, hỏi tôi lúc rảnh có muố n dẫn tour không, vừa kiế`m được ngoại tệ, vừa có thể đi du lịch Sing - Mã - Thái miễn phí. Tôi có kiế`m được ngoại tệ vài lầ n, nhưng chưa từng đi du lịch Singapore, Malaysia hay Thái Lan. Hộ chiế`u vẫn chưa sử dụng lầ n nào. Tôi gọi điện thoại cho Đường Ngọc Liên, nhờ cô` ấy xin giúp visa Thụy Sĩ.

Chiế`u hôm đó, theo chỉ dẫn của Đường Ngọc Liên, tôi điề`n mắ y mẫu đơn, sau đó mua vé máy bay đi Zurich, chưa tới một tuầ n, đã có visa.

“Em đi Thụy Sĩ làm gì? Châu Âu có nhiề u chỗ vui hơn mà, để chị giới thiệu tour cho em, 30 nghìn tệ đi 7 nước, sao?” Đường Ngọc Liên khuyên tôi qua điện thoại.

“Em đi thăm bạn.”

“Chỉ ở 2 ngày 1 đêm thôi à? Sao ít vậy? Vé máy bay đi về` tô`n hơn 7 nghìn tệ rô`i!”

“Công việc lu bu quá, không ở chơi lâu được, lúc về còn phải nộp má y bản dịch nữa.”

“Đi đi, nhớ đi ngân hàng đổi đồng franc Thụy Sĩ, đừng đổi euro. Một số cửa hàng bên đó không nhận euro. Muốn chị đặt khách sạn giúp luôn không?”

“Chị cho em vài địa chỉ đi, phải rẻ và gần sân bay nha. Nếu em không tìm được chỗ ở thì mới ở khách sạn.”

Đôi với nhiều người mà nói, xuất ngoại là chuyện quan trọng, nhưng đi nước ngoài 2 ngày, với tôi cùng lắm chỉ giở đi Cừ Trại Cầu [1]-chơi mà thôi. Tôi bỏ vài bộ quần áo vào va li, lên máy bay bay từ Bắc Kinh đi Zurich. 5 giờ rưỡi thứ tư xuất phát, 6 giờ sáng giờ Zurich tới nơi. Trước khi đi, tôi gửi tin nhắn cho René trên MSN, báo giờ cất cánh và mã số chuyến bay, nhờ René tới đón tôi nếu rảnh. Tuy rằng, thời gian này cả Tế Xuyên và René đều trốn tránh tôi, nhưng mỗi lần tôi gửi tin nhắn, René đều trả lời, dù câu trả lời vô cùng ngắn gọn. Nếu René không nhận được tin nhắn cũng không sao, bất quá cũng chỉ là đi phượt một mình mà thôi.

Thật ra, tôi không ôm hy vọng sẽ được gặp Lịch Xuyên, chỉ cần xem thành phố nơi anh sống như thế nào, là tôi mãn nguyện rồi.

Lúc bình minh, máy bay lướt qua mịt mù sương sớm và bạt ngàn rừng thông lá kim và đồi núi, hạ cánh xuống sân bay Zurich đúng giờ theo lịch trình. Tôi không mang nhiều hành lý, chỉ kéo một chiếc va li nhỏ, bước nhanh theo đoàn người lên xe bus đi từ cổng số 2 sang cổng số 1 để làm thủ tục nhập cảnh.

Sân bay không có nhiều hành khách lắm, hơi vắng. Ghé ngồi hình vuông, sàn cảm thạch lạnh lẽo, tượng điêu khắc phong cách

hiện đại màu đen khiến người ta cảm thấy xa cách. Những chiếc giá để đồ bằng thép cao, khung cảnh với màu xám là màu chủ đạo khiến người ta cảm thấy như lạc vào vũ trụ. May mà lúc ngò'i thang máy còn có thể nhìn thấy vách tường màu đỏ, đèn lửa ấm áp đò't trong quán bar, còn có vài bức tường kính màu xanh lục, làm cho tôi có cảm giác giớ'ng phương Đông.

Tôi qua cổng hải quan dễ dàng. Cổng ra khá đông người. Nhiều người đang giơ cao bảng đón khách.

Không thấy René.

Đứng ở cổng ra hơn 3 tiếng, vẫn không thấy bóng dáng René đâu cả. Tôi bắt đầu trách mình lỗ mãng. Cứ tưởng gửi tin nhắn cho René, thì nhất định René sẽ nhận được. Có thể René đang bận nhiều việc, cũng có thể không mở MSN. Huống chi René còn là cú đêm, ngày nào cũng ngủ đến trưa mới tỉnh.

Chớp mắt tới buổi trưa, bụng tôi cồn cào, liền vào quán cà phê nhỏ cách đó không xa mua bánh sandwich. Không dám ăn trong tiệm, sợ René tới đón tôi lại tìm không thấy, nên đành đứng ăn ở cổng ra.

Tôi đợi đến chiều, đứng ngò'i không yên, mới chạy tới bưu'ng điện thoại gọi cho Lịch Xuyên.

Điện thoại vang hai tiếng liền có người bắt máy.

“Chúc một ngày tốt lành.” Giọng nam trầm ấm.

Không bình thường nha, không phải là y tá, không ngờ lại là Lịch Xuyên trực tiếp nghe điện thoại.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu?” Âm cuối cao, có vẻ rất ngạc nhiên.

“Ừ, là em. Em có việc muốn tìm René, anh có số điện thoại của anh ấy không?”

“Có,” Anh nói “René và Tê Xuyên đi Ý, em tìm cậu ấy có việc gì gặp không?”

Tôi đứng hình: “René... đi Ý? Em... không có gì gặp,... là chuyện phiên dịch thôi.”

“Cậu ấy mới đi hôm qua.” Anh dừng một chút, nói: “Nếu là chuyện phiên dịch, em tìm anh cũng được mà.”

“Không liên quan gì tới anh, tạm biệt, nói chuyện sau.” Tôi chuẩn bị gác điện thoại.

“Đợi chút!” Đâu bên kia hét to.

“Chuyện gì?”

“Tiểu Thu, em đang ở đâu?” Anh trầm giọng.

“Còn ở đâu nữa? Bắc Kinh, văn phòng CGP.”

“Vậy tại sao trên điện thoại anh lại hiển thị là sân bay Zurich?”

Xong rồi, lòi đuôi rồi! Huhu! Tôi thề thốt phủ nhận: “Không thể nào, rõ ràng em đang ở Bắc Kinh. Điện thoại của anh bị gì rồi, em cúp máy đây.”

“Tạ Tiểu Thu, không được cúp máy!” Lịch Xuyên ở đâu bên kia mất kiên nhẫn ngắt lời tôi, lớn tiếng: “Có phải em đang ở sân bay

Zurich không?”

“... Ừ. Em đi ngắm cảnh, mai về.” Giọng tôi tự động hạ xuống vài nấc: “Em, em không phải tới tìm anh.”

“Em có bút ở đó không?” Anh nói, giọng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

“Có...”

“Nhớ kỹ: XXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của anh.” Tiếp theo, anh lại đọc một chuỗi tiếng Đức, đọc từng chữ cái một cho tôi ghi lại “Đây là địa chỉ nhà anh. Chìa khóa đặt dưới đệm lót chậu hoa ở bên phải cửa chính. Lỡ may anh không tìm được em, em gọi di động tìm anh, hoặc trực tiếp đến nhà anh, nhớ chưa?”

“Lịch Xuyên... anh đừng tới tìm em. Em...”

“Anh hỏi em, những lời anh vừa nói, em có nhớ kỹ không?”

“Nhớ kỹ.”

“Đi tới nhà anh bằng cách nào, em biết không?”

“Đi... đi xe buýt?”

“Ngô c!”

“Đi... xe điện ngầm?”

“Ngô c!”

“Đi... đi taxi?”

“Vậy mới được, em có tiền Thụy Sĩ không?”

“Có.”

“Đưa địa chỉ cho lái xe, nói với ông ta *“Fahren Sie mich bitte zu dieser Adresse [2].!”* ông ta sẽ chở em tới trước cửa nhà anh.”

“Anh nói nhanh quá, em không nhớ kịp. Nói lại lần nữa đi.”

“Thôi đi, đừng đi taxi, chẳng may gặp bọn lừa đảo. 30 phút sau nếu em vẫn chưa thấy anh đến, thì cứ cách 5 phút gọi cho anh một lần, biết không?”

“Biết rồi.”

“Bây giờ, em đang đứng ở cổng ra, đúng không?”

“Ừ.”

“Đừng đi đâu hết, anh tới đón em, chắc mất khoảng 30 phút.” Lịch Xuyên uy hiếp tôi “Nếu anh không tìm được em, cũng không thấy em gọi anh, anh sẽ báo cảnh sát, biết không? Nếu em mất tích, hoặc xảy ra chuyện không may, anh sẽ đi nhảy lầu ngay lập tức, biết không hả?”

“Hiểu, hiểu rồi.”

Gác máy rồi. Tôi thở dài nhẹ nhõm, đến quán cà phê lúc này mua một ly kem, lúc này mới nhớ ra tôi đã đứng đợi ở cổng ra 6 tiếng đồng hồ liên tục, hai chân đã mỏi nhừ.

30 phút sau, Lịch Xuyên liên xuất hiện ở sân bay. Anh ngồi trên chiếc xe lăn nhỏ gọn, đang đi qua cửa kính tự động.

Trong sảnh chính của sân bay, có khá nhiều đàn ông mặc vest, hoặc đi hoặc ngồi. Nhưng tôi có thể nhận ra Lịch Xuyên ngay từ giây

đầu tiên anh xuất hiện, trong đầu tôi chợt lóe lên bài thơ tuyệt tác của Ezra Pound [3].:

Thoắt hiện những gương mặt...

Giữa đám đông

Những cánh hoa...

Trên cành nâu ướt sâu. [4].

Vội tôi mà nói, Lịch Xuyên là tia sáng duy nhất giữa dòng người ướt sâu. Tôi nhìn anh không chớp mắt, tìm cuộn cuộn sóng triêu dương, yêu hận tràn về. Đã bao nhiêu ngày chúng tôi không gặp nhau? Tám mươi ngày rồi! Mỗi lần ly biệt đều đắng chát, vừa đủ để phai nhạt gương mặt anh, vừa đủ để tất cả hận ý đều biến mất, tất cả vết thương đều lành lại, trong chớp mắt lại biến thành tình yêu.

Lịch Xuyên vẫn luôn là tâm điểm, đi tới đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn. Anh mặc một bộ âu phục thoải mái, tóc vuốt dựng, làm nổi bật đường nét khuôn mặt anh, càng thêm vẻ xương gầy mê người.

“Hi! Lịch Xuyên!” Tôi kéo va li, chạy băng băng về phía anh.

Đến trước mặt anh, bỗng nhiên tôi dừng lại, đứng cách anh khoảng một cánh tay.

Bốn tuần liền không chịu để ý đến tôi, không biết Lịch Xuyên hết giận hay chưa. Tôi tự ý đến đây, chắc lại làm anh phiền lòng nữa rồi. Gặp mặt trong tình huống này, nên dùng nghi thức xã giao nào cho phải phép? Ôm? Hay là bắt tay?

Trong lúc tôi đang do dự, Lịch Xuyên đã dang rộng hai tay: “Lại đây, cô bé liêu lĩnh. Chào mừng em đến Zurich.”

Tôi nhào vào lòng anh. Lịch Xuyên ôm chặt tôi, cằm anh lún phún râu cọ cọ vào mặt tôi. Tôi vuốt ve khuôn mặt xương gầy của anh, cười ngây ngô: “Râu lên lún phún rồi nè.”

“Sợ không đón được em, không kịp cáo.” Anh lại ôm tôi, ôm rất chặt, tôi hơi khó thở, cũng không biết anh ôm chặt tôi vì anh đứng không vững, hay đơn giản chỉ là vì anh muốn ôm tôi mà thôi. Tóm lại, gầy như một phần ba sức nặng của anh đặt lên người tôi, tôi ôm eo anh, đứng im để đỡ anh.

Lịch Xuyên nhẹ quá, gầy quá. Nhưng nhìn anh rất có sức sống, chỉ có điều không được nhanh nhẹn như lúc còn khỏe, cổ tay vẫn đeo vòng nhựa của bệnh viện.

Tôi quan sát anh, lòng đau nhói.

“Em bay chuyến 6 giờ sáng hả?” Anh ngó nghiêng xe lăn, hỏi tôi.

“Ừ.”

“Như vậy, em đã đứng ở đây đợi 7 tiếng rồi?”

“Không lâu tới mức đó...”

“Có đói bụng không?”

“Có ăn một cái bánh sandwich.”

“Tạm được, không khờ quá mức.”

Anh dẫn tôi ra khỏi ga để n, xe anh đậu ở ven đường. Bác tài ngoại quốc nói một câu tiếng Đức với tôi, Lịch Xuyên giới thiệu: “Đây là tài xế của ông nội anh, Fehn. Ông ấy chào em.” Tôi dùng tiếng Anh chào hỏi bác tài, đương nhiên ông ấy hiểu tiếng Anh, nhìn tôi cười ngượng ngùng.

Lịch Xuyên mở cửa xe, dùng tay che đầu tôi, để tôi ngồi vào xe. Sau đó anh mới chui vào. Tôi cầm dây an toàn lên, Lịch Xuyên giao tay ra nắm lấy, nói: “Để anh.” Một tay anh nắm tay vịn trên trần xe, một tay giải dây an toàn cho tôi. Tôi đứng hình nhìn anh quay tới quay lui. Đã bệnh nặng rồi, mà vẫn ga lăng phong độ.

Xe rất rộng, tuy chân Lịch Xuyên dài nhưng vẫn co duỗi thoải mái.

Tôi hơi ngượng, không dám lên tiếng. Trong lòng hờ hững ra không nên gọi cho Lịch Xuyên, kéo anh từ bệnh viện tới đây. Lỡ người nhà anh biết, không biết sẽ oán trách tôi thế nào.

Thấy tôi không nói gì, Lịch Xuyên hỏi: “Đứng đợi ở sân bay lâu quá, em có mệt không?”

“Không mệt.”

“Sao không gọi cho anh sớm hơn?”

“Em... không muốn quấy rầy anh, chỉ đợi René thôi.” Sợ anh không tin, tôi lấy tấm vé xe sắc sỡ ra “Anh nhìn đi, em còn mua vé xe ngắm cảnh nữa nè.”

Anh cầm vé xe, nghiên cứu hờ hững: “Anh ở Thụy Sĩ bao lâu nay, cũng không biết vé xe ngắm cảnh có hình dạng ra sao.”

“Đừng vứt đi, ngày mai em còn dùng mà.” Tôi lấy vé lại, nhét vào túi, móc một tấm thẻ đưa cho anh “Bạn em giới thiệu vài khách sạn cho em, đều ở gần sân bay. Anh xem thử xem, khách sạn nào tốt?”

Anh nhìn tấm thẻ, hỏi: ““Tốt” là như thế nào?”

“Bao bữa sáng, có phòng tắm. Tốt nhất là một đêm không quá 200 franc Thụy Sĩ. Đúng rồi, điện áp ở đây là bao nhiêu?”

“220V.”

“Cảm ơn trời đất. Em có thể mở máy tính an toàn rồi.”

Anh mỉm cười: “Chuẩn bị kế hoạch chu đáo nhé. Nếu anh không giữ em lại, em cũng chơi một ngày ở Zurich, đúng không?”

“Chị Emma còn một mình phượt Honduras mà.”

Anh bỗng dung lấy khăn tay che miệng, ho khan.

“Muốn uống nước không?” Tôi lấy một chai nước khoáng được phát trên máy bay từ trong túi xách ra, nhét vào tay anh.

“Không cần, cảm ơn.”

Một lát sau, anh nói: “Cũng đã đến đây rồi, thì ở lâu một chút đi.”

Cho dù có ngớ cờ nào cũng nghe ra, câu mời này không nhiệt tình cho lắm, giọng nói bình thường, không lạnh không nóng.

“Mua vé về rồi, chiều mai về Bắc Kinh.”

“Có thể đổi vé.”

“Ngày mai bắt buộc phải về, công ty em còn có việc quan trọng.”

“Không thay đổi được à?”

“Ừ.”

Không biết là thử dài nhẹ nhõm hay là thử dài chán nản, anh đổi đề tài: “Vậy hai hôm nay em đừng ăn chay, được không? Thức ăn ngon ở đây đều là đồ mặn. Đồ chay thì ăn không ngon, không được như mấy quán chay ở Bắc Kinh.”

“Sao anh biết em thích thức ăn ngon? Không lẽ em không thể thích thứ khác?”

Không thể không thừa nhận, thời gian vui vẻ nhất khi ở bên Lịch Xuyên chính là cùng nhau nấu cơm, hoặc đi ăn nhà hàng, miệng tôi thì kén chọn, miệng anh lại khó tính, nghe hai chúng tôi gọi món, đầu bếp nào cũng nhưc đầu muốn chế.

“Em thích nhất là hai chuyện, chuyện này dễ hiểu nhất, anh sẽ cố hết sức để hiểu em.”

Tôi quay đầu nhìn anh, chưa hiểu: “Em thích nhất là hai chuyện gì, sao em không biết?”

Anh nhìn về phía trước, nửa cười nửa không: “Em biết rõ, chỉ có điều không ý thức được thôi.”

Tôi nhìn anh mờ mịt, suy tư, cúi đầu xuống, thấy tay của tôi không biết đã đặt lên đùi anh từ lúc nào. Mồ hôi... mồ hôi... mồ hôi ra như tắm... đúng là háo sắc quen thói. Tôi liền rút tay về.

“Bây giờ ý thức được rồi?”

“Em cứ tưởng là tay vịn” Mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói.

Chớp mắt đã vào nội thành Zurich. Lịch Xuyên nói một câu với tài xế, xe liền dừng lại. Anh dẫn tôi đi dạo trên đường. Đồi diện con phố có một cửa hàng bán hot dog khá lớn, bán đủ loại xúc xích nướng. Khói bay ra tứ phía, làm người ta thèm chảy nước miếng.

Lịch Xuyên vừa xếp hàng vừa nói: “Cửa hàng này tên là Sternen Grill, lúc anh còn là học sinh trung học rất thích đến đây. Bố anh nói món này không tốt cho sức khỏe, nên anh phải ăn lén, một ngày ăn hai cây, buổi tối không chịu ăn cơm.”

Khách hàng rất đông, quầy hàng rất dài, máy đầu bếp mặc đồ trắng bận tối tăm mắt mũi. Chỉ xếp hàng chừng 2 phút là tới lượt. Lịch Xuyên mua cho tôi một cây xúc xích nướng cháy sém và một cái bánh mì nhỏ. Đầu bếp lấy giấy gói lại đưa cho tôi.

“Ăn mù tạt không?” Lịch Xuyên chỉ vào máy chiếu chén đựng mù tạt vàng bên cạnh.

“Ăn.”

Anh còn mua cho tôi một ly bia tươi nhỏ, dẫn tôi đi dọc theo con phố về chỗ đậu xe.

Xúc xích vừa thơm vừa cay, ngon tuyệt vời. Huống chi tôi đang đói bụng, vừa đến chỗ xe đậu, chưa kịp ngửi yên, liền ăn hết sạch, chưa đã thèm, còn liếm đầu ngón tay.

Thấy lời giới thiệu được chứng minh, Lịch Xuyên cười đắc ý: “No chưa? Ăn nữa không? Chắc em đói lắm rồi.”

“No rồi.” Tôi sung sướng vỗ vỗ bụng, bắt đầu uống bia. Vừa vui vẻ vừa ngờ nghệch nhìn xe chạy dọc theo một con đường đầy bóng cây về phía nam. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng bán lẻ, trung tâm mua sắm và quán cà phê. Cuối đường là một hồ nước lớn. Bên hồ có bến tàu, có thuyền, hai bên bờ hồ là tầng tầng lớp lớp nhà màu trắng san sát nhau, đôi chỗ cỏ xanh non bên hồ cũng lố nhá lố nhố đủ loại nhà. Xa xa là bạt ngàn rừng rậm và thấp thoáng núi tuyết.

“Lịch Xuyên, mình đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Về nhà. Tim tôi đập thành thịch. Nhà nào? Nhà Lịch Xuyên à?

Đương nhiên Lịch Xuyên có nhà riêng ở Zurich. Chỉ có điều, quen Lịch Xuyên nhiều năm, rất ít khi anh kể về chính mình, cũng rất ít khi nhắc tới Zurich. Ai không biết còn tưởng rằng hồ nhỏ anh bị ngược đãi nên bị tổn thương tâm lý. Thật ra, là do Lịch Xuyên ít nói, mỗi lần nói chuyện với anh trai qua điện thoại, lâu nhất cũng chỉ một phút. Hơn nữa, ba mẹ tôi đều đã mất, nên anh luôn tránh chủ đề này, để không làm tôi buồn.

“Anh xuất viện rồi à?”

“Chưa. Anh trốn ra. Em đã sang đây, cơ hội hiếm có, đâu thẻ để em vào bệnh viện với anh được.”

“Em tình nguyện ở trong bệnh viện với anh,” Tôi lo lắng nhìn anh “Bệnh anh chưa hết, không cần gắng sức đi với em đâu, sẽ mệt lắm.”

“Không mệt,” Anh nói “Có tài xế mà.”

Xe chạy lên đồi cạnh hồ, dừng lại trước một khoảng sân yên tĩnh rợp bóng cây. Phía trước là một bãi cỏ rộng, hoa xuân hai bên nở rộ trong bóng râm. Xe băng ngang bãi cỏ, hướng về biệt thự hai tầng màu trắng, tầng dưới dài gần gấp 4 lần tầng trên, từ xa nhìn lại, giống như chữ L viết hoa.

Quả nhiên là nhà của Lịch Xuyên, hai bên cửa chính đều có đường dành riêng cho người tàn tật. Lịch Xuyên nói với Fehn mấy câu, ông liền lái xe đi. Tôi kéo va li, đi theo Lịch Xuyên vào nhà.

Nội thất trong nhà rất hiện đại, thoáng mát gọn gàng, màu sắc đơn giản, không có tầng tầng lớp lớp khung và tủ, chỉ có vài đồ gia dụng cần thiết. Trên tường ngẫu nhiên xuất hiện các kệ nhỏ, trưng bày các tác phẩm nghệ thuật sưu tầm, đa số là của phương Đông, như tượng Phật, bình gốm Thanh Hoa, chén rượu bằng đồng xanh, tượng điêu khắc bằng gỗ... dù là góc nào, cũng sạch sẽ tinh tươm.

“Sạch quá vậy?” Tôi liền nhớ đến những vết đen trên gạch men trắng trong bếp nhà tôi. Lúc chủ nhà giao nhà đã có, chùi thế nào cũng không sạch. Lịch Xuyên sợ dơ, nhưng cũng không phải người lau dọn hàng ngày. Đạo gần đây anh lại năm viện, căn nhà này cũng phải bỏ không mấy tháng rồi.

“Ngày nào cũng có người tới đây quét dọn,” Anh nói “Chỉ cần kí hợp đồng với công ty vệ sinh là được.”

Tôi gật đầu, nói: “Căn nhà này không phải do anh thiết kế đúng không?” Tính Lịch Xuyên rất khiêm tốn, chắc chắn không đòi nào dựa vào chữ viết tắt tên mình để thiết kế.

“Nội thất chủ yếu là anh trai anh thiết kế. Toilet và bếp là anh họ anh thiết kế. Tầng hai là bà ngoại thiết kế. Vườn hoa là bà nội thiết kế, bể bơi là ông nội thiết kế. Hình chữ L này là kiệt tác của bố anh; ông nói như vậy người ta tìm anh dễ hơn.”

Mặc dù không phải là tác phẩm của Lịch Xuyên, nhưng phong cách thiết kế vẫn dựa theo sở thích của anh, pha trộn giữa tính lãng mạn kiểu Pháp, sự kỹ tính kiểu Đức và tính sáng tạo kiểu Ý. Lịch Xuyên thích không gian rộng và cao, thích kính, thích sàn gỗ, thích sofa có màu sắc rực rỡ và đồ gia dụng đơn sắc trắng và đen. Diện tích tầng dưới rất lớn, có máy phòng, tôi cảm thấy dồn tất cả nhân viên của CGP vào vẫn còn dư chỗ. Anh dẫn tôi đi thăm từng phòng từng phòng một, sau đó ngồi xuống sofa, lấy điều khiển mở rèm cửa sổ sát chân tường.

“Vậy anh thiết kế phần nào?” tôi hỏi.

“Ai cũng giành thiết kế hết, không tới lượt anh.” Anh nhún vai “Nếu em muốn nhìn tác phẩm của anh, thì phải đến nhà anh trai anh. Anh thấy còn đẹp hơn nhà anh. Anh còn thiết kế hầm rượu cho hai người đó nữa. Hai người ở cách đây không xa, đi bộ là tới ngay. Muốn đi không? Anh có chìa khóa.”

Tôi mỉm cười lả c đầu, cũng hơi gan tị. Nếu tôi có chị gái hoặc em gái, có lẽ cũng sẽ thân thiết như thế. Kể từ khi bố tôi qua đời, Tiểu Đông đột nhiên trưởng thành hẳn, trở thành một người đàn ông chân chính. Nó vẫn rất quan tâm tôi, chỉ có điều càng ngày càng ít nói chuyện, thời gian gặp nhau cũng ít ỏi, mỗi lần gọi điện hỏi thăm đều bị chuyện này chuyện kia cắt ngang. Nó cũng trưởng thành rồi, ai cũng có cuộc sống riêng, tình thân tình thương gì cũng có mức độ.

“Vậy em muốn uống gì không?”

“Có cà phê không?” Tôi thấy hơi mệt.

“Uống Cappuccino không?”

“Anh biết pha?”

“Có máy. Em muốn xem không?”

Anh dẫn tôi xuống bếp. Lấy ra một ly cà phê rất đẹp, bỏ lên nắp máy pha cà phê để làm nóng trước. Trong tủ lạnh có hạt cà phê, anh lấy một gói ra, xay đủ một ly nhỏ, pha một ly Espresso trước. Tôi sợ đắng. Anh dùng hơi nước đun nóng sữa, pha Cappuccino cho tôi. Anh đổ vào một lớp kem sữa thật dày, lại lấy một chiếc đĩa vạch nhẹ một đường, bột tách ra, thành hình một chiếc lá. Lại dùng đĩa chạm lên cà phê vài cái, lá cây lại biến thành một con thỏ.

“Anh cũng biết làm hả?” Tôi tròn to mắt, giật mình nhìn anh.

“Ông nội dạy anh. Đây là sở trường của ông, ông biết vẽ rất nhiều hình. Hồi xưa toàn viết thư tình trên bột kem.”

“Anh dạy em, được không?”

“Học vài hình đơn giản trước. Mẫu chốt là đồ sữa.”

Anh lại pha hai ly Cappuccino, cầm tay tôi, đổ hỗn hợp sữa đậm đặc vào ly cà phê, đổ đầy ly, liền dừng lại. Lại đưa chiếc đĩa cho tôi, cánh tay vòng lên từ sau lưng tôi, nắm lấy tay phải của tôi, dạy tôi từng nét vẽ.

“Và y nè... vạch bên trái một cái, bên phải một cái. Lại vạch nhẹ xuống một cái, xong rồi.”

Mùi cà phê thoang thoảng sau lưng, vô tình hay cố ý, mặt anh lướt qua trán tôi, sự thân mật thoáng qua trong giây lát. Tôi liền quay đầu, ngẩng mặt lên, hướng đến đôi môi anh. Nhưng là, khi tôi đến gần, anh lại lui về sau một bước, tránh được. Nhiều năm qua đi, nhưng Lịch Xuyên vẫn đây mê hoặc với tôi, anh luôn luôn có gì đó làm tôi ngạc nhiên, cứ như tôi vĩnh viễn không biết anh còn có thể làm những gì.

Tôi vẽ tổng cộng ba hình búp bê, tự mình uố ng một ly, Lịch Xuyên uố ng một ly, còn lại anh tính đổ hết, lại bị tôi ép bỏ vào ngăn đá tủ lạnh. Tôi cầm ly cà phê, ngồi trên ghế chân cao trong bếp, nhìn Lịch Xuyên cẩn thận lau dọn quầy bếp sạch sẽ tinh tươm. Lúc vào nhà anh đã tháo chân giả ra, lại lười chố ng nặng, nên nhảy lò cò một chân, tôi nhìn mà hoa mắt, nói với anh: “Anh nghỉ một lát đi, được không?”

Anh nhặt nặng lên, hỏi tôi: “Đằng sau có vườn hoa, muốn đi xem không?”

Tôi chỉ lên trầ n nhà: “Trên lầu có gì?”

Phòng làm việc, phòng vẽ, và phòng ngủ của Lịch Xuyên đều ở trên lầu. Cầu thang vừa rộng vừa dài, có phủ thảm chố ng trượt, ở giữa có tay vịn thiết kế riêng cho anh. Tôi thắc mắc tại sao Lịch Xuyên lại xây nhà có cầu thang, vì anh không tiện lên xuống lầu. Nhưng khi lên tầng 2 tôi liền hiểu. Tầng hai nhìn ra hồ nước, trên mặt hồ thả p thoảng những cánh buồm trắng, những đàn vịt trời. Xa xa mây khói lượn lờ, núi xanh thả p thoáng. Từ sofa nhìn ra, mặt hồ gợn sóng lấp lánh, chân trời bất tận, nắng rọi tầng mây, tất cả đều thu vào tầm mắt.

“Lakeview đẹp quá, phía sau là núi, giá đất chắc lắm đúng không?”

“Đất lắm luôn, nhưng anh không tôn tiêng,” Anh chớp chớp mắt “Ông nội anh tặng, quà sinh nhật.”

Tôi le lưỡi: “Vậy anh... cũng nhận à?”

“Cũng hơi ngại,” Anh nói “Nhưng thôi kệ. Hi hi.”

“Phòng nào là phòng ngủ của anh?”

“Phòng ngủ miễn tham quan.” Anh vội vàng đi tới một căn phòng, đóng cửa lại.

“Tại sao không tham quan được? Hay là có cô nào đang ngủ trong đó?” Tôi nhào tới, mở hé cửa, ló đầu vào.

Phòng ngủ của Lịch Xuyên gồm hai màu trắng đen rõ ràng. Khung giường màu đen, tủ quần áo màu trắng. Chăn màu tím, ga giường màu trắng, thêm 7, 8 cái gối màu xám nhạt.

Trên bức tường đối diện giường treo một tấm ảnh cao 1,2m, khung ảnh màu tím. Khung cảnh là đèn đường xa xa, phía sau là Kim Mã Phường ở Côn Minh. Trong ảnh Lịch Xuyên quay mặt nhìn tôi, giúp tôi vén một lọn tóc ra sau. Tình yêu đông đầy nơi đáy mắt. Đây là tấm ảnh chung duy nhất của tôi và Lịch Xuyên. Lúc anh đi còn không dám để lại cho tôi, ngay cả phim gốc cũng đem theo. Vì chuyện này mà tôi oán hận rất lâu.

Suốt năm năm tôi nhớ Lịch Xuyên trong đầu đốn, hình bóng anh cứ như hạt cát trôi theo kẽ tay. Khuôn mặt anh càng ngày càng mờ hồ trong trí nhớ của tôi. Vì tôi không có tấm ảnh nào của anh cả.

Tôi chỉ tìm được trên Google một tấm ảnh chân dung nhỏ bằng con tem, độ phân giải thấp, nhưng tôi vẫn lưu vào máy tính. Trong năm năm đó, tấm chân dung nhỏ xíu mờ mờ kia là manh mối duy nhất để tôi mừng tượng lại khuôn mặt anh.

Tôi im lặng nhìn tấm ảnh chụp chung, toàn bộ chuyện cũ chợt hiện lên trong đầu.

Sự giày vò nhiều năm, chớp mắt đều biến thành ngọt ngào.

Trên tủ đầu giường có một cây đèn bàn màu trắng. Bên cạnh đặt 3 khung ảnh to bằng bàn tay. Màu sắc rực rỡ, khung cảnh đầy sức sống, là ảnh Lịch Xuyên chụp cho tôi 6 năm trước, tôi 17 tuổi, mặc váy đủ kiểu dáng. Lúc đó tôi rất nhỏ, khuôn mặt non nớt, nhìn khá giống học sinh trung học. Tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian, mặt mày rạng rỡ, tươi cười xán lạn, không hề nhăn nhó trước ống kính.

Ngay sau đó, tim tôi liền thắt chặt lại.

Bên phải giường có một chiếc giá inox treo bình truyền dịch, trên giá là ống truyền. Bên cạnh còn đặt hai bình oxy. Tủ nhỏ cạnh giường có máy lọ thuốc, một máy đo huyết áp. Trên đầu giường còn treo một vòng tam giác giúp bệnh nhân tự gõ ì dậy.

Xem ra, đây không chỉ là phòng ngủ của Lịch Xuyên, mà còn là phòng bệnh của anh. Những năm Lịch Xuyên nằm trường kỳ trên giường bệnh, có lẽ là trôi qua trong căn phòng này.

Tôi đóng cửa lại, quay lại phòng khách trên tầng hai. Không biết từ khi nào Lịch Xuyên đã gõ ì trên sofa, xuyên qua màn kính cửa sổ, nhìn hồ nước phía xa trong trâm tư.

“Lịch Xuyên”

Tôi gọi tên anh, ngó i xuố ng cạnh anh. Anh ngẩng đầ u nhìn tôi, ánh mắ t phức tạp, tâm sự nặng nề , muố n nói lại thôi.

“Em biế t anh bị bệnh, mà còn là bệnh nghiêm trọng nữa.” Tôi dịu dàng thủ thỉ vào tai anh, “Anh không muố n cho em biế t, vì anh không muố n em lo lắ ng.”

Anh không nói gì, yên lặng vuố t ve mặt tôi.

Tôi tìm môi anh, chăm chú hôn lên. Anh không đáp trả, quật cường lắ c cắ m, muố n tránh ra.

“Nhưng mà, anh có biế t, anh đố i xử tàn nhẫn với chính mình, thật ra cũng là đố i xử tàn nhẫn với em không? Chẳng lẽ anh không nói cho em biế t thì em sẽ không lo lắ ng? Thà rằ ng em biế t sự thật, chứ không muố n đêm đêm mắ t ngủ, ngày ngày ác mộng. Lịch Xuyên, xin anh nói cho em biế t! Nói cho em biế t rồ t cuộc thì anh bị bệnh gì?” Tôi ôm anh, lắ c lắ c người anh, nức nở đứ n lạc giọng.

“Tiểu Thu, anh thà không đứ em biế t. Hơn nữa, có biế t cũng không làm được gì.” Anh bình tĩnh nói, giọng lạnh lùng, “Sau khi về , đừng quay lại Zurich nữa.”

“Không!”

“Anh xin em.”

Tôi buông anh ra, cười lạnh nói: “Vậ anh tính vĩnh viễn trồ n ở đây, không về Bắ c Kinh nữa chứ gì?”

“...”

“Có phải là, chuyên đi này của em, xem như vĩnh biệt không?”

“...”

“Nếu em nói anh biết, em sống rất khổ sở, anh sẽ động lòng trách ản chứ?”

Dường như suy nghĩ thật lâu, anh an ủi tôi: “... Anh sẽ về Bắc Kinh. Chuyện anh hứa với em, anh sẽ làm được.”

“Sau đó thì sao?”

Anh lắc đầu: “Không có sau đó. Em phải nhớ kỹ lời em thề trước miếu Quan Công.”

Tôi nghẹn lời. Hai tay ôm gối, không nói lời nào, buồn bã khóc.

Anh không an ủi tôi nữa, cả người vẫn cứng đờ.

Một lát sau, tôi quệt nước mắt, đột nhiên nhảy dựng lên, nói lớn: “Không được, Lịch Xuyên. Em sẽ không làm! Em sẽ không thực hiện lời thề! Để ông Quan Công phạt em đi! Để Thiên Lô đánh em đi! Để nước lũ chìm chết em đi!” Anh vội vàng che miệng tôi lại, dường như có lửa bùng cháy trong mắt: “Em phải bắt anh nói lời tổn thương em mới được hả? Tiểu Thu?”

“Những lời tổn thương em, anh nói chưa đủ à? Nói đi! Nói tiếp đi!”

“Tạ Tiểu Thu, anh van em,” Ánh mắt anh dừng trên mặt tôi, nói từng chữ từng chữ một: “Đừng dây dưa với anh nữa.”

Hô hấp của tôi dừng lại trong nháy mắt. Toàn bộ máu vọt lên đỉnh đầu. Tôi chần động nhìn anh ba giây, bỗng nhiên xoay người,

lao ra phía cửa. Đi quá vội vàng, vấp vào xô pha. Anh đứng phắt dậy, giữ chặt tôi lại.

“Đi đâu?”

“Anh quan tâm làm gì?” Tôi cười lạnh, há t mạnh tay anh ra. Anh giữ chặt tôi không buông, tay anh giống kim sắt kẹp chặt tay tôi lại.

“Không được đi đâu hết!” Anh dùng một tay kéo tôi vào lòng “Em nghe không? Tạ Tiểu Thu! Em mà chạy, anh... đuổi theo không kịp.”

Anh không nói gì nữa, trán nổi đầy gân xanh. Lại sợ tôi chạy, tay kia vẫn còn túm chặt áo tôi. Thật ra, không chỉ là đuổi không kịp, anh đứng còn không vững, vừa rồi tôi vùng vẫy, anh liền lao đảo, nếu tôi không đỡ anh, thì anh đã ngã sấp xuống rồi.

Tôi nhìn vào mắt anh, ngẩng mặt lên, giọng run run: “Lịch Xuyên, đừng tưởng rằng em dễ dàng bị người khác lăng nhục. Anh tát em một cái, mắt em là đỏ ti tiện, em sẽ đi ngay lập tức. Thật đó, vĩnh viễn không trở lại. Anh có muốn thử không?”

Anh vẫn đứng không nhúc nhích, đấm mắt sáng dưng dữ dội, suy nghĩ như mây ùn ùn kéo đến.

“Anh xin lỗi...” Anh thì thào “Anh xin lỗi...”

Tim tôi giống như bị kim đâm, đáng vẻ anh thật đáng thương, vẻ mặt còn tuyệt vọng hơn cả tôi.

“Lịch Xuyên, anh muốn gì, em đều cho anh. Nếu anh kiên trì muốn em đi, em cũng sẽ đồng ý.” Tôi dịu dàng nói “Nhưng trước khi đi, em phải xác nhận được rằng, không có em, anh sẽ sống thật tốt. Anh có làm được như vậy không? Anh đang bệnh nặng, ốm o

gây mòn, khác biệt một trời một đất so với hồ i chúng ta yêu nhau. Lịch Xuyên, sao em có thể yên tâm rời xa anh được? Anh nói đi?”

Tôi giữ mặt anh lại, chăm chú hôn anh. Anh bất đắc dĩ ngoan cố chống cự. Tôi không hôn môi nữa, mà hôn dọc theo tai anh, hôn tới yết hầu khô cứng, đầu lưỡi dừng lại trên xương quai xanh. Bỗng nhiên anh thở dài một tiếng, ôm lấy vai tôi, chóp mũi cọ nhẹ sau gáy tôi. Hơi thở nóng hôi hổi, thổi qua làm tôi hơi ngứa, thêm mùi cà phê thoang thoảng. Tôi vươn tay, ôm eo anh. Anh buồm bực hừ một tiếng, bụng chột cứng ngắt, muốn giãy ra, lại bị tôi ôm chặt lấy, trong giây lát, cũng nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

“No...” Anh vẫn đang trốn tránh, dục vọng lại bị khơi dậy, muốn ngăn lại, nhưng suy yếu vô lực.

“No.” Anh lại đành mặt nói thêm một câu, vẻ hơi phiến muộn. Tôi muốn bỏ tay ra, nhưng đã quá muộn. Mặt anh lấm tẩm mồ hôi, nửa người nóng rực, bị dục vọng kích thích cứng ngắt.

“Vây thôi.” Tôi rút tay lại, buông anh ra, ngoan ngoãn ngò xuống.

Anh hung hăng nhìn tôi, ánh mắt nóng rực, yếu hầu khô ran, cố gắng kiềm chế: “Em, em chỉ như vậy thôi à.”

“Còn sao nữa?” Tôi trừng mắt nhìn anh, hai tay giơ lên “Dâng đến tận miệng mà anh còn chê.”

Anh nhặt nạng lên, quay đầu đi vào phòng ngủ: “Anh đi thay quần áo.”

Nhiệt độ phòng chưa tới 20 độ, nhưng nhìn Lịch Xuyên lại giống như vừa chạy 800m xong vậy, mồ hôi đầm đìa.

Anh vừa bước chân trước vào cửa, tôi liền đi theo. Anh xoay người lại nhìn tôi, con giận không có chỗ trút: “Anh đi thay quần áo, em vào làm gì?”

“Thì nhìn anh thay quần áo.”

Anh sững sờ một giây, hỏi: “Có gì hay ho mà nhìn?”

“Muốn nhìn thì nhìn thôi.”

“Chưa bỏ ý định đen tôi à?”

“Người ta tốt bụng, chỉ muốn xem anh có cần giúp đỡ hay không thôi.” Tôi nói chân thành.

“À, giúp đỡ hử?” Anh liếc tôi, hắng giọng nói, “Anh đang cần giúp đỡ đây.”

Dứt lời, anh đi vào phòng quần áo hình chữ U, bên trong có treo một loạt đồ vest và áo sơ mi. Anh tùy ý lấy ra một cái áo thun màu trắng và một cái quần jean lưng đã bị tẩy trắng bệch, rồi nhét vào tay tôi: “Cầm đi!”

Tiếp theo, trước mặt tôi, anh cởi từng món đồ một, cuối cùng, chỉ còn một cái áo ba lỗ và một cái quần đùi.

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa.” Tôi đưa áo thun cho anh, cười vô cùng khoái chí “Tiếp tục đi.”

Anh không thèm nhìn tôi, ngó lên sô pha, bắt đầu mặc quần. Sau đó, tháo đồ xuống hồ xuống đưa cho tôi:

“Nhờ em cầm đồ`ng hô`.”

Tôi đeo đồ`ng hô` lên tay mình, anh lại cởi vớ đưa cho tôi.

“A, sao anh bắ t em cầm vớ dơ của anh?”

“Ném vào giỏ đồ` bên kia.”

Lúc tôi ném vớ vào giỏ đồ` xong, thì anh đã mặc quầ`n, lại tháo dây lưng xuố`ng đưa cho tôi: “Đổi sợi khác đi. Ở bên kia, màu cà phê á y.”

Tôi tìm được dây lưng, đeo vào giúp anh, anh lại nói: “Đúng rô`i, anh quên ví tiề`n trong áo vest.”

Tôi liề`n đi tìm ví tiề`n rô`i nhét vào túi quầ`n anh: “Anh còn muố`n gì nữa, nhị thiế`u gia?”

“Di động và chìa khóa.”

“À... ở đâu?”

“Trong ngăn kéo kia kìa.”

“Cách anh có một thước à, không tự lấ y được à?”

“Anh là người tàn tật.”

Tôi tức giận đi tới lấ y giúp anh: “Sai bảo xong chưa?”

Anh chỉ lên sàn: “Còn gậy chố`ng.”

Cuố`i cùng, tôi đánh giá anh từ đầ`u xuố`ng chân: “Thay đồ` xong hế t rô`i?”

“Xong hết rồi. Em đừng nhìn chằm chằm chân anh nữa, được không?”

“Em nhìn bên khỏe mạnh mà.”

“Cũng không được nhìn.”

“Lát nữa ra ngoài gió lạnh lắm, anh mặc ít quá, có bị cảm lạnh không?” Thời tiết Zurich mấy ngày nay thất thường, tuy rằng mới giữa tháng tư, nhưng trời nóng như đồ lửa. Lịch Xuyên không chỉ mặc áo tay ngắn, quần lửng, mà lại còn để hở chân. Chân thì thon dài, bàn chân cong cong, cổ chân trắng bóc, dép xỏ ngón màu lam đậm với quai màu đỏ. Hòn xiêu phách lạc nha. Não tôi liên ngẩn lại, hai mắt đăm đăm: “Eo còn đau không? Để tôi em mát xa cho. Phục vụ miễn phí, chất lượng tuyệt hảo.”

“Làm trò,” Anh cười nhạt, vẫn còn bực mình chuyện lúc nãy, “Hở ra là trêu chọc anh. Em học hành kiểu gì thế? Lần nào gặp em cũng giống lọt vào động nhện nhện.”

“Anh hai ơi, là động Bàn Tơ”, Tôi nhắc anh. Kể cho người này nghe cả bộ “Tây Du Kí”, kết quả chỉ nhớ được nhiều đó.

Không đợi anh trả lời, tôi liền nói tiếp: “Em cũng đi thay quần áo. Mặc dù em không thu hút như anh, nhưng em cũng có váy đẹp, có thể sánh ngang anh.” Tôi chạy băng băng xuống lầu, lấy một cái áo trắng in hoa li ti và một cái váy dài màu tím nhạt ra khỏi va li. Thấy Lịch Xuyên đi xuống, tôi nói: “Lịch Xuyên, gài giúp em đằng sau đi.”

Một loạt nút yên ương đều nằm sau lưng áo, khoảng hơn mười mấy cái. Gài hơn một nửa, vai tôi đột nhiên trằm xuống, Lịch

Xuyên dựa vào gáy tôi. Anh bắt đầu hôn tôi từ sau lưng, cảm đặt lên xương quai xanh, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt tôi. Anh vừa hôn vừa nói: “Không được, nhiều nút quá không cách nào giải được... rất kích thích.”

Dứt lời, liền liền lĩnh xoay người tôi lại, hai tay nâng mặt tôi, trong nháy mắt, ý loạn tình mê: “Tiểu Thu, rốt cuộc thì em muốn tra tấn anh tới khi nào? Há?”

“Em cũng muốn hỏi anh câu này.” Tôi ngửa đầu nhìn thẳng, kiên cường bắt đầu.

Anh nhìn vào mắt tôi, yêu hận dâng trào: “Em đừng vậy nữa được không?”

“Không được.”

“Đừng dụ dỗ anh nữa!”

“Không được.”

“Sau này không được gọi điện thoại cho anh nữa!”

“Càng phải gọi, hễ rảnh là gọi.”

“Anh không nghe máy!”

“Không nghe thì em liền bay đi Zurich...”

Anh chặn miệng tôi lại, đầu lưỡi tách hai hàm răng ra, dùng sức mút. Anh nhanh chóng cởi hết quần áo của tôi, ném xuống đất. Tôi hơi vùng vẫy, bị anh khống chế hai cổ tay, dùng sức ấn lên tường. Cả người anh đè lên người tôi, dùng ngực ép tôi lại, đầu tôi vô

lực ngựa ra sau, đập lên hộc tường. Một cái chén ngọc trắng sáng bóng rơi xuống “loảng xoảng”, vỡ thành mảnh y mảnh.

“Chắc không phải ngọc thật đâu nhỉ!” Tôi sợ hãi nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

“Đồ` ngọc thời Khang Hi.”

“Hu!” Tôi buồn bực ra tiếng. Vành tai bị cắn nhẹ một cái, bên tai truyền tới giọng nói đầy mê hoặc: “Cũng không có giá trị bằng em được!”

Chưa kịp hoàn hồn, anh đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, tôi rất đau, há miệng thở: “Anh nhẹ chút, được không?”

“Để em đau, lần sau không tới tìm anh nữa.” Anh độc ác nói, còn ra tay rất nặng, thái độ hung ác lạ thường.

“A! A! Lịch Xuyên anh tha em đi!”

“Không tha!” Anh giữ chặt tay tôi, không cho tôi giãy giụa, ngón tay cứng bấm vào cổ tay làm tôi đau đớn. Tôi chống cự, ra sức cào anh, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là mồ` hôi của anh, trong lòng lại thấy thích. Tay anh thả lỏng một chút, tôi nhanh chóng né ra, lại bị anh kéo tới sofa tiếp tục, tôi trừng to mắt, cắn răng chịu đựng.

“Hận anh không?” Anh phần nộ hỏi, mồ` hôi trên chóp mũi nhỏ xuống mặt tôi.

“Không. Thích anh!”

Anh bị chọc giận, dùng sức đè tôi lại, thô bạo hôn tôi, cách tận ng da thịt vẫn có thể cảm nhận được tim anh đang đập mãnh liệt. Anh thở dốc càng lúc càng nhanh, thân thể bắt đầu run run, tôi liền lo lắng: “Lịch Xuyên, đừng như vậy, anh sẽ làm mình bị thương đó.”

“Vậy em hứa với anh, không tới tìm anh nữa!”

“Không hứa, em muốn có con của anh.”

Câu này linh nghiệm hơn bất cứ thứ gì, anh liền dừng lại giữa cao trào, lập tức lui ra, ngã lên người tôi, không hề động đậy.

“Lịch Xuyên,” Tôi ôm chặt lấy anh, vươn tay vuốt vuốt tóc anh: “Lịch Xuyên.”

Anh chảy mồ hôi đầm đìa, mặt vẫn dán lên ngực tôi, chỉ rừ rừ “ừ” một tiếng, không nói gì nữa. Anh sức cùng lực kiệt ngã vào lòng tôi, qua thật lâu mới đứng dậy, kéo tôi vào phòng tắm, tắm sơ qua. Lúc đi ra tôi nhặt quần áo trên sàn lên, trách móc: “Nhìn đi, áo váy đẹp nhất của người ta bị anh làm hư hết rồi.” Tôi đành phải tìm một cái áo thun bình thường mặc vào, cũng là màu trắng, phía trước in hình khuôn mặt diễn viên kinh kịch.

“Mới này có đau không?” Anh hỏi. Chỉ hỏi lấy lệ, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Tôi tiếp tục không?”

“Thì ra em thích bị ngược.”

Tôi lẳng lặng nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Lịch Xuyên, cho em một ngày vui vẻ, có được không? Cho dù chỉ là bong bóng xà phòng, em cũng muốn.”

Anh cắ n chặ t rắ ng, khô ng trả lời.

---

[1]-Khu du lịch nổi tiếng của Trung Quốc.

[2]-Nhờ ông chở tôi đến địa chỉ này!

[3]-Ezra Weston Loomis Pound (1885 - 1972), một nhà thơ, dịch giả, nhà phê bình văn học theo chủ nghĩa hình tượng nổi tiếng người Mỹ.

[4]-Bài thơ Tại một ga tàu điện ngầm (In a Station of the Metro) - một bài tiêu biểu của chủ nghĩa hình tượng, mang hơi hướm thơ Haiku. Người dịch dịch từ nguyên tác tiếng Anh và bảo lưu quyền tác giả đối với bản dịch thơ này.

Chương 40

Lịch Xuyên nói, chúng tôi không thể ở lì trong nhà, vì rất dễ nhàn cư vi bất thiện. Anh dẫn tôi ra ngoài chơi.

Thật ra chúng tôi cũng đã mệt, Lịch Xuyên chắc hẳn còn mệt hơn tôi. Lúc ra cửa, tôi bỗng nhiên nói: “Lịch Xuyên, cái đầu xuống, em có thứ này tặng cho anh.”

Tôi cởi vòng ngọc trừ tà trước ngực xuống, đeo cho anh. Miếng ngọc ấm và sáng bóng, mang theo nhiệt độ trên người tôi. Tôi nghĩ chắc lúc này Lịch Xuyên đã nhìn thấy miếng ngọc, nhưng tôi có thói quen đeo đủ loại hạt pha lê, đá màu trên người, nên anh cũng không để ý lắm.

“Đây là cái gì?” Anh giơ miếng ngọc lên, quan sát dưới ánh nắng.

“Trừ tà. Biết chưa? Năm nay là năm tam tai của anh, đeo cái này để trừ tà đi.”

Anh nhíu mày lại: “Em tin mấy chuyện này từ khi nào thế?”

“Anh không thấy dạo gần đây anh hơi xui xẻo à?”

“Ừ, cũng hơi hơi.”

“Nói cho anh biết, đó là vì anh bị em khấ c!”

“Bị khấ c?”

“Anh mệnh Thủy, em mệnh Thổ. Thổ khấ c Thủy mà!”

Anh bật cười: “Thời đại gì rồi mà còn mê tín thế?”

“Anh có tin không?”

“Chưa bao giờ tin.”

Quên đi, không tin thì không nói với anh nữa. Tự mình chú ý để không khấ c anh là được.

Lịch Xuyên nói dẫn tôi đi dạo bờ hồ.

Chúng tôi nắm tay, đi dọc theo con đường rải sỏi, từng bước từng bước một. Lịch Xuyên đi rất chậm, gập như là nhích từng chút một về phía trước. Bước được vài bước phải nghỉ một chút. Ban đầu anh nắm tay tôi, sau đó gập như là tôi dìu anh. Bờ hồ ngay trước mắt, chúng tôi đi mất nửa tiếng đồng hồ mới đến.

Đang trong mùa du lịch, bên hồ là hàng loạt quán bar, có người đang đứng hát trên vỉa hè, có người đang chơi đàn ghi ta, có nghệ sĩ đang biểu diễn, còn có nhiều người để chân trần đi cà u gỗ, ai cũng rất vui vẻ, khung cảnh rất náo nhiệt.

“Kem kia! Häagen-Dazs! Lịch Xuyên, bên kia kia!”

Buổi trưa ở sân bay ăn một cây kem Häagen-Dazs, chưa đã thèm. Nhìn thấy quán kem ở đằng xa, tôi liền nhoi lên.

Anh đi theo tôi về phía trước, nói về phật ý: “Häagen-Dazs cái gì, để n đây thì phải ăn kem Thụy Sĩ, Movenpick.”

Vào quán kem, Lịch Xuyên mua cho tôi một ly kem to vật vĩa, một nửa là chocolate, một nửa là dĩa.

“Đây là chocolate đen, mới ăn thì hơi đấ ng, nhưng mà ăn quen thì sẽ ghiê n.”

“Ngon quá.” Tôi sung sướng múc một muỗng to. Cúi đầ u thấ y bên cạnh có hai cô bé khoảng 7, 8 tuổi, ai cũng ôm một ly y hết của tôi, mãi mê lo ăn, làm tôi hơi ngỡ ngàng. Xoay người hỏi Lịch Xuyên: “Anh không ăn à?”

Anh lắ c đầ u: “Trước đây rấ t thích ăn. Bây giờ... không được ăn nhiê u đầ ngọt, ăn một muỗng là bị phát hiện liê n. Mà nhìn em ăn cũng vậy mà.”

Bỗng có tiế ng người kêu từ xa: “Alex! Hello! Alex!”

Chúng tôi nhìn theo hướng tiế ng kêu phát ra, trong quán bar ngoài trời phía đầ i diện, có một người đẹp tóc vàng vẫ tay với chúng tôi bên kia hàng rào. Ngay sau đó, người đẹp liê n kéo tay một chàng trai tóc màu hạt dẻ đi về phía chúng tôi.

Lịch Xuyên lầ n lượt ôm từng người một, huyền thuyên bắ ng tiế ng Đức.

“Tiểu Thu, đây là Sabrina và Auburn. Hai người đầ u là bạn học hồ i trung học với anh, vừa đám cưới tháng trước.” Lịch Xuyên giới thiệu từng người với tôi “Anh có gửi quà, tiế c là không đầ n dự đám cưới được.”

Anh giới thiệu tôi với bọn họ, tôi bắt tay với từng người, dùng tiếng Anh chúc trăm năm hạnh phúc.

“Họ không biết tiếng Anh, lúc này còn hỏi em có phải là em họ anh không. Hồi trước anh hay dẫn Colette tới đây ăn kem.”

Xiu. Chẳng lẽ nhìn tôi nhỏ lắm à?

Không biết Lịch Xuyên nói gì, nghe giới thiệu xong, hai người nhìn tôi bằng ánh mắt vừa ngọt ngào vừa cảm động. Lúc nói chuyện, Lịch Xuyên vẫn vòng tay qua ôm eo tôi, tỏ ra thân mật một cách tự nhiên. Để tôi hiểu được họ đang nói gì, anh dịch từng câu tiếng Đức họ nói sang tiếng Anh, lại dịch từng câu tiếng Anh mình nói sang tiếng Trung. Cùng lúc anh nói đến ba ngôn ngữ khác nhau, nhưng không hề nhầm lẫn.

“Bọn họ hỏi em, có muốn đi uống một ly không? Không uống bia, uống Apfelschorle cũng được. Apfelschorle là một loại nước táo có gas.”

Tôi nói nhỏ: “Lịch Xuyên, anh không uống rượu được. Quán bar đông người, anh đừng đi.”

Lịch Xuyên gật đầu, len lén nói: “Người có bệnh tiện ở chỗ đó, từ chối cái gì cũng dễ. Anh nói anh không uống rượu được, em vẫn còn mệt do lệch giờ. Cần nghỉ ngơi.”

Anh nói một tràng tiếng Đức, lặn lướt ôm hai người kia, bọn họ lưu luyến rồi đi.

Tôi hỏi Lịch Xuyên: “Sao anh nói tiếng Đức nghe hay vậy? Giống hết tiếng Pháp?”

“Anh đâu phải Hitler. Hơn nữa, tiếng Đức cũng đâu khó nghe lắm đâu.”

Anh tự nhiên ôm tôi như cũ, lại nắm tay tôi từ tốn đi dạo bờ hồ. Tôi theo sát anh, cảm giác có chút không thực. Haiz... tôi và Lịch Xuyên, đã bao nhiêu năm rồi chưa đi trên đường như một đôi tình nhân thế này?

Hàng đàn thiên nga và vịt trời đang bơi qua lại trên mặt hồ yên tĩnh.

Chúng tôi đứng tâm sự dưới bóng cây cổ thụ. Một cơn gió thổi tới, hơi lạnh, tôi há t xi một cái. Lịch Xuyên liền bước tới, áp sát người tôi, một cánh tay chôn lên thân cây, che gió cho tôi.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Đi ra chỗ có nắng đi, ấm hơn một chút.” Anh nói.

“Đợi em ăn kem xong đã.”

Anh cười cười: “Nhìn em kìa, ăn sao mà miệng dính đen luôn rồi.”

“Hả?” Tôi hoảng hồn “Mới nãy cũng như vậy à? Trước mặt bạn anh?”

“Ừ. Chứ sao người ta lại hỏi anh có phải em họ anh không?”

Xấu hổ quá. Tôi cúi đầu tìm khăn giấy trong túi, không có tờ nào.

“Đề anh.” Anh nói.

Chưa kịp biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thì tôi đã bị người nào đó giữ khuôn mặt lại, liếm sạch sẽ kem dính trên miệng.

“Hết chưa?” Xấu hổ muốn chết, tim đập thình thịch.

“Còn chỗ này nữa.”

Mút đầu ngón tay tôi, từng ngón từng ngón một.

“Làm gì vậy, giữa nơi công cộng mà.”

“Sau này ăn kem nữa không?”

“Ăn nha. Còn phải ăn lúc đang ở cạnh anh. Há há.”

Lịch Xuyên mua cho tôi một cái bánh mì, cùng tôi dựa lên lan can ven hồ, nhìn tôi bẻ từng miếng bánh cho vẹt ăn.

Đứng với tôi được một lúc, anh chỉ cái ghế dài dưới bóng cây, nói: “Em từ từ cho vẹt ăn tiếp đi, anh qua kia ngồi một chút.”

Tôi quay đầu nhìn anh, tinh thần anh trông rất tốt, nhưng mặt lại tái nhợt đáng sợ, hai tròng mắt sụp xuống, nhìn rất mệt mỏi. Tôi nhớ lại dáng vẻ nhợt nhạt của anh ở sân bay, rồi còn xếp hàng mua xúc xích cho tôi, lại đi xuống đồi, đi bộ một đoạn xa như vậy với tôi.

“Anh mệt rồi,” Tôi nhắc nhở “Chúng ta về nhà đi.”

“Không không,” Anh lắc đầu “Anh nghỉ một lát là được.”

“Ghê cứng quá, anh ngồi không thoải mái đâu.”

“Được rồi, đừng cãi nữa.”

Tôi không dám rời Lịch Xuyên, nên ngồ ì xuô ñg ghê ñ dài với anh. Mặt anh tái mét như tờ giấ y, dưới ánh mặt trời chói chang, thậm chí còn hơi chuyển xanh. Tôi câ ñm tay anh, hỏi: “Anh không sao chứ? Có câ ñn uô ñg thuô ñc không?”

“Không có việc gì.” Anh nói. Di ñộng bỗng nhiên vang lên. Anh nhìn thoá ñg qua số ñ gọi tới, á ñn nút nghe.

- Anh.

- Ủ, ñừng lo, em ñón ñược cô á y rô ñi.

- Hôm nay không về ñ bệnh viện. Em ñi loanh quanh với Tiểu Thu, cô á y chỉ ở lại một ngày.

- Đương nhiên có ký tên. Herman không có ở ñó.

- Không mệt, Fehn sẽ ñi theo em.

- Em nói hôm nay không về ñ bệnh viện, đương nhiên bao gô ñm tô ñi nay.

- NO.

- Tiểu Thu không có ñây, ñang cho vịt ăn.

- Anh có thấ y phiê ñn không vậy. Không câ ñn y tá ñế ñn ñâu, không truyê ñn dịch một ngày cũng không chề ñt ai.

- ñừng kể cho bố ñ, cũng ñừng nói cho ông bà nội. Nê ñu không anh phải trả hê ñt toàn bộ tiê ñn anh nợ em vào ngày mai.

- Ủ, em sẽ cẩn thận.

- Đúng rồi, em muốn đưa Tiểu Thu tới Kunststuben ăn cơm, anh quen biết với chủ nhà hàng mà nhỉ? Gọi điện giúp em đi. Em sợ đặt bàn không được... 7 giờ tối nay. Sau đó bọn em sẽ đi Valmann Bar... Được rồi, được rồi, không uống rượu.

- Tạm biệt. Cho em hỏi thăm René.

Anh tắt máy, nói với tôi: “René vừa bật MSN lên, ở đâu kia gào thét hỏi em có bị mất tích không.”

Tôi vô cùng hối hận vì sự lỗ mẫn của mình. Lịch Xuyên cần năm viện, vì muốn dẫn tôi đi chơi mà gián đoạn việc trị liệu. Cho dù bản thân anh không để ý, nhưng người nhà của anh chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tôi liếc môi, nói: “Lịch Xuyên, hay là anh về...”

Anh ngắt lời tôi: “Yên tâm, anh thật sự không có chuyện gì.”

Lúc này, di động lại vang lên. Anh lấy ra, liếc số gọi tới một cái, không tiếp, nhét luôn vào túi.

Vang 5 lần, tiếng chuông ngừng lại. Qua mười giây, lại vang lên.

“Lịch Xuyên, nghe điện thoại đi.”

Anh thở dài, anh nín nút nghe.

- Bố.

- Con ở nhà.

- Herman gọi điện thoại cho bố?

- Con có một người bạn mới từ Trung Quốc sang, chỉ ở một ngày, con phải đi với cô ấy.

- Con ký tên rồi. Đừng lo, bố đừng làm quá lên được không?

- Không có việc gì đâu.

- Vậy bố muốn con như thế nào?

- NO.

- NO.

- NO. Con đã nói không có việc gì mà, tôi mai con về bệnh viện. Không, bố không cần về. Bây giờ con không cần y tá.

- Bố, bố lại vậy nữa rồi!

- Bố!

- Con mệt rồi, con tắt máy đây, tạm biệt.

Nói xong, anh liền tắt máy. Tôi lo lắng nhìn anh. Không ngờ, qua 1 phút sau, di động lại vang. Sắc mặt Lịch Xuyên lại càng đen đi.

Lập tức, một đường cong đẹp đẽ xuất hiện trên không trung.

Tiếng nước vang “lùm chum”, cái di động màu đen biến mất trong hồ nước.

“Lịch Xuyên, nghe em nói,” Tôi liền năn nỉ, “Đừng để bố anh lo lắng. Em về bệnh viện với anh, được không?”

“Không.” Anh ngò�i về trấn định, thái độ kiên quyết.

Càng gỡ càng rõ i. Tôi ủ rũ ngồ i cạnh anh, yên lặng nhìn mặt hồ xanh yên ả. Hít sâu một hơi, không để nước mắt trào ra.

Một cánh tay khoác lên vai tôi, Lịch Xuyên ôm chặt lấy tôi: “Không cần lo cho bố anh, ông đang ở Hồ ng Kông. Roi dài... cái gì đó.”

“Roi dài không tới bụng ngựa.”

“Đúng, chính là ý đó.”

“Lịch Xuyên, hồ này tên gì?”

Anh nở nụ cười, cúi đầu nhìn tôi: “Cô bé ngồ c, đây là hồ Zurich anh hay nói với em đó.”

“À! Hèn gì rộng dữ vậy!” Tôi hỏi: “Có phải người nhà của anh đều ở vùng này không?”

“Ừ. Cũng có người ở chỗ khác. Gia đình chú anh ở một thị trấn khác. Trước đây ông nội anh ở Bern, khu nói tiếng Pháp, sau này mới chuyển tới đây để tiện cho việc làm ăn.”

Tôi làm bộ ngáp một cái, chợt nghĩ ra một kế: “Lịch Xuyên, em mệt quá, muốn đi ngủ.”

“Đừng ngủ, ở có một ngày còn ngủ trưa, để anh dẫn em đến quán cà phê uống một ly Espresso. Gần đây có một quán cà phê, mùi vị ngon lắm. Uống hai ly là em tỉnh liền.” Anh không bị ảnh hưởng.

“Buồn ngủ chịu không nổi rồi, anh về với em đi.”

Anh đứng dậy, đưa tôi ra đường cái bắt taxi: “Lúc nãy em nói quần áo của em hư hết rồi mà? Mình đi mua đi. Em rất thích

mặc váy, mùa xuân hè chuyên bán váy.” Giỏi lắm, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người này không muố n cho tôi đi ngủ mà.

Những quyển cẩm nang du lịch tôi đọc trên máy bay đê u nói đường Bahnhofstrasse là thiên đường của tín đồ mua sắm. Thời trang xuân hè được tung ra thị trường vào tháng tư, tôi có thể mua được nhiê u váy, nếu may mắn hơn còn có thể được giảm giá. Nhưng dù gì thì Zurich cũng là khu hàng hiệu nổi tiế ng của châu Âu, cho dù giảm giá thì cũng không rẻ chút nào. Nếu không có Lịch Xuyên đi theo, chắ c tôi sẽ đi dạo một ngày, cô ắ gắ ng moi ra những món đồ ẹp mà rẻ. Nhưng mà... hôm nay... đành thôi vậy.

Xe taxi đột ngột dừng lại trong một con hẻm không lớn không nhỏ.

“Đây là đường Bahnhofstrasse à?”

“Con đường có rấ t nhiê u ngân hàng và cửa hàng mà chúng ta vừa đi qua, là đường Bahnhofstrasse. Chỗ này không phải, nhưng cũng rấ t gắ n nhau. Những cửa hàng thời trang danh tiế ng đê u nắ m trong ngõ nhỏ. Cửa hàng Salvatore Schito này bán thời trang nam nữ gì cũng ẹp, anh từng mua một đôi giày da trong này.”

Chúng tôi đi vào, Lịch Xuyên ngô ì xuố ng sô pha. Một nữ nhân viên dịu dàng xinh ẹp kiên nhẫn chọn quầ n áo với tôi, cô á y nói tiế ng Anh khá lưu loát. Tôi dùng tô c độ tên lửa thử hai bộ váy, dưới sự chỉ đạo của Lịch Xuyên, lại thử hai đôi giày da và một chiế c túi xách. Không tới 30 phút, xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi cửa hàng.

“Sao lâ n nào mua quầ n áo em cũng mua nhanh như vậy?”

“Vì anh trả tiế n.”

“Vậy sao lúc ở Bắc Kinh, một món ăn có mấy xu em lại cò kè mặc cả nửa tiếng đồng hồ?”

“Vì em thích.”

Người nào đó không biết nói gì.

“Đừng lên xe vội, đằng trước còn có mấy cửa hàng nữa, đi theo anh.” Lịch Xuyên nắm tay tôi, muốn tiếp tục đi về phía trước.

“Những gì muốn mua đều mua hết rồi, em không muốn đi dạo nữa.”

Lúc kéo Lịch Xuyên lên xe, sự mệt mỏi trên mặt anh đã không thể che giấu được nữa. Nhưng danh sách của anh vẫn còn dài, trước tiên là đến quán cà phê uống cà phê, tiếp theo đi thăm Bảo tàng Mỹ thuật, Nhà thờ Lớn, Bảo tàng Rietberg [1], buổi tối ăn cơm, sau đó đi quán bar uống rượu, nghe nhạc jazz... nhưng xe mới khởi động, đi được vài mét trên đường, anh đã tựa vào vai tôi ngủ. Tôi liền chớp cơ hội, đưa địa chỉ anh ghi hồ sơ trưa cho tôi, nhờ lái xe đưa chúng tôi về nhà.

Lịch Xuyên bị tôi và người tài xế ôm về phòng ngủ trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh vừa nằm lên giường, liền ngủ say. Nhìn anh ngủ ngon như vậy, tôi cũng thấy buồn ngủ, liền nằm xuống cạnh anh ngủ luôn.

Lịch Xuyên vẫn ôm chặt tôi vào lòng như thuở nào. Trong lúc ngủ mơ, tôi nghe thấy anh rên rỉ mấy tiếng, cả người co lại, lấy tay đè lên chỗ chân bị thương, hít thở hơi nặng nề. Sau khi phẫu thuật, anh vẫn bị đau xương vô cùng nghiêm trọng, thường phải uống thuốc giảm đau. Mười năm trôi qua, cơn đau đã chuyển thành mãn tính,

mặc dù không còn kịch liệt như hồi xưa, nhưng mỗi lần phát tác, nửa người co rút, hết sức đau đớn. Lúc ở chung với Lịch Xuyên tôi gặp tình trạng này vài lần. Thường thì nửa đêm anh sẽ dậy uống thuốc giảm đau và thuốc ngủ, rồi sang phòng khác nằm nghỉ. Thuốc giảm đau không có hiệu quả cho lắm, chườm nóng lại hiệu quả hơn. Nhưng mỗi lần phát tác, Lịch Xuyên đều không muốn để tôi biết. Mãi cho tới khi anh lăn qua lăn lại trên giường, mồ hôi mồ kê đầm đìa làm tôi tỉnh giấc, tôi mới giúp anh được.

Tôi vào toilet ngâm khăn cho nóng, lau nhẹ lên lưng anh đang run run. Thấy mí mắt dường như sắp mở ra, nhưng vẫn còn quá buồn ngủ, nên anh lăn qua lăn lại, rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Trong lúc朦胧 lung, không biết tôi nằm ở đâu, anh mơ màng kêu một tiếng: “Tiểu Thu...”

“Ngủ đi, em ở đây.” Tôi vuốt ve khuôn mặt anh.

Anh thiếp đi trong an bình.

---

[1]-Một bảo tàng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật châu Á, châu Phi, châu Mỹ và châu Đại Dương, là bảo tàng lớn thứ ba của Zurich, và là bảo tàng duy nhất ở Zurich không trưng bày các tác phẩm văn hóa nghệ thuật phương Tây.

Chương 41

Dưới trời chiề`u, mặt hồ` Zurich chuyển màu xanh lam, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời.

Trong phòng bật đèn bàn mờ mờ. Bô`n bê` yên tĩnh, xa xa tiế`ng sóng xào xạc vọng về`.

Giữa nơi xa lạ, nhưng bên cạnh mình là một con người không thể quen thuộc hơn được nữa. Tôi không ngủ được, nhìn Lịch Xuyên mà lòng ngổn ngang trăm mô`i, hế`t nghĩ về` căn bệnh của anh, lại nghĩ về` tương lai không có kế`t quả của chúng tôi. Ngày mai lại là ngày ly biệt.

Lịch Xuyên đang say giấ`c nô`ng nhưng vẫn ôm chặt lấ`y tôi, từ đầ`u đế`n cuố`i cứ nắ`m tay tôi không rời. Tôi biế`t anh khát khao được ở bên tôi đế`n thê`. Mơ mơ màng màng, vài tiế`ng đò`ng hồ` trôi qua, chợt có tiế`ng chuông cửa vang lên dưới lầ`u.

Tôi cởi quầ`n áo ngủ ra, mặc áo thun in hình diễn viên kinh kịch vào, thắ`t vội bím tóc, xuô`ng lầ`u mở cửa.

Một cụ ông cao gầ`y đứng trước cửa, tay câ`m một cây nạng lịch lãm. Tóc trắ`ng như cước, tinh thầ`n quắ`c thước, ăn mặc sang trọng,

khí độ bất phàm. Tôi liền nghĩ, chắc lúc ông còn trẻ rất đẹp trai, vì đã già rồi mà vẫn còn rất phong độ. Đứng cạnh cụ ông, là một cô gái người nước ngoài, mái tóc nâu hạt dẻ được búi cao, tay đang bung một cái hộp.

Chắc hẳn là người nhà của Lịch Xuyên. Tôi hơi lo, giọng bất giác run run: “Xin hỏi... hai người tìm Lịch Xuyên phải không?” Tôi nói tiếng Anh.

“Đúng vậy.” Thái độ của cụ ông khá thân thiện, “Nó có nhà không?”

“Anh ấy đang ngủ. Xin mời vào, để con đi gọi anh ấy.”

Hai người bước vào nhà, trong phòng rất tối. Tôi vội đi tìm công tắc bật đèn.

“Bên đây nè.” cụ ông bật đèn giúp tôi. Trong phòng đột nhiên sáng choang.

Tôi định lên lầu gọi Lịch Xuyên, cụ ông lại ngăn tôi lại: “Nếu nó ngủ rồi, thì đừng gọi nó dậy làm gì.”

Tôi cảm thấy không thoải mái, lại hơi oan ức, chính mình là khách, còn phải tiếp khách giúp anh nữa.

“Vậy... mời hai người ngồi ạ.”

Cụ ông tùy ý ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, rồi dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô gái nước ngoài ngồi xuống. Tôi liếc nhìn lên lầu, không có chút động tĩnh, không biết chừng nào Lịch Xuyên mới tỉnh.

“Thưa ông,” Tôi ngò`i ngay ngắ`n, “Xin hỏi con gọi ông thế` nào ạ?”

“Ông họ Vương,” Ông nói, “Ông là ông nội của Lịch Xuyên. Đây là Helena. Con là...”

Ông nội của Lịch Xuyên! Tim tôi nhắ`t thời ngừng đập 5 giây.

“Cháu là Annie, là đò`ng nghiệp của Lịch Xuyên ở Trung Quố`c.”

“À!” Ông rắ`t vui vẻ, chuyển sang nói tiế`ng Trung: “Con từ Trung Quố`c sang?”

“Dạ, đây là lâ`n đầ`u tiên con đế`n Thụy Sĩ.” Tôi cung kính trả lời.

“Sang lúc nào?”

“Vừa mới đế`n không lâu ạ.”

“Ừ,” Ông nói “Lịch Xuyên chẳng hiểu phép tắ`c gì cả, có khách tới nhà mà nó lại đi ngủ là sao? Như vậy đi, để ông thay nó tiế`p đấi con. Annie, con muố`n uố`ng gì? Nhà Lịch Xuyên hẳn là có trà và cà phê thượng hạng.”

Có lẽ là vì Helena đang ngò`i cạnh không hiểu tiế`ng Trung, cụ ông đỏi sang nói tiế`ng Anh.

“Dạ không câ`n đâu, con uố`ng rô`i ạ.”

“Helena, hay là, thừa dịp nó đang ngủ, bây giờ cô lên truyề`n dịch cho nó đi?” Ông nói với cô gái kia “Nó có khách, có thể truyề`n nhanh chút không? Để cho nó có thời gian tiế`p khách?”

Thì ra là y tá của Lịch Xuyên. Quả nhiên, Helena cởi áo khoác ra, bên trong đang mặc đồ `ng phục y tá đúng tiêu chuẩn.

“Không được đâu, ông Vương.” Cô y tá trả lời bằ`ng tiế`ng Anh không trôi chảy lắ`m “Tim và phổi của Alex không được khỏe, chẳng những không thể tăng tắ`c độ truyề`n, còn phải giảm bớt nữa. Tô`i nay anh á`y phải nằ`m trên giường.”

Cụ ông nhíu mày: “Đại khái câ`n bao lâu?”

“Tổng cộng hai bình, câ`n khoảng mười tiế`ng.”

“Được rồi. Phiê`n cô nhẹ tay chút, đừng làm nó tỉnh giấ`c. Nó mà tỉnh thì sẽ tìm tôi tính sổ.” Cụ ông quay sang nhìn tôi nháy mắ`t, cười cười xin lỗi.

Cô y tá mang theo hòm thuố`c rón ra rón rén đi lên lầ`u.

Cụ ông quay đầ`u lại nói tiế`ng Trung với tôi: “Cô bé, con làm công ty nào ở Trung Quố`c?”

“Con ở Tổng công ty ở Bắ`c Kinh ạ.”

“Vậy con làm bộ phận nào? Nội thắ`t? Vườn cảnh? Ngoại thắ`t?”

“Dạ, con là phiên dịch của Lịch Xuyên.”

“À, phiên dịch của Lịch Xuyên, vậy con họ Chu, đúng không?”

“Ý ông nói chị Chu Bích Tuyên đúng không? Chị á`y qua Mỹ lầ`y chồ`ng rồi. Con là phiên dịch mới của Lịch Xuyên.”

“Haiz,” Ông thở dài một hơi “Thắ`ng nhóc này thật là, rõ ràng đã nói với nó lúc bị bệnh không thể làm việc, sao lại gọi phiên dịch sang

đây?”

“Ông đừng hiểu lầm, con chỉ sang đây du lịch thôi, mai con sẽ đi.” Tôi vội vàng giải thích. Tôi hơi hốt hện vì mình ăn mặc quá tùy tiện, áo thun, quần đùi jean, chân trần, tự do ngang dọc trong nhà của “thủ trưởng”, vô cùng khả nghi.

“Lịch Xuyên ra sân bay đón con à?” Cụ ông hỏi.

Đúng là nghi ngờ rồi. Lời này ý khác, chứa đầy ẩn ý.

Đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, thì thầy Helena chán nản xuống lầu.

Cụ ông vội vàng hỏi: “Sao rồi? Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi vừa treo bình, sát trùng xong, đang tính ghim kim, thì Alex tỉnh dậy.” Cô y tá run run nói “Anh ấy giận lắm, không cho tôi ghim kim, nói anh ấy đã ký đơn rồi. Còn nói nếu tôi lại tự tiện làm như vậy, anh ấy sẽ tìm luật sư kiện bệnh viện.”

Cụ ông đứng bật dậy, cầm nạng gõ gõ xuống sàn, quát lên trên lầu:

“Vương Lịch Xuyên, mày xuống đây cho ông!”

Không thể tưởng tượng được người tao nhã như ông khi nổi giận cũng cao giọng dữ vậy.

Một phút sau, Lịch Xuyên xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Ông nội.” Anh chột ngậy, chậm rãi xuống lầu, đi tới trước mặt cụ ông: “Hôm nay con có khách, chỉ có một ngày thôi mà ông cũng không cho à?”

“Hôm nay mà phải truyề`n dịch,” Cụ ông không hê` nhượng bộ “Khách muố`n đi đâu chơi để ông sắ`p xế`p, sẽ làm người ta vừa lòng.”

“Tô`i nay tụi con sẽ đi ra ngoài, cô á`y còn chưa ăn tô`i.”

“Em, em không đói.” Tôi vội vàng nói.

Lịch Xuyên hung hăng liê`c tôi.

“Muố`n ăn gì? Com Tây? Com Trung? Để ông gọi đầ`u bê`p tới nhà mà làm.”

“Ông nội, con nói với bô` là tô`i mai con sẽ về` bệnh viện rô`i, việc gì phải ép con?”

“Không phải ông làm khó gì mà, Dr. Herman gọi điện thoại cho ông, hôm nay mà phải truyề`n dịch.”

“No.” Lịch Xuyên kéo tay tôi, lập tức đi tới cửa lấ`y chìa khóa xe.

“Lịch Xuyên! Mà đừng lại đó cho ông!”

“Ông nội,” Lịch Xuyên xoay người lại, từ tô`n nói: “Hôm nay con không đi không được, ông đừng ngăn con.”

Không khí ngưng trệ tới mức có thể nghe được tiế`ng kim rơi.

Cụ ông vẫn đứng nhìn Lịch Xuyên, không hê` nhúc nhích, vẻ mặt giận dữ: “Hôm nay mà không được đi đâu hê`t, ngoan ngoãn ở nhà cho ông!”

Lịch Xuyên mắ`p má`y môi, cả buổi cũng không nói chữ nào. Trầ`m mặc một lát, bỗng nhiên nói nhỏ với tôi: “Tiểu Thu, đi lên lầ`u

chờ anh. Anh muốn nói với ông nội mấy câu.”

Tôi lo lắng nhìn anh, bước nhẹ lên lầu, vào phòng ngủ của Lịch Xuyên ngồi xuống.

Qua 10 phút, Lịch Xuyên lên lầu gọi tôi: “Tiểu Thu, thay váy hoa đi, bọn mình đi ăn tiệc.”

“Ông nội anh đâu?” Tôi kinh hoảng hỏi “Ông có tức giận không?”

“Ông đi rồi.”

“Y... y tá đâu?”

“Cũng đi rồi.”

“Anh nói gì với ông? Ông đã nghĩ cho anh đi à?”

“Em đừng để ý.” Lịch Xuyên nói “Anh có cách đối phó với ông.”

“Anh muốn đi thì đi một mình đi, em không đi đâu hết.” Tôi yên lặng ngồi trên giường.

“Đi mà, Tiểu Thu.”

Lịch Xuyên kéo tôi vào phòng thay quần áo, thấy tôi không chịu động đậy, liền thay đồ cho tôi. Lấy kéo cắt mặc, mặc bộ váy hoa vừa mua hôm chiểu vào cho tôi. Còn chọn giúp tôi một áo ngực không dây. Thấy tôi không thêm động tay nhấc chân, anh đành ngồi xuống, thay giày cao gót cho tôi. Cuối cùng, cầm cây lược to chải đầu lại cho tôi, xịt keo, cột tóc đuôi ngựa cao cao. Tôi bị bộ dạng trịnh trọng của anh làm bật cười.

“Đẹp không?” Tôi tạo dáng, hỏi anh.

“Người đẹp, mặc gì cũng đẹp.” Anh mỉm cười.

Tôi nhìn anh, thấy anh vẫn mặc áo thun hồ i chiê`u, liê`n hỏi: “Vậy còn anh?”

“Đi ra ngoài chờ, anh thay đồ` xong là ra liê`n.”

Chỉ chớ`c lát sau, Lịch Xuyên đã thay đồ` thơm tấ`t đứng trước mặt tôi, áo sơ mi cotton màu trắ`ng, quầ`n dài màu ghi, ô`ng quầ`n ủi thẳng cứng, toàn thân tỏa ra mùi thơm ngan ngát. Vừa nhàn nhã, vừa sang trọng.

Tôi thở dài trong lòng, Lịch Xuyên nằ`m trên giường má`y thắ`ng trời, chắ`c buồ`n lắ`m. Vì vậy nhẹ nhàng vuồ`t lưng anh, hỏi: “Đi như vậy có mệt lắ`m không? Nế`u như rắ`t muồ`n đi, thì đi sớm về` sớm một chút vậy.”

“Không mệt. Hồ i chiê`u ngủ một giấ`c thật ngon, còn được ai đó phục vụ mát xa nữa.” Anh vỗ vỗ mặt tôi “Cho nên, anh đã nghỉ lại sức rô`i.”

“Anh có biế`t là điện thoại đầ`u giường có 43 tin nhắ`n không?”

“Anh tắ`t chuông rô`i, ô`n ào lắ`m.”

“Biế`t đâu có chuyện quan trọng đó, hay anh nghe trước rô`i hãy đi?”

“Không nghe. Hiế`m lắ`m mới được nhàn nhã đôi chút. Hơn nữa, anh giao hế`t các bản vẽ được phân công rô`i.”

“Được rô`i, em theo anh đi chơi, nhưng mà anh phải về` sớm truyề`n dịch đó.”

“Đừng làm hỏng bầu không khí, tôi nay không truyện dịch.”

Anh kéo tôi đứng dậy từ sofa, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Thầy không? Đêm nay là đêm trăng tròn. Trăng sáng hoa thơm, trăm việc may mắn. Em còn nhớ chuyện về vị hòa thượng mà em kể cho anh không?”

“Hòa thượng nào?”

“Văn Yên thiền sư [1].” Anh nhéo mũi tôi “Có một hôm, Văn Yên thiền sư hỏi chúng tăng, rằng: ‘Ngày 15 về trước chẳng hỏi ông, ngày 15 về sau nói cho một câu xem?’ [2]. Chúng tăng đều trả lời là không biết. Văn Yên thiền sư liền đáp thay: ‘Mỗi ngày đều là ngày tốt.’”

“Mỗi ngày đều là ngày tốt...” Tôi thì ào - câu chuyện tôi kể cho Lịch Xuyên từ sáu năm trước, bản thân tôi đã quên từ lâu.

“Cho nên, chúng ta phải chơi thật vui vẻ, không thể lãng phí thời gian tươi đẹp được.”

“Mỗi ngày đều là ngày tốt”. Tôi nhắm đi nhắm lại những lời này trong lòng. Nhìn Lịch Xuyên, im lặng không nói gì.

Hoa xuân trắng thu, gió hè tuyền đông. Tôi đã bỏ lỡ biết bao nhiêu tháng ngày tươi đẹp trong nỗi buồn vô biên.

Bỗng nhiên, tôi ngộ ra. Lấy son môi và phấn má từ túi xách ra, mỉm cười với anh: “Vậy được, em trang điểm một chút đã.”

Lịch Xuyên gạt đầu, ngó i trước cửa sổ đợi tôi.

Ánh đèn lấp lánh bên mặt hồ, giao thoa với ánh sáng của tinh tú trên bầu trời. Ánh đèn và ánh sao, dường như đang tụ lại nơi mắt anh.

Tôi nghĩ, nếu tôi nay Lịch Xuyên bất hạnh qua đời bên cạnh tôi, anh sẽ rất vui, tôi sẽ thỏa mãn, có lẽ đó là một kết thúc đẹp.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới nhà hàng Kunststuben, tuyên bố đây là nơi có món ngon nhất Zurich. Thật ra với tôi mà nói, món ngon nhất trên đời chính là món cá kho cay tôi nấu, ngay cả người chưa bao giờ ăn cay như Lịch Xuyên cũng tấm tắc khen ngon. Có hai lần anh còn nhờ tôi nấu cho anh mang theo ăn trưa. Chúng tôi bắt đầu ăn món khai vị ở Kunststuben, sau đó tới món xúp, món chính, tráng miệng, trái cây, ăn từng món từng món, cho đến khi uống hết cà phê. Đáng tiếc, từ đầu tới cuối, chỉ có mình tôi động dao động nĩa. Lịch Xuyên chỉ ăn một ít salad và trái cây, coi như là chưa ăn gì, giữa bữa còn vào toilet một lần. Sau khi về chỗ thì anh không động nĩa nữa, chỉ ngồi đó nói chuyện với tôi.

Sau khi ăn xong chúng tôi đi bar. Tôi uống rượu, say khướt, Lịch Xuyên uống nước táo có gas. Ngồi trong bar nghe ca sĩ địa phương hát một lúc, Lịch Xuyên khẳng khẳng đòi đưa tôi tới vũ trường bên cạnh để nhảy. Anh nói anh chưa bao giờ thấy tôi nhảy, luôn muốn xem thử. Tôi nhảy một bản disco, dùng kinh nghiệm lăn lộn trên sàn nhảy nhiều năm của tôi, nhảy rất high, rất sung. Lịch Xuyên ngồi bên cạnh cổ vũ tôi. Qua nửa giờ, âm nhạc bỗng nhiên chậm lại, tôi kéo Lịch Xuyên vào sàn, nhảy điệu slow. Chân Lịch Xuyên không linh hoạt lắm, lúc nhảy lại không thể dùng gậy chống. Chúng tôi không đi theo tiết tấu, chỉ ôm nhau, bước từng bước ngắn, chậm chậm di chuyển theo điệu nhạc.

Dưới ánh đèn vũ trường lấp lánh, mặt Lịch Xuyên lộ ra chút hồng hào hiếm thấy. Anh bước chậm, bước không kịp, luôn bị tôi giẫm lên. Tôi sợ anh mệt, cứ đòi về nhà. Lịch Xuyên kéo tôi, nhảy thêm vài bản nữa, mãi tới khi nhạc disco lại được bật lên mới chịu về. Lúc về vẫn còn có vẻ lưu luyến.

Về đến nhà thì đã là 3 giờ sáng. Chúng tôi tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ. Lịch Xuyên chơi chưa đã, còn đòi nhảy tiếp.

“Đừng nhảy nữa, hay là em hát cho anh nghe nha!” Tôi kéo anh ngồi lên sofa.

“Hát bài gì? Anh có đàn ghi ta, để anh đệm cho em.” Anh qua phòng bên cạnh lấy ra một cây ghi ta kiểu Tây Ban Nha.

“Hát bài hò í lâu em hay hát đó, nhạc gào thét ấy”

“Oh... no.” Anh rên rỉ “Đổi bài khác đi, anh xin em.”

“Không được, bài này là bài tủ của em, không hát không được!”

“Đợi chút, để anh nhớ xem âm điệu nó như thế nào.”

“Em hát nha. Anh muốn đệm thì đệm, không muốn thì em hát chạy cũng được.”

Tôi háng háng giọng, vào toilet lấy ra một ống kem đánh răng giả làm micro, cất cao giọng hát:

“Lòng nhiệt tình của em như một ngọn lửa,

Thieu đốt toàn bộ sa mạc,

Mặt trời thấy em cũng bỏ trốn,

Vì sợ ngọn lửa tình của em,

Sa mạc có em, mãi mãi không cô đơn,

Nở đầy những đóa hoa mùa xuân,

Em đang cất cao giọng hát, anh đang nhẹ nhàng đáp lại.

Say mê trong bể tình nhỏ nhỏ nơi sa mạc!” [3].

...

Từ đầu tới cuối Lịch Xuyên luôn chau mày, nhăn nheo chờ tôi hát xong. Sau đó, anh sững chết không chịu cho tôi hát tiếp đoạn 2, nói nếu còn hát tiếp thì anh trở thành người khiếm thính luôn. Anh đàn cho tôi một đoạn trong bài “Hotel California” mà anh thích, tự khen đây là đoạn sở trường của anh, đàn gần giống Eagles. Giọng hát của Lịch Xuyên rất hay, trong mê mèm có cứng, tông cao cũng chiều, tông thấp cũng chơi. Tôi vô cùng ghen tị, liền muốn quấy rầy, hãy anh hát đoạn nào, tôi sẽ xen vào rỗng ngay lúc cao trào: “This could be heaven or this could be hell!”. Hát xong, tôi bắt anh đàn lại bài đó, tới đoạn thứ hai, để cho tôi hát đoạn của Don Henley:

“Her mind is tiffany-twisted, she got the Mercedes benzs

She got a lot of pretty, pretty boys, that she calls friends

How they dance in the courtyard, sweet summer sweat.

Some dance to remember, some dance to forget.”

Vì câu cuối cùng có chữ “dance”, nên vừa hát xong, Lịch Xuyên liền kéo tôi đứng dậy, muốn nhảy tiếp. Trong ấn tượng của tôi,

Lịch Xuyên rất ít khi vui vẻ như vậy. Không lay chuyển được anh, tôi đành xuống dưới lầu tìm đĩa CD, bật loa lên, mở nhạc nhảy.

Tôi ôm eo Lịch Xuyên, để anh dùng hai tay ôm tôi, chậm rãi di chuyển theo điệu nhạc. Cái chân lạnh lặn duy nhất của anh di chuyển nhẹ nhàng theo bước chân tôi.

“Như vậy nè, một sau, một trước. Một, hai, ba, dựa vào. Lặp lại...”

“Đơn giản quá vậy?” Anh nói “Em dạy cái nào khó hơn đi. Còn động tác xoay người nữa mà?”

Tôi nói điên: “Lỡ té làm sao bây giờ?”

“Đứng dậy nhảy tiếp.”

“Không được, từ từ rồi sẽ tới, nắm vững cơ bản trước rồi hãy nói.”

Tôi nghĩ khi Lịch Xuyên dựa vào người tôi sẽ rất nặng, nhưng thật ra, anh lại nhẹ tênh, nhẹ như tấm bông.

“Lịch Xuyên anh nhẹ quá, ăn nhiều hơn chút đi.” Tôi chua xót nói.

“Anh xin lỗi, biến em thành cây nạng, có mệt không?”

“Không mệt, ít khi thấy anh vui vẻ như vậy.” Tôi dịu dàng nói.

Anh cúi đầu nhìn xuống, chân chúng tôi đan lẫn vào nhau. Làn này tới lượt anh cứ giẫm lên chân tôi. Cả hai đều đi chân trần.

“Á! Lịch Xuyên, sao anh giẫm chân em hoài vậy! Anh có ý đúng không?”

“Mịn màng mẽ mại không xương, giã lên rất thoải mái...”
Còn cười vui vẻ nữa.

“Em giã lại nè! Coi nè!”

“Á, á, hai chân giã một chân, tính thế nào cũng là em lời, ăn hiếp người ta quá đáng nha.”

“Em đá lại anh nè.”

“Anh ngã rồi, đỡ anh đi.” Anh ngã về phía tôi.

Chúng tôi đồng thời ngã xuống sàn. Tôi đang tính ngó dậy, lại bị anh đè lại:

“Tiểu Thu, thử lại một lần cao trào nữa đi... hôm chiều em nói tôi muồn, đúng không?”

10 giờ sáng, tôi thức giấc, Lịch Xuyên vẫn đang ngủ say bên cạnh tôi. 1 giờ rưỡi lên máy bay, phải tới sân bay trước ít nhất là 3 tiếng, để làm thủ tục check in và qua hải quan. Tôi tắm rửa, thay đồ, vào bếp tìm được hộp đồ tráng miệng tôi qua mang về để ăn sáng. Trên sàn phòng ngủ vô cùng lộn xộn, nho, mật ong, nếp, rượu và gói vớt lung tung... là dấu vết chơi đùa tôi qua của chúng tôi. Tôi nhẹ nhàng quét dọn sạch sẽ, sau đó xuống lầu sắp xếp va li.

Dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa.

Mở cửa ra, là ông nội Lịch Xuyên và một y tá trung niên khác.

“Chào buổi sáng!” Cụ ông ôn tồn nói.

“Chào buổi sáng!”

“Lịch Xuyên có nhà không?”

“Dạ anh ấy chưa dậy.” Tôi nhẹ nhàng nói “Hơn nữa lại ngủ rất say, bây giờ truyên dịch chắc không sao đâu ạ.”

Thầy tôi nói như vậy, ông cụ ngược lại chần chừ: “Hôm nay hai đứa không đi chơi à?”

“1 giờ con bay rồi, bây giờ phải ra sân bay.”

“Ừ...” Ông cụ nhìn nhìn tôi, ra chiều suy nghĩ, đột nhiên hỏi “Cô bé, con tới đây bao giờ chưa?”

“Dạ chưa ạ.”

“Sao ông cảm thấy như gặp con ở đâu rồi nhỉ?”

Tôi cười cười: “Không có đâu ạ.”

“Đáng tiếc Lịch Xuyên vẫn đang bị bệnh, nếu không nó sẽ tiếp đón con chu đáo.” Cụ ông hiển nhiên nhìn ra mối quan hệ giữa tôi và Lịch Xuyên không bình thường “Thừa dịp nó ngủ, y tá sẽ tiêm cho nó một mũi an thần trước, cho nên sợ là hai đứa không có cơ hội nói tạm biệt...”

“Không sao đâu ạ, chữa bệnh quan trọng hơn. Con cũng hy vọng anh ấy nhanh chóng khỏe lại.”

“Như vậy, Lịch Xuyên có chuẩn bị xe cho con không?”

“Không cần lo, con đi taxi là được rồi.”

“Sao vậy được,” Ông cụ nói “Để ông kêu tài xế đưa con đi.”

Vì ông nội Lịch Xuyên nài ép, lái xe Fehn của ông đưa tôi ra sân bay.

Làm xong hết thủ tục, chỉ còn có 1 tiếng. Tôi ngồi trong phòng chờ, đeo tai nghe, nhìn máy bay to đùng phía bên ngoài cửa kính.

Không buồn cũng chẳng vui, chỉ thấy đầu tôi trống rỗng. Chỉ nhớ rõ câu mà Lịch Xuyên dặn dò tôi: “Mỗi ngày đều là ngày tốt”.

---

[1]-Văn Yên thiền sư (864-949) là một vị thiền sư Trung Quốc lỗi lạc, khai sáng Vân Môn Tông.

[2]-Trích công án 6, Bích Nham Lục, bản dịch của thầy Thích Thanh Từ.

[3]-Trích bài hát “Sa mạc nhiệt tình” của ca sĩ Âu Dương Phi Phi, khá nổi tiếng những năm 1970.

Chương 42

Sau khi quay lại Bắc Kinh, tôi chỉ nhận được một cuộc điện thoại của Lịch Xuyên, kéo dài vài phút, hỏi tôi tới nơi an toàn chưa. Kể từ lần đó, tôi không nhận được một cuộc gọi nào của Lịch Xuyên nữa. Tôi cũng không gọi điện thoại tìm anh.

Tôi vẫn nhớ nhung anh, nhưng lại cảm thấy vô vọng. Thôi thì, muôn sự tùy duyên.

Kể từ khi về từ Thụy Sĩ, tôi bỗng nhiên nghĩ thông tất cả. Cuộc sống của Lịch Xuyên quan trọng, cuộc sống của tôi cũng quan trọng không kém. Nói tóm lại, tôi phải sống một cuộc sống thật phong phú, không làm cái xác không hồn nữa.

Tôi lại bắt đầu phân chia thời khóa biểu, lại tham gia hoạt động một tuần một lần của “Hội người ăn chay”, học nấu đồ chay với Nam Cung Lục Như. Hằng ngày tôi lên mạng sưu tầm các công thức, đi mua nguyên liệu về nhà làm thử, nếu thấy ngon liền thể hiện tài nghệ, giới thiệu với mọi người. Ưu điểm lớn nhất khi tham gia hội này chính là gặp gỡ người khác, những người này vì có cùng sở thích mà tụ họp với nhau, không hề hứng thú với sinh hoạt cá nhân của bạn, cũng không liên lạc với bạn sau giờ hoạt động. Nói cách khác,

những người này giống như bạn trên mạng vậy, chỉ khi nào gặp nhau thì mới tồn tại, còn những thời điểm khác chỉ là con số không.

Thấm thoắt một tháng trôi qua, Ngải Tùng lặng lẽ đi vào cuộc sống của tôi. Lúc ý thức được điều này, thì đã muộn. Ví dụ như ở lớp học nhảy Latin một tuần 3 buổi, mỗi buổi một tiếng, Ngải Tùng đã trở thành bạn nhảy của tôi. Dưới sự dẫn dắt của thầy Đình, chúng tôi phối hợp rất ăn ý, tiến bộ thần tốc, trở thành cặp nhảy mẫu trong lớp.

Tiết tấu của những vũ điệu Latin thay đổi nhanh, cương nhu phối hợp, dùng những động tác kéo qua kéo lại để tăng kích thích. Lúc nhảy tôi sẽ quên hết tất cả, để âm nhạc kích thích đầu óc từ trống rỗng chuyển thành hưng phấn. Sau đó, tôi bắt đầu tưởng tượng bạn nhảy của mình là Lịch Xuyên, mặt liền xuất hiện ý khiêu khích. Tôi cười vô cùng quyết tâm, cũng nhảy vô cùng say mê. Nhảy xong rồi thì lại quên sạch sẽ.

Ngải Tùng là chàng trai dễ thương, nhưng anh ta không hợp với tôi. Anh ta không giống Lịch Xuyên, trong đầu không có hai chữ “lãng mạn”. Ví dụ như, lúc chạng vạng một hôm nào đó, tôi gặp Ngải Tùng ở cửa sân vận động, mới nói một câu “mặt trời lặn đẹp quá”, anh ta lại chỉnh tôi: “Ừ... theo góc độ Vật lý mà nói, thật ra không có từ mặt trời mọc mặt trời lặn... đây chỉ là ảo giác của việc trái đất tự quay gây ra cho chúng ta mà thôi.”

Nghe xong câu này, tôi đứng hình, tâm trạng vui vẻ trong ngày cũng biến mất. Sau đó, anh ta đưa cho tôi một hai ống giầy dài dài: “Đây là kính viễn vọng tôi làm, có thể nhìn được mặt trăng, tặng cô một cái.”

“A... cảm ơn!”

Tôi cầm lấy ống giày nặng trĩu, nhìn qua nhìn lại: “Anh biết làm à? Mua thấu kính ở đâu?”

“Tự mài.”

“Tự... mài? Kính ở đâu ra?”

“Tròng kính bỏ đi, đáy bình thủy tinh, bóng đèn. Dùng giày nhám mài, sau đó dùng kem đánh răng đánh bóng.”

Đủ kiên nhẫn. Tuy nhiên, ngộ c cách máy cũng biết làm cái này tốn bao nhiêu thời gian. Lúc đó, tôi hơi lo lắng: “Cái này... anh tặng tôi cái này, không có ý gì khác chứ?”

“Không. Tuần này tôi giảm lên chân cô rất nhiều lần, xem như một tí bồi thường, cũng coi như nhân cơ hội làm công tác phổ cập khoa học.” Anh ta cúi đầu nhìn xuống sàn.

Tôi nở nụ cười: “Thịnh tình khó từ, chi bằng xâu hổ mà nhận vậy.”

“Đừng khách sáo.”

Ba tuần tiếp theo, để tăng thêm thu nhập, tôi nhận dịch gập một quyển sách mỏng. Vì vậy tôi không tới lớp nhảy Latin. Tới công ty, Emma liên tấ n công tôi: “Ôi, em trai nhà chị nhờ chị hỏi em, tại sao không đấ n sân vận động?”

“Mới nhận một vụ, ngày nào cũng làm việc ở nhà.”

“Anh tiế n sĩ nhà chị chưa tích cực với ai như vậy đâu nha, một tuần ba lần lái xe vượt qua hơn nửa thành phố để gặp em đó.”

“Ừ... ừ...”

“Minh Minh nói, nó có gọi điện thoại cho em, em lại không nghe, nhà em lại không có máy nhắ n tin. Tính giới thiệu cho em vài anh chàng, hỏi em có muố n đi gặp thử không?”

“À... chuyện này... ừ, tạm thời không câ n. Gâ n đây hơi bận, để lâ n sau đi.”

Làm đờ ng nghiệp đúng là không dễ tí nào, người ta nhiệt tình quá thì mình không thể không ủng hộ, cũng không thể làm trái ý người ta được. Hơn nữa, tôi cũng đâu có lớn tuổi lắ m đâu, 24 tuổi chưa tính là lờ thì mà? Emma cũng chưa kờ t hôn, sao cứ ép tôi dữ vậy?

Đúng lúc này Emma lại ôm mặt tôi kéo lại, lông mi gâ n như chạm vào trán tôi: “Tiểu Thu, nghe chị khuyên câu này, nhân lúc còn trẻ tranh thủ mà chọn, cơ hội đã qua không tìm lại được đâu. Bài học của chị rành rành trước mắ t em nè!”

“Cũng đâu câ n gắ p gáp dữ vậy? Chị Emma!”

“Em không chịu đờ n nhà chị, mẹ chị bảo hai đứa không nghiêm túc. Lại giới thiệu cho em trai chị vài cô nữa, em phải tăng tồ c lên chứ! Chị biế t trước kia em quen đại gia. Đại gia có gì tồ t đâu? Nhân phẩm kém, đạo đức kém, nờ u không đâu kiế m được nhiề u tiề n, đúng không? Anh ta có thể cho em tiề n, cũng có thể cho người khác. Một đám vợ bé và tình nhân, theo anh ta chỉ chuồ c khỏ vào thân. Người trí thức như em trai chị, trong sạch thanh bạch, tiề n đờ rộng lớn, mặc dù không giàu có, nhưng cũng không thiế u thớ n. Huớ ng chi người ta chỉ có một mình em, yêu thương kính trọng, đầ u bạc răng long, tồ t quá còn gì. Thờ nào, party thứ sáu này, bảo nó đờ n

đi! Nếu em không kêu, chị cũng kêu nó tới với tư cách người nhà. Minh Minh nói, nó sẽ mang hai người bạn tới, đều là người có điều kiện tốt, bình thường hay kén cá chọn canh. Không phải là em xem mắt người ta, mà là người ta xem mắt em đó. Xì, không biết Minh Minh có nhầm không. Tạ Tiểu Thu nhà mình, cũng đâu phải người bình thường.”

Yêu thương tôn trọng, có thể nói vậy sao? Tôi thừa nhận, tôi bị Emma nói đến mức chóng mặt.

Trở lại văn phòng, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Ngải Tùng: “SOS! Thứ sáu này công ty tôi có tổ chức party, ăn uống xong rồi sẽ có vũ hội, anh mau đến cứu tôi!”

Không ngờ anh ta lại chần chừ: “Không được rồi, thứ sáu này sinh viên của tôi bảo vệ luận án.”

“6 giờ rồi mà!”

“Bảo vệ xong sẽ là tiệc cảm ơn giảng viên, cô nói thử xem, tôi không đi có được không?”

Tôi rống lên: “Ngải Tùng, lần trước anh muốn tôi đi dự tiệc, tôi có nói lời nào không? Tôi diễn không tốt à? Đến phiên tôi anh lại như vậy hả?”

Anh ta suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi. Cô có yêu cậu gì không?”

“Anh tới là được! Ngồi ăn với tôi trước, sau đó nhảy với tôi, thân mật một chút!”

“... Thân mật như thế nào? Kiss trước mặt mọi người?”

“Kiss cái đầ u anh. Tới lúc đó nghe lệnh của tôi.”

Tôi thứ sáu tôi lái xe đi đón Ngải Tùng. Ngải Tùng nói, anh ta không thể không tham gia tiệc cảm ơn, nhưng có thể ra sớm. Lúc tôi tới đón, bữa tiệc đã bắt đầ u, Ngải Tùng có uố ng ít rượu, mặt hơi đỏ. Tuy nhiên, có thể nhận thấ y anh ta đang cố gắ ng diễn với tôi. Anh ta ăn mặc rấ t lịch sự, vest đen, phồ i hợp với cà vạt có hoa văn cổ điển, nhìn tao nhã thông dong, ra vẻ bừ ng bừ ng. Tôi mặc áo sơ mi thêu hoa, váy caro ngắ n, thật ra không hợp với không khí tiệc tồ i lắ m. Nhưng tôi đang hoài niệm thời con gái của mình, rấ t nhớ váy caro.

Tiệc tồ i tổ chức trong nhà ăn. Món tây, mời đầ u bê p từ khách sạn lớn đế n nướng thịt bò. Công ty đặt riêng đầ chay ở Linh Bảo Tự cho tôi. Tôi và Ngải Tùng đầ ng thời xuấ t hiện ở cửa, mọi người đầ u dùng ánh mắ t khác thường quan sát chúng tôi. Chỉ có Emma ra đầ u chữ “V” từ xa với tôi. Chúng tôi bừ ng đầ đi lắ y đầ ăn, đi theo đầ đông, Ngải Tùng như cá gặp nước, ung dung tự tại. Không ít người tới chào hỏi anh ta, anh ta tự nhiên giới thiệu chính mình, nói là bạn tôi. Nói xong chữ bạn, anh ta lại cười bí hiểm, khiế n tắ t cả mọi người đầ u hiểu, chữ bạn kia có ý gì.

Có Ngải Tùng đầ i phó tắ t cả, tôi chỉ tập trung lo ăn, uố ng rượu, nói chuyện phiế m với mọi người. Chúng tôi tới trể, chỉ một lúc đã xong bữa tồ i, thời gian còn lại là vũ hội.

Ngải Tùng và tôi nhảy điệu đầ u tiên, là điệu slow. Anh ta nhảy khá tồ t, thành thạo các bước nhảy khác nhau. Sau đó, các đầ ng nghiệp nam khác cứ liên tục mời tôi nhảy, bản thứ ba, thứ tư trôi qua rấ t nhanh. Nghỉ giữa giờ xong, âm nhạc lại vang lên một lầ n nữa, không ngờ là điệu cha cha cha.

Ngải Tùng nói: “Bản này nhấ t định tôi phải nhảy với cô, cho cô xem thành tích mới của tôi trong má y tuầ n vừa rô i.”

“Vậ y đừng trách tôi giẩ m lên chân anh, vì tôi sẽ không nhường anh.”

Chúng tôi bắ t đầ u nhảy ở giữa sàn nhảy. Động tác của Ngải Tùng rấ t chính xác, thậm chí khá thành thạo. Trong những trường hợp nửa công nửa tư này tôi luôn giấ u mình. Không giồ ng Emma, tôi chưa bao giờ chủ động chào hỏi lãnh đạo công ty, cũng không nịnh nọt. Không phải vì tôi biế t CGP là công ty của Lịch Xuyên, nên xem nhẹ. Mà tôi luôn cho rằ ng tôi và Lịch Xuyên làm hai nghề hoàn toàn khác nhau. Là phiên dịch, tôi tuân thủ các chuẩn mực và đạo đức nghề nghiệp của riêng mình, chú ý duy trì hình tượng làm việc chuyên nghiệp. Qua 2 phút, tiế t tâ u càng ngày càng nhanh, Ngải Tùng bỗng nhiên vô cùng hào hứng, vừa chặ n vừa đuổ i tôi, miệng lại còn không ngừng nói “Come on!”

Lúc ở trên xe tôi ngửi được mùi rượu, hỏi Ngải Tùng, anh ta nói mình chỉ uớ ng một chút, bây giờ lại lên con rô i. Chúng tôi vừa nghiêng người, anh ta nói bên tai tôi: “Tiểu Thu, cô có muố n nhảy quạt với tôi không?” Tôi không thềm nhìn anh ta, tiế p tục nhảy, mọi người đứng nhìn đầ u vô tay nhiệt liệt.

Trời đầ t ơi, đây là bài gì vậy, sao dài dữ vậy!

Ngải Tùng đuổ i theo bước tôi, xuấ t ra tâ t cả các chiêu, ánh mắ t lộ ra vẻ câ u xin và khiêu khích.

Tôi nhớ tới mỗi ngày chạy bộ ở công viên, thấ y má y ông bà già lắ c la lắ c lư múa quạt. Trong mắ t anh ta, tôi chỉ vậy thôi sao.

Bất cứ giá nào, cứ nhảy tiếp.

Tôi cũng xoay hông, xuất ra tất cả chiêu thức lúc thi đấu trong trường. Mọi người thấy tôi đã hung phấn hơn, liền vỗ tay mạnh gập đôi.

Cứ như vậy, trên sàn chỉ còn lại chúng tôi. Mọi người đều dừng lại, vây thành vòng tròn quanh chúng tôi, cùng nhau vỗ tay theo nhịp cổ vũ chúng tôi. Người bật nhạc cũng phôi hợp theo, bài đó bật xong rồi, lại bật lại, không dừng một giây nào.

Tôi bước từng bước dồn dập, mọi thứ xung quanh đều chuyển động với tốc độ chóng mặt. Đèn nhảy nhiều màu, ánh sáng như những giọt mưa. Hốt nhiên, ánh mắt tôi lướt qua đám đông, dừng lại ở góc phòng.

Tôi không thể xác định, nhưng trong góc đó, có một người đang ngơ ngác lặng lẽ.

Người đó lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt chăm chú mà buồn bã. Trên mặt nở nụ cười thản nhiên, đẹp đẽ mà thê lương.

Hô hấp của tôi nhất thời ngưng trệ.

Ngay trong nháy mắt, tôi bị Ngải Tùng va đập, người lão đảo, gằn như ngã sấp xuống.

Ngải Tùng vội vàng giữ tôi lại, hoảng hồn hỏi: “Cô có sao không?”

“Không... không sao.” Tôi chưa hoàn hồn, nhảy theo nhịp cho có lệ, lúc quay đầu lại nhìn, bóng người đã bị đám đông che mất.

Qua một nhịp nữa, tôi lại lướt qua những bả vai để nhìn về góc phòng, bóng người đã biến mất.

Tôi bỏ lại Ngải Tùng, đuổi theo.

Cửa thang máy đã đóng. Chỉ thấy con số đang nhấp nháy trên bảng.

16, 15, 14...

Tới tầng trệt thang máy sẽ lên lại. Nếu bên trong có người, thì thang máy sẽ dừng lại nhiều lần. Tôi không đủ kiên nhẫn, liền chạy ra phía cửa thang thoát hiểm, nhảy một lần hai, ba bậc, chạy như bay xuống dưới.

Kể từ khi tới CGP, chuông báo cháy chưa reo bao giờ. Cho nên tôi chưa từng lên xuống cửa thang lát đá cẩm thạch xám này lần nào.

Hiển nhiên là có người quét dọn hàng ngày, tay vịn bằng gỗ không có một hạt bụi. Ban đầu tôi chỉ chạy xuống thật nhanh, giống như đang chạy thi với thang máy vậy. Sau tôi liền nắm tay vịn, mắt thấy cách tầng tiếp theo chỉ còn vài bậc, liền nhảy xuống. Hành động này có thể chứng minh, trải qua nhiều năm tập luyện bên bí, động tác của tôi khá là nhanh nhẹn. Nhưng khi chạy tới tầng cuối cùng, tôi vẫn sơ sẩy. Muốn nhảy nhiều hơn một bậc, kết quả đứng không vững, “rầm” một tiếng, đầu đụng vào tường làm tôi chóng mặt hoa mắt, sao bay đầy trời. Bất chấp tất cả, tôi kéo cánh cửa sắt nặng trĩu ra, lao ra đại sảnh, tìm kiếm bóng người kia.

Ngoài cửa chỉ có đèn đường soi rọi và những chiếc ô tô đang lao vút qua.

Tôi đứng trên bậc thang, gập người xuống, hai tay chống gối, thở hòng hộc.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ phía sau tôi:

“Hi, Tiểu Thu.”

Giọng nói kia như một viên đạn xuyên qua tim tôi, cơ thể tôi chấn động dữ dội.

Đứng thẳng người dậy, xoay lại, nhìn thấy Lịch Xuyên đang đứng trong bóng tối.

Chương 43

“Hi...”

Tôi thở hồ`ng học chào anh, ngực thở phập phồ`ng, cả buổi cũng nói chưa ra tiế`ng.

Lịch Xuyên kiên nhẫn chờ tôi thở bình thường lại, chuyển ánh mắ`t sang trán tôi, nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì vậy? Đầ`u em chảy máu kìa.”

“Hà?” Tôi vuô`t tóc mái lên, sờ sờ trán, quả nhiên có một cục u to đùng. Trên tay còn vài giọt máu dính dính.

“Đừng nhúc nhích,” Anh nói “Để anh xem xem.”

Hơi thở mùi bạc hà ập vào mặt tôi, đầ`u ngón tay lạnh lẽo, sờ tới sờ lui trên trán tôi. Trái tim mới vừa ổn định của tôi lại bắ`t đầ`u đập với tô`c độ nhanh gắ`p đôi.

“Đụng vào đâu thê`?”

“Vào tường.”

Vẻ mặt anh đang rất nghiêm trọng, nghe xong câu này, nhìn không được cười lên: “Đụng vào tường? Tại sao?” vừa nói vừa lấy ra một cái túi mỏng được dán kín, xé túi, lấy một cục bông ướt ra “Cái này dùng vệ sinh vết thương, sẽ hơi đau tí xíu.”

“Á!” Tôi hét toáng lên, tay anh run run, bông rơi xuống đất. Sau đó, anh lo lắng nhìn tôi “Đau lắm à?”

“Chút xíu...”

“Vậy anh sẽ nhẹ tay hơn.” Anh lại lấy ví tiêng ra, lấy ra một cục bông ướt khác, lau sạch miệng vết thương cho tôi, lại lấy băng cá nhân, dán lên. Lịch Xuyên rất biết cách chăm sóc bản thân, luôn mang theo băng cá nhân bên người. Kể từ khi quen biết anh thì anh đã có thói quen này.

Sau đó, Lịch Xuyên định cúi người xuống nhặt cục bông rơi trên mặt đất, tôi nhanh tay lẹ chân nhặt giúp anh, ném vào thùng rác.

“Có nặng lắm không? Có cần đi bác sĩ không?” Ngón tay anh thon dài, tiếp tục vuốt ve đỉnh đầu tôi, xem còn chỗ nào bị thương nữa không, giống như thầy chùa đang thụ giới, “Mong là không bị chấn thương sọ não”.

Tôi rất muốn trả lời, em bị đụng đầu lắm, anh đi bác sĩ với em đi. Nghĩ đi nghĩ lại, thầy mới có vài giọt máu, diễn hơi quá.

“Không sao.” Tôi vuốt tóc, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh về lúc nào?”

“Sáng nay.”

Lịch Xuyên nhìn còn ốm hơn lúc tôi gặp anh ở Thụy Sĩ, mặt mày không có chút huyết sắc. Lại quá. Theo lẽ thường, thời gian dưỡng bệnh càng lâu thì bệnh tình càng tốt lên chứ. Lịch Xuyên nằm viện ba tháng, không làm bất cứ việc gì, ngày nào cũng điếu dưỡng, nhà lại nhieu tiền, đâu phải không mua nổi đồ bỏ? Sao mà người càng ngày càng gầy, xương gò má càng ngày càng cao.

“Có mình anh về thôi à?”

“René cũng tới. Cậu ấy đang viết sách về kiến trúc cổ đại Trung Quốc, muốn tới Bắc Kinh tìm tài liệu.”

“René dạy học đại học hả?”

“Ừ.”

Chúng tôi đứng cạnh nhau trên bậc thang, không nói lời nào, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Một lát sau, tôi hỏi: “Lịch Xuyên, anh không lái xe tới hả?”

“Không.” Anh nói “Anh đang đợi lái xe tới, có lẽ đang kẹt xe.”

“Em có xe, hay là em đưa anh về nhà.”

“Không cần, cảm ơn.”

“Đi đi, còn khách sáo với em à?”

“Xin lỗi, anh còn việc phải làm.” Anh nói “Lần sau đi.”

“Thật ra không có việc gì hết, anh chỉ không muốn đi với em thôi, đúng không?” Tôi nhẹ nhàng nói một câu, ánh mắt u oán.

Anh đang mặc áo gió đen tuyền, rất hợp với dáng anh. Tóc thì vừa cứng vừa đen, còn hơi ướt, cùng với khuôn mặt xương gầy và góc cạnh rõ ràng của anh, nhìn vừa lạnh lùng, vừa cá tính.

Anh không trả lời, xem như thừa nhận.

Nhanh thật, tất cả lại trở về vạch xuất phát. Tác phong của Lịch Xuyên, muốm không quen cũng không được.

Tôi quay đầu bỏ đi.

Dù sao chẳng nữa, thì sự trở lại của Lịch Xuyên, cũng giống như mặt trời quay về Hệ mặt trời.

Trước giờ chỉ có mình tôi tự chuyển động, nhất thời lọt vào quỹ đạo hình tròn. Có gió có mưa có sức hút, tất cả lại trở về bình thường.

Ngày hôm sau đi làm, tinh thần tôi vô cùng phấn chấn. Vì phải dịch một hợp đồng rất quan trọng, sợ lãng phí sức lực, tôi không lái xe, bắt taxi đi làm.

Vừa vào đại sảnh liền có một đồng nghiệp không quen thân chào tôi. Điều nhảy tôi qua, mặc dù không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ít nhất cũng khiến tôi trở thành ngôi sao.

“A, Tiểu Thu, chào buổi sáng! Ha ha!”

“Ha ha! Tiểu Thu, hôm qua nổi quá nha, sao nhảy tới khúc high lại bỏ chạy? Hại bạn trai em đi tìm em khắp nơi.”

“À... có việc gặp, phải về nhà.”

Đến văn phòng, thả túi xuống, vội vàng gọi điện thoại cho Ngải Tùng.

Chuông mới reo một tiếng liền có người bắt máy: “Tiểu Thu.”

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi, hôm qua tôi có việc gấp, chưa kịp nói gì đã bỏ đi.”

“Có xảy ra chuyện gì không?” Nghe có vẻ anh ta không hề để ý.

“Không.”

“Vậy là được rồi.” Anh ta nói “Thứ sáu tuần sau Sở tôi tổ chức đi du xuân, cô đi cover giúp tôi được không?”

“Du xuân? Có xa không?”

“Ở Công viên Hương Sơn.” Anh ta thở dài “Vợ Chủ tịch Công đoàn chỗ tôi làm ở tòa soạn, còn hẹn một đám phóng viên nữ, biên tập viên nữ, nói là phải giao lưu với thanh niên trong Sở. Nào là du sơn ngoạn thủy, nào là ăn uống, còn có trò chơi giải đố gì gì đó.”

“Giải đố? Giải đố cũng là trò chơi sao?”

“Sao không phải là trò chơi? Tôi giải đố giỏi lắm.”

“Ờ ờ... được rồi... tôi sẽ cố gắng phối hợp.” Tôi qua nhờ anh ta cover, sau đó bỏ đi không từ giã, ngại vô cùng.

“Cảm ơn, hôm nào tôi mời cô ăn lẩu chay.” Anh ta rất vui vẻ, còn nói: “Tôi nay cô có đi học nhảy Latin không?”

“Đi chứ, sao lại không đi.”

“Nhu vậy, tôi gặp.”

“Được.”

Tôi tắt máy, sang phòng hành chính kiểm tra bưu kiện, phát hiện trong hộp thư có một cái túi nặng, ngoài bao bì ghi một địa chỉ tiếng Đức, tôi xem thử, là bánh quy chocolate mà Lịch Xuyên hứa mua cho tôi. Tôi cầm lên tính đi, lại gặp Emma.

“A, cái gì vậy?”

“Bánh quy chocolate.”

“Thầy được phải chia một nửa.”

“Được rồi.”

Tôi mở túi ra, bên trong có đến mấy gói. Tôi đưa cho Emma hai gói. Emma nhìn nhìn bao bì, cười nói: “A, mặt mũi em không nhỏ nha, là Lịch Xuyên tặng đúng không?”

Tôi hoảng sợ: “Sao chị biết?”

“Đây là bánh quy Zurich mà, ngoại ngữ thứ hai của chị là tiếng Đức.”

“Em nhờ anh ấy mua giúp. Em rất thích ăn loại bánh quy này.” Tôi vẫn chột dạ nhìn Emma. Emma rất nhiều chuyện, chuyện gì cũng moi ra được, hề nghi ngờ thì bám riết không tha.

Quả nhiên, Emma lại đánh giá tôi: “Nhìn em thường ngày không nói nửa lời, không ngờ dám nhờ anh ta mua đồ. Chị rất thích ăn chocolate, lại quen biết anh ta bao nhiêu năm, mà cũng chưa dám mở miệng.”

“Anh ta chỉ quan tâm cá p dưới thôi mà, một chiêu lung lay lòng người, chỉ có vậy thôi.” Tôi tinh rụi nói xấ u anh.

“A, em đừng nói như vậy, hủy hoại vẻ đẹp của Lịch Xuyên trong lòng chị.” Emma đưa hai tay lên ôm tim, ra chiề u háo sắ c “Lúc năy chị gặp anh â y ngay cửa lớn. Đúng là đẹp trai làm người ta ngẩn ngơ luôn. Chị nhấ t thời kích động, quên má t chào hỏi. Muố n đi theo anh ta vào thang máy, chẳng những không kịp, mà còn bị kẹt chân trong chân ngoài. Kê t quả, chị bị nhố t ở ngoài, giày thì ở trong thang máy! Lúc đó xấ u hồ muố n chề t. Đứng ở dưới đợi vài phút, không ngờ Lịch Xuyên lại đi xuố ng theo thang máy, đưa giày cho chị. Còn nói xin lỗi, không kịp ngăn cửa giúp chị. Đúng là nho nhã lễ độ, phong độ bá t phạm.”

Tôi thở dài đánh thượt, nghĩ thầ m trong lòng, nê u chị thật lòng yêu anh â y, thì không chỉ xấ u hồ thôi đâu, toàn bộ quá trình đê u là tự ngược, còn khổ hơn cả Bạch Mao Nữ [1].nữa.

10 giờ họp định kỳ, quả nhiên thầ y Lịch Xuyên ngò i cạnh Tổng Giám đố c Giang. Tổng Giám đố c Giang thay mặt toàn thể nhân viên trong công ty hoan nghênh Lịch Xuyên về Bắ c Kinh chủ trì thiế t kế công trình ở Ôn Châu. Vì lý do sức khỏe, Lịch Xuyên mỗi ngày chỉ có thể làm việc ba tiế ng, hy vọng mọi người cô gắ ng xử lý mọi việc trong thời gian anh â y làm việc, đừng làm phiề n thời gian nghỉ ngơi của anh â y. Tới phiên Lịch Xuyên, anh chỉ nói một câu:

“Cảm ơn. 6 rưởi tô i nay, nhà hàng hải sản Hội Tiên Lâu, tôi mời mọi người ăn tô i, hoan nghênh mang theo người nhà.”

Tấ t cả nhân viên nữ tỏ phiề n dịch ô ãn ào như ong vỡ tổ.

Căn tin ở tầng thứ 18 tòa nhà Hương Lại phục vụ cơm trưa đúng 12 giờ. Tôi lấy một đĩa salad, một chén cà tím hấp đậu hũ. Gia nhập hội nghị bàn tròn nhiều chuyện của tổ phiên dịch.

Không ngoài dự kiến, đề tài thảo luận hôm nay chính là Lịch Xuyên.

“Cà vạt của Lịch Xuyên đẹp dễ sợ, rõ ràng là màu đỏ đô, sao tôi nhìn từ xa cứ lấp la lấp lánh vậy ta?”

“Tôi thì thầy, bộ vest nhưng anh ấy mặc hôm nay mới đẹp kìa, nghiên cứu cả buổi cũng không biết là loại vải gì.”

“Haiz, tôi đang nghĩ coi tôi nay gọi món gì. Bào ngư ở Hội Tiên Lâu là ngon nhất, tôi đi ăn hai lần mà không dám gọi.”

Chỉ có một mình Emma nói: “Lần này Lịch Xuyên bệnh không nhẹ đâu, đi mà cũng không đủ sức nữa.”

Người vui nhất vẫn là Tiểu Vi, vì được về lại văn phòng Lịch Xuyên.

“Em cũng thầy sức khỏe của anh ấy chưa khôi phục hoàn toàn.” Tiểu Vi nói “Họp định kỳ xong, anh ấy về văn phòng của mình là không đi đâu nữa. Em gọi điện thoại mấy lần, anh ấy cũng không nghe. Mọi người nghĩ xem, bây giờ cũng không thấy anh ấy ăn trưa.”

Sắc mặt tôi khẽ biết: “Có khi nào xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết.” Tiểu Vi lắc đầu “Nếu không được anh ấy cho phép, chị không dám tùy ý vào văn phòng anh ấy.”

Tôi đứng dậy, nói “Đúng lúc em có một hợp đồng phiên dịch phải gặp anh ấy, để em đi xem xem.”

Mọi người đều nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt kỳ quái.

“Sao?” Tôi nói “Mọi người cũng thấy, anh ấy đang bệnh nặng, lỡ may té xỉu trong văn phòng thì làm sao bây giờ?”

“Em đi? Không thích hợp lắm đâu. Có lẽ anh ấy đang nghỉ trong văn phòng thôi. Thông báo cho Tổng Giám đốc Giang thì tốt hơn.”

“Đúng vậy. Hồi xưa Chu Bích Tuyên làm việc ăn ý với Lịch Xuyên, nhưng không thấy anh ấy nể mặt chút nào, em đừng đi thì tốt hơn.”

“Em cứ đi xem thử, không sao đâu mà.” Tôi vọt nhanh.

Tôi đi lên tầng 20. Gõ cửa phòng Lịch Xuyên. Gõ hơn mười lần, không có ai trả lời. Bất chấp tất cả, tôi đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng không có ai, trống trơn. Trong không khí thoảng mùi chua chua.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng nôn mưa, âm thanh vô cùng đau khổ, đáng sợ.

Tôi vọt vào toilet, thấy Lịch Xuyên đang quỳ hai chân, nghiêng người trên bồn cầu nôn ra mật xanh mật vàng. Mặt anh xanh mét, môi tái nhợt.

Tôi quỳ xuống, ôm anh từ phía sau: “Lịch Xuyên...”

Anh không có tâm trạng để ý tôi, liên tục nôn khan, cơ thể không ngừng co rút. Tôi không biết anh đã nôn bao lâu, chỉ biết anh mang

chân giả giữ nguyên tư thế này sẽ vô cùng khó chịu.

“Uống miếng nước, súc miệng đi.” Tôi cố gắng ra vẻ bình tĩnh.

Anh vẫn cúi đầu, nhận ly nước tôi đưa, uống một ngụm, không biết bị cái gì kích thích, lại bắt đầu nôn. Mọi thứ trong bụng đã hết, nên chỉ nôn ra một ít dịch vàng. Tôi đỡ lấy anh, vỗ vỗ lưng anh, lớn tiếng hỏi: “Đỡ chút nào chưa? Bây giờ anh đừng đứng dậy vội, cử động mạnh sẽ chóng mặt đó. Chúng ta ngồi đây nghỉ một lát đi.”

Lịch Xuyên vô lực dựa vào người tôi, nửa người mềm nhũn. Bàn đầu, anh còn muốn dùng tay đỡ bản thân, cuối cùng dường như sức lực đều mất hết không còn chút gì.

Tôi ôm anh, ngồi trên sàn toilet gần 15 phút. Hơi sợ Lịch Xuyên sẽ vì việc này mà tức giận. Lịch Xuyên chưa bao giờ để tôi nhìn bộ dạng chật vật của anh. Một lát sau, anh rốt cuộc có sức nói chuyện: “Phiền em lấy gậy...”

Tôi nhặt gậy lên, đưa cho anh.

Anh cố gắng đứng lên, đến bồn rửa rửa mặt sạch sẽ. Lại lấy ra một lọ thuốc, uống một viên thuốc. Ngồi lên sofa đơn điệu, mặt âm trầm hỏi: “Tìm anh có việc gì?”

“Không... không có việc gì... chỉ lo lắng mà thôi...” Tôi bị dọa, liền đáp ứng “Anh có ăn thức ăn không hợp vệ sinh không?”

“Không.”

“Em dẫn anh đi bác sĩ.” Tôi sờ sờ túi quần, tìm chìa khóa xe, lúc này mới nhớ ra hôm nay không lái xe.

“Không đi, không đi đâu hết.” Anh không kiên nhẫn nhìn tôi “Em đừng đứng trước mặt anh!”

Tôi nói với chính mình, không được tức giận, mà không được tức giận, mà không được tức giận, mà nhất định không tức giận.

Tôi ngơ ì xuông ghế, nói: “Không đi bệnh viện cũng được, em sẽ ngơ ì đây với anh. Lỡ may anh có chuyện gì, em còn biết đường gọi cấp cứu.”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, nói: “Nếu như phải như vậy, không bằng em xuông dưới mua cho anh một ly nước trái cây đi.”

“Được, được, em đi liền.” Tôi vội vàng xuông dưới, mua một ly nước ép trái cây nhiệt đới Lịch Xuyên thích uống, lúc về lại văn phòng lại phát hiện Tiểu Vi đã ngơ ì ở trước cửa. Chị ấy ngăn tôi lại, nói: “Anh Vương đang nghỉ ngơi, không gặp bất kì ai.”

“Chuyện là vậy, anh ấy nhờ em mua giúp ly nước trái cây.”

“Nước trái cây đưa cho chị đi,” Tiểu Vi khách sáo lặp lại một lần “Anh Vương đã dặn dò rồi, không gặp bất kì ai.”

Dưới ánh mắt đầy nghi ngờ của Tiểu Vi, tôi xâu hổ về lại văn phòng, vừa ăn bánh quy vừa tự dối, lại còn phải cảm đầu cảm cổ dịch tài liệu.

Tới 6 giờ, tôi đứng giờ tan tầm. Cửa thang kêu một tiếng “ding” rồi mở ra.

Oan gia ngõ hẹp, Lịch Xuyên mặc đồ vest mang giày da, gọn gàng chín chu, trên người thoảng hương nước hoa CK nhẹ nhàng, đang đứng trong thang máy. Ngoại trừ vẻ mặt hơi tái ra, nhìn anh vô cùng

ung dung tự tại, giống người đỗ thám hoa đang trên đường đến dự tiệc quỳnh lâm.

Tôi héch mặt lên trời, đi vào thang máy.

“Tan tâm?” Không ngờ anh lại bắt chuyện.

“...” Tôi nhìn vách tường.

“Lát nữa tới Hội Tiên Lâu ăn tối, em có đi không?”

“...” Tôi nhìn sàn.

“Đình” một tiếng, thang máy bỗng nhiên ngừng lại, anh ấn “nút dừng lại khẩn cấp”.

Tôi trợn mắt nhìn anh.

“Anh xin lỗi, hôm chiểu là thái độ của anh không đúng, tha thứ cho anh đi.” Lịch Xuyên thường hay nói xin lỗi, lần nào xin lỗi đều có vẻ mặt rất thành khẩn. Nhưng tôi vẫn rất tức giận, vẫn không thềm để ý tới anh.

“...”

“Nước trái cây em mua anh uống rồi nè. Không tin em xem đi, còn hơn một nửa, anh để dành tối uống.” Anh buông gậy xuống, lấy bình thủy tinh từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt tôi.

Nước trái cây đỏ đỏ, quả nhiên chỉ còn non nửa bình.

Tôi nhìn anh, dở khóc dở cười. Rồi cuộc nói: “Hôm trưa anh nôn quá trời, buổi tối còn ăn hải sản được à?”

“Nôn ra hết mới phải ăn mà. Buổi tối anh sẽ ăn nhiều gấp đôi, ăn bù lại tất cả mọi thứ đã nôn ra.” Khóe miệng anh hơi cao lên, mang theo nụ cười vui vẻ.

“Lịch Xuyên, xem ra bệnh anh vẫn chưa khỏi hẳn, anh nên nghỉ thêm vài ngày rồi lại tới đi làm.”

“Anh ngủ nguyên buổi trưa rồi,” Anh nói “Đi làm cũng nghỉ ngơi được.”

Tôi lại ngẩng đầu nhìn anh. Tinh thần Lịch Xuyên quá mạnh mẽ, hôm qua nôn ra mật xanh mật vàng, bộ dạng y hết như tận thế tới nơi rồi, đến tối, tinh thần, tính tình liền trở lại như cũ.

“Em không lái xe đi làm, đi nhờ xe anh đến Hội Tiên Lâu được không?”

“Được.” Có thể anh cảm thấy hành vi lấy oán trả ơn hôm chiểu hơi quá đáng, giọng cũng nhẹ nhàng hơn.

“Gọi điện cho René được không?” Tôi nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

“Làm gì?”

“Em muốn mời anh ấy ăn cơm.”

“Đưa điện thoại em đây, anh nhập số cho em.” Anh biết trí nhớ tôi không tốt, trong vòng một giây không thể nhớ dãy số nhiều hơn năm chữ số.

Tôi đưa điện thoại cho anh, anh lưu số vào.

Tôi nhân cơ hội nói: “Anh lưu số anh vào luôn đi, lỡ may có gì tìm anh cũng tiện hơn.”

Anh đưa điện thoại lại cho tôi: “Của anh thì khỏi. Em không có việc gì cần tìm anh đâu.”

Tôi tức anh ách, nhìn anh, nhìn chăm chăm cả buổi mà nói không ra lời.

Anh ấy nút nào đó, thang máy chậm rãi đi xuống.

Tôi và Lịch Xuyên từ tầng đi ra cửa lớn, lái xe đã ở đó chờ anh.

Xe Đức khá rộng rãi, Lịch Xuyên mở cửa xe cho tôi, để tôi ngồi vào trước, sau đó anh cũng ngồi vào, đưa gậy cho lái xe bỏ vào cốp sau. Cả người anh tản mát mùi hương trong lành.

“Anh dặn Tiểu Vi đặt đồ chay riêng cho em rồi.” Anh nói “Em ăn chay lại rồi à?”

“Đấu tranh vì môi trường thế giới mà.”

Anh cười khẽ.

“Cười cái gì?”

“Anh cứ tưởng, mấy năm nay em sẽ có nhiều thay đổi, chỉ có thói quen ăn uống là không thay đổi.”

“Em thay đổi nhiều lắm à?”

Anh quay đầu nhìn tôi: “Không, em không thay đổi gì cả. Anh vô cùng hy vọng em có thể thay đổi, dù chỉ một chút thôi.”

“Anh thì sao? Anh có thay đổi không?”

“Em cảm thấy như thế nào?”

“Anh không thay đổi gì cả. Ngoại trừ càng ngày càng xa cách em.”

Chúng tôi đều im lặng, xe nhanh chóng đến Hội Tiên Lâu.

Ngoại trừ vài nhân viên cá biệt của phòng vẽ và phòng hành chính ra, hầu như mỗi nhân viên của CGP đều có xe. Những thư ký không có xe đều đi nhờ xe của Tổng Giám đốc Giang và Phó Tổng Giám đốc Trương. Có thể là vì được ăn bào ngư, hầu như ai cũng gọi người nhà tới. Vừa vào tới cửa, Lịch Xuyên liền bị hai người Tổng Giám đốc và Phó Tổng Giám đốc đứng đợi sẵn ở đó ngăn lại nói chuyện. Tôi nhìn thấy Ngải Tùng và Emma trong sảnh nhà hàng, liền bước lên chào hỏi.

“Haiz, em hơi hơi hận rồi, nếu biết được ăn bào ngư, em sẽ ăn chay trễ mấy tháng.” Tôi cười nói.

“Lịch Xuyên rất hay chăm sóc chị em phụ nữ, biết các cô gái tổ phiên dịch chúng ta ai cũng thích hải sản. Nếu theo khẩu vị của anh ấy, chắc chỉ có nước ăn mì Ý thôi. Tiểu Thu, em ngồi cùng bàn với tụi chị đi!” Vì buổi sáng Lịch Xuyên nhặt giày giúp Emma, nên hôm nay Emma ca ngợi anh hết lời.

“Đương nhiên, để em đi hỏi xem đồ chay để ở đâu.”

“Để tôi đi hỏi cho, mời các quý cô ngồi. Chuyện vặt để các quý ông đi làm.” Ngải Tùng nho nhã lễ độ sắp xếp chỗ ngồi cho chúng tôi.

Chị em trong tổ phiên dịch, người thì dẫn chồng con, người thì dẫn bạn trai, Emma dẫn theo một anh chàng họ Tô, nghe nói yêu

nhau được một tháng. Ngải Tùng dặn dò nhân viên phục vụ xong, liền ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi uống một ngụm trà, thầy Lịch Xuyên ngồi ở bàn đằng xa.

Sau khi đồ ăn được bung lên, nhân viên bung đến trước mặt mỗi người một chén bào ngư Long Tinh. Nhưng lại để trước mặt tôi một chén bí xanh chung đậu hũ. Đồ chay Tiểu Vi đặt cho tôi vừa thơm vừa cay, tôi ăn ngon lành, đảo mắt nhìn mấy hội cuống ăn hải sản đang căm đầu ăn bào ngư và tôm hùm, cả Ngải Tùng cũng không ngoại lệ. Sau đó, Lisa bên tổ tiếng Đức mở đầu chủ đề người lớn:

“Lúc tôi đi du học ở bên nước M, đang có một khóa thân. Bà già 70 tuổi cũng muốn thử. Mấy người già đang ngồi chơi cờ, bà cụ chạy ngang qua bọn họ. Một ông cụ nói: “Chả ra gì cả! Quần áo nhăn nheo mà không chịu ủi, hai cái túi còn lòi ra ngoài kia.”

Mọi người cười run rẩy, chỉ có tôi tâm phiến ý loạn, không thầy hứng thú gì.

Ngải Tùng yên lặng quan sát tôi, tựa hồ thầy cảm xúc của tôi đang xuống, hỏi tôi có muốn đi dài thiên văn ngắm sao không. Tôi nói công việc hơi bận, dạo gần đây không rảnh để đi.

Mọi người đi lòng vòng chúc rượu, tôi thầy Lịch Xuyên luôn ngồi tại chỗ ăn cơm thật nhã nhặn, có vẻ như khẩu vị đã khôi phục lại. Ai cũng đang uống rượu, nhưng không có ai mời rượu anh. Tim tôi dần dần thả lỏng, cảm thầy đã bỏ rơi Ngải Tùng, liền hăng say thỉnh giáo anh ta phổ cập kiến thức khoa học. Sau khi Ngải Tùng thao thao bất tuyệt gì mà hạt đen, hạt, lượng tử, lại giới thiệu cho tôi một quyển tiểu thuyết khoa học giả tưởng tựa đề “Lạc vào thế giới Vật Lý”, nói hồ còn nhỏ anh ta đọc quyển này, đọc đi đọc lại không

dưới một trăm lần, cuối cùng mơ ước tương lai phải làm nhà khoa học.

“Quyển sách cô thích đọc nhất là gì?” Anh ta hỏi.

“Hồng Lô Mộng.” Tôi là sinh viên khoa học xã hội, vốn dĩ sách là chủ đề nói chuyện tôi thích nhất, trước kia tôi và Lịch Xuyên hay nằm trên giường, nói về những quyển sách mà chúng tôi cùng thích, “Trên đường” [2], “Sói đói hoang” [3], bi hài kịch của Shakespeare... nói mãi nói mãi không chịu đi ngủ. Haiz, nằm trên giường lâu quá, biến Lịch Xuyên từ người làm về kỹ thuật thành nam thanh niên ngành nghệ thuật rồi.

“Tôi chưa đọc “Hồng Lô Mộng””

“Anh đọc “Tam Quốc Diễn Nghĩa” chưa?”

“Chưa... chỉ xem phim thôi.”

“Ngoại trừ sách Vật lý ra, anh có đọc sách gì dày một chút không?”

“Hồi ký Einstein”, có tính không? Dày lắm, hơn 600 trang lận.”

Tôi nhìn anh ta, sém nữa bị nghẹn miếng cà nơi cổ họng. Sao giữa hai người lại khác nhau dữ vậy trời.

Khóe mắt liếc thấy Lịch Xuyên ngò ì đã ng xa, anh đang đứng dậy, lịch sự nói gì đó với những người ngò ì xung quanh, từ từ đi ra cửa sau.

Trước khi vào bàn tôi có đi toilet một lần. Nhà hàng ca cấp, toilet cũng ca cấp, mặt bàn lát đá cẩm thạch, bày hoa tươi, mùi

nếu thoáng thoáng, không dính một hạt bụi. Có nhà vệ sinh dành riêng cho người tàn tật và phòng thay quần áo.

Qua gần 30 phút, Lịch Xuyên vẫn chưa trở lại.

Tôi lấy có muốn đi toilet, đi ra phía sau, thấy một nhân viên nam đang đứng gần đó.

“Xin lỗi, anh gì ơi, có thể phiền anh một chút được không?”

“Vâng thưa cô, cô cần giúp gì à?” Cậu nhân viên trả lời tôi vô cùng trang trọng.

“Tôi có một dòng nghiệp, dạo gần đây sức khỏe không tốt lắm, thường hay bị ngất. Lúc này anh ấy đi toilet, nhưng qua 30 phút rồi vẫn chưa về, có thể phiền anh đi vào xem giúp, xem anh ấy có sao không?”

“Xin cô chờ cho một chút.”

Tôi mô tả đặc điểm nhận dạng của Lịch Xuyên. Anh ta đẩy cửa đi vào, rồi nhanh chóng đi ra: “Chắc anh ấy uống quá chén, đang nôn dữ dội. Tôi hỏi anh ấy có cần giúp gì không, anh ấy nói không cần.”

Chắc là thường hay có khách say rượu bị nôn mửa, nên vẻ mặt cậu nhân viên hơi thản nhiên.

“Trong toilet còn ai không?” Tôi lại hỏi.

“Dạ không.”

“Anh giúp tôi một việc được không?” Tôi đưa cho anh ta 50 tệ “Nhờ anh đi vào trông chừng anh ấy giúp tôi. Nếu anh ấy không đi

nổi, thì nhờ anh dìu anh ấy. Nếu tình huống nghiêm trọng hơn, tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện.”

“Được rồi.”

Tôi đứng canh ngoài cửa toilet, nhớ hôm chúng tôi đến nhà hàng Kunststuben ở Zurich, ăn được một nửa anh cũng đi toilet, thời gian rất lâu. Sau khi về lại bàn, anh không động dao nĩa gì nữa. Có lẽ lần đó anh cũng nôn, nhưng không chịu nói cho tôi biết.

Lại qua 20 phút, cánh cửa rốt cuộc mở ra, Lịch Xuyên cúi đầu đi ra.

Thấy tôi, không nói chuyện. Lập tức ngoi xuống chiếc sofa cạnh tôi.

“Lịch Xuyên, hoặc là anh về nghỉ, hoặc là đi bệnh viện đi”

“Đi lấy một ly nước cho anh được không?” Anh nói một cách thăm thiết.

Tôi đi lấy nước khoáng, ngoi xôm trước mặt anh, rót cho anh một ly nhỏ. Anh móc một viên thuốc từ trong túi ra, cố gắng uống một ngụm nước, chưa kịp nuốt xong liền “ọc” nôn ra hết bao gồm cả viên thuốc, tôi đang đứng trước mặt anh, liền dính đầy người.

Tôi nhắm mắt lại. Mặc dù là bãi nôn của Lịch Xuyên. Nhưng bãi nôn là bãi nôn, tuyệt đối không đẹp đẽ gì.

“Xin lỗi em...” Anh thò tay vào túi tìm khăn tay. Tôi ngăn anh lại, đặt anh lên sofa, lại đưa cho anh một ly nước: “Uống thuốc, đừng nhúc nhích.”

Tôi cởi áo khoác, ra phòng ăn tìm tài xế, nhỏ giọng giải thích một chút cho Tổng Giám đốc Giang biết. Tài xế lấy xe lăn từ cốp xe ra, đưa Lịch Xuyên lên xe.

Trên đường đi tôi gọi điện thoại cho René, hỏi xem có cần đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện không. René nói không cần, kêu tôi đưa Lịch Xuyên về khách sạn. Xe dừng trước khách sạn Thụy Sĩ ở Tòa nhà Hồng Kông Macao trên đường Đông Nhị Hoàn, René đang đứng bên ngoài đợi chúng tôi đến.

Chúng tôi cùng đưa Lịch Xuyên đang mê man vào phòng ngủ. René giúp anh thay áo ngủ. Lịch Xuyên mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

“Sao nói một ngày chỉ làm việc 3 tiếng mà?” Quay lại phòng khách, René hỏi tôi “Sao Alex lại đi cả ngày?”

“Có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên, anh ấy không muốn về sớm quá?”

René bung cà phê, buồn bực đi qua đi lại trong phòng khách.

“René, sao Lịch Xuyên hay nôn mửa vậy? Hôm nay anh ấy nôn hai lần rồi.”

“Ngày nào Alex cũng phải uống thuốc, thuốc đó gây kích ứng dạ dày nghiêm trọng, nên thường hay buồn nôn. Ngoài ra, còn làm cậu ấy hay bị mệt, hề chút là buồn ngủ.”

Tôi nhớ đến loại thuốc màu trắng mà trước kia sáng nào anh cũng uống: “Là thuốc cứng xương à?”

“Không phải.”

“Vậy không uống thuốc có được không?”

“Không được. Nhưng mà cậu ấy có thể uống Phenergan.”

“Phenergan?”

“Một loại thuốc chống nôn. Cũng có tác dụng phụ, sẽ làm tụt huyết áp, rất dễ bị ngất.”

Tôi hít một hơi lạnh: “Vậy chẳng khác gì ngày nào anh ấy cũng phải nôn? Ngày nào cũng không ăn nổi cơm?”

René cười khỏ: “Em nói đúng. Alex ngoan cường lắm, nôn lại ăn, ăn xong rồi nôn, một ngày ăn rất nhiều lần, cho nên nhìn chưa gầy lắm, đúng không? Nếu không đã thành bạch cốt tinh từ đời nào rồi.”

“René,” Tôi nói “Lịch Xuyên như vậy làm em rất lo, tôi nay em phải ở đây với anh ấy.”

“Chuyện này... Alex sẽ không đồng ý đâu.”

“Alex đang ngủ.”

René suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, anh giao cậu ấy cho em. Anh về phòng đọc tài liệu đây, có chuyện gì em cứ gọi anh.”

Đưa René ra cửa, tôi lại hỏi: “Xem ra bệnh của Lịch Xuyên chưa khỏe hơn bao nhiêu, sao hai anh lại về Bắc Kinh thế? Ở Thụy Sĩ sẽ tốt hơn chứ? Ở Bắc Kinh nhiều việc, anh ấy không được nghỉ ngơi. Điều kiện y tế cũng không tốt bằng nữa.”

“Cả nhà đều phản đối cậu ấy về đây, nhưng chính Lịch Xuyên kiên quyết muốn về.”

Chết rồi. Lịch Xuyên trở về, là vì muốn giữ lời hứa của mình. Nhưng mà, cái anh ngốc này, giữ lời hứa sao quan trọng bằng mạng sống con người được hả trời!

Tôi vội nói: “Để em khuyên anh ấy.”

René nhìn tôi, bỗng nhiên thở dài một hơi: “Không cần khuyên đâu Annie. Lịch Xuyên không định quay lại Thụy Sĩ. Lịch Xuyên nói, cậu ấy thích Bác Kinh, sẽ vĩnh viễn ở lại đây.”

Lúc nói câu này, giọng René hơi run run, định nói thêm gì nữa, nhưng lại không nói, mà đóng cửa lại.

Lịch Xuyên đang ngủ, nhú mày, cả người cuộn tròn, rất im ắng.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, chưa tới 8 giờ, trước kia bình thường 12 giờ anh mới ngủ. Tôi vào toilet lấy một cái khăn mặt nóng, lau mặt cho anh. Anh giật mình, trở người một cái, lại ngủ tiếp.

Lịch Xuyên rất thích sạch sẽ, không tắm trước khi ngủ, đối với anh mà nói, đúng là chuyện không thể tưởng tượng được, huống chi hôm nay anh còn nôn hai lần. Tôi vào toilet giặt khăn, cởi áo ngủ của anh, nhẹ nhàng lau người cho anh. Anh nhắm yên không nhúc nhích, cứ nhú mày, rất mệt mỏi, rất yếu ớt, hơi thở nặng nề. Đôi lúc, ngón tay anh bỗng nhiên run run. Có khi lông mi run run, giống như sắp tỉnh dậy, nhưng lại không đủ sức, hai mắt lại nặng nề khép lại. Đùi anh vẫn lạnh cóng, tôi chườm khăn nóng thật lâu mới ấm lại.

Làm xong mọi chuyện, tôi vặn tắt đèn bàn, nắm tay anh, trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, lặng lẽ nhìn anh. Lịch Xuyên đã ngủ say, cặp mày đã giãn ra. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hơi hơi mỉm cười, cứ như đang mơ một giấc mơ đẹp.

Tới 3 giờ sáng, Lịch Xuyên bắ t đầ u lắ n qua lắ n lại trên giường. Tôi chạy sang phòng khách rót sữa, lúc quay lại, anh đã mở mắ t ra.

Anh nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn đờ ng hồ , câ m ly sữa, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Thu, sao em còn ở đây?”

“Em sợ anh lại nôn tiế p, nên ở lại với anh.”

Anh ngắ ng đầ u nhìn xung quanh: “Anh... lại nôn nữa à?”

“Không có, anh ngủ suố t, ngủ rấ t ngon. Uố ng sữa châ m chậm thôi, coi chừng nôn ra.”

Anh ngô ì dậy, ngô ì không ổn định, phải chồ ng một tay xuố ng giường. Tôi lắ y gồ i lót dưới eo anh.

“Em... ở đây từ tồ i giờ à?”

“Ừ.”

Sau đó, anh hỏi một câu làm tôi dở khóc dở cười: “Ở đây làm gì?”

“Không làm gì. Ngô ì đó thôi.”

“Chúng ta về lúc má y giờ?”

“8 giờ.”

“Bây giờ là 3 giờ sáng. Em ngô ì đó hơn 7 tiế ng đờ ng hồ hả?”

“Đương nhiên cũng có làm việc khác.” Tôi cười nham hiểm.

Anh vội vàng thò tay vào trong chăn, phát hiện mình vẫn mặc quầ n áo, liề n thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi nhìn anh cười, không nói gì. Anh phát hiện đồ lót đã được thay, vô cùng xấu hổ: “Em cháy nhà hôi của.”

“Hôm nay anh nôn hai lần, chắc là muốn thay đồ ngủ sạch sẽ, đúng không?” Tôi cúi mặt tới trước mặt anh, ra chiều dăc ý.

Anh uống hai ba ngụm hết ly sữa, tinh thần rất tốt, xúc chần đứng dậy mặc đồ.

Vừa mặc vừa hỏi: “Sau đó em có ăn tối không?”

“Không. Bây giờ đang đói bụng nè.”

“Anh cũng đói.”

Anh mặc đồ xong, đeo đồng hồ: “Mình xuống dưới ăn khuya đi, ăn xong anh đưa em về.”

“Cũng được.”

Chúng tôi đi thang máy xuống dưới, tìm quán ăn mở cửa 24 giờ.

Lịch Xuyên chỉ có thể ăn cháo, nên anh gọi cháo cá. Tôi gọi một phần đồ chay, cộng thêm một chén canh khoai tây.

Cả hai đều đói bụng, cảm đói 10 phút, không nói lời nào.

Có thể thầy Lịch Xuyên không có khẩu vị, có một muỗng cháo cũng nuốt mất nửa ngày. Nhưng anh rất cố gắng, ăn hết muỗng này tới muỗng khác. Một lát sau, rốt cuộc anh cũng ăn hơn nửa bát, cầm khăn ăn lau miệng, chuẩn bị nói chuyện. Tôi vội vàng ngăn anh lại: “Đừng nói nữa, Lịch Xuyên. Em biết anh muốn nói gì.”

“Anh muốn nói gì, em nói anh nghe thử.”

“Anh muốn nói,” Tôi giả giọng anh: “Tiểu Thu à, em move on đi. Thằng nhóc tôi nay ngó i chung với em, anh thầy cũng được đó, hai người nhìn cũng đẹp đôi. Nên từ từ phát triển đi.”

“...”

“Bệnh tình của anh, em cũng thầy rõ i. Không phải anh không cần em, mà anh thật sự không có cách nào khác.”

“...”

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rõ i, đừng bỏ lỡ cả cuộc đời vì sự nông nổi nhất thời.”

“...”

“Sau này đừng đi tìm anh nữa. Cho dù anh chết rõ i, em cũng đừng quan tâm tới anh. Anh và em, không còn quan hệ gì nữa.” Tôi cắn một miếng trái cây, nói: “Điều anh muốn nói, có phải là những câu này không?”

Lịch Xuyên nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Em đã biết hết rõ i, thì anh khỏi nói nữa.”

“Lịch Xuyên, nếu như bây giờ anh khỏe mạnh, thì không sao cả. Anh kêu em đi, em sẽ buông tay. Em đã trải qua một lần năm năm rõ i, chẳng lẽ lại không qua nổi một lần năm năm khác. Nhưng mà, anh bị bệnh. Mặc dù em không biết anh bị bệnh gì, nhưng chỉ cần anh còn bệnh, thì em tuyệt đối sẽ không đi, tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng nhìn. Vì với em, anh rất quan trọng. Nếu anh không thầy phiền, thì cứ việc nói đi nói lại mấy câu đó. Tóm lại, em vẫn

sẽ vào tai trái, ra tai phải thôi.” Tôi liếm môi, mỉm cười: “Vói em mà nói, yêu là một món quà. Không phải anh có thể tặng em, mới chúng tỏ là anh có nó. Mà là anh tặng nó đi rồi, thì anh mới có được nó.”

Lúc nghe câu này, Lịch Xuyên vẫn cúi đầu, tay anh run run.

Sau đó, anh đưa tôi về nhà, dọc đường không nói một chữ nào.

Tới nhà trọ, tôi hít sâu một hơi, nói: “Lịch Xuyên, anh về Thụy Sĩ đi. Đừng ở đây nữa.”

“Hà?”

“Bệnh anh chưa khỏi hẳn. Nếu ở đây lâu, khả năng miễn dịch sẽ giảm, khả năng bị nhiễm trùng sẽ lớn hơn.”

“Không phải đã nói, anh với em không có quan hệ gì à?” Anh châm chọc, “Em quan tâm tới bệnh tình của anh làm gì?”

---

[1]-Một nhân vật kinh điển trong nền văn học Trung Quốc thời kỳ chống Nhật, tựa nhân vật Mỹ trong tác phẩm “Vợ chồng A Phủ”.

[2]-Tên tiếng Anh là “On the Road”, là tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Jack Kerouac (1922-1969), xuất bản năm 1957, được tờ The Times vinh danh là 1 trong 100 tiểu thuyết tiếng Anh hay nhất giai đoạn 1923-2005. Lấy bối cảnh nước Mỹ những năm 1950, tiểu thuyết kể về chuyến xe dịch vòng quanh nước Mỹ của anh chàng Sal Paradise với cơn căm khát vọng tuổi trẻ. Bản dịch tiếng Việt đã được Nhã Nam xuất bản.

[3]-Tên tiếng Đức là “Der Steppenwolf”, xuất bản năm 1927 là tiểu thuyết của nhà văn, nhà thơ mang hai dòng máu Đức - Thụy Sĩ Hermann Hesse - người được vinh danh ở Giải Goethe và Giải

Nobel Văn học năm 1946. Tiểu thuyết kể về Harry Haller, một nhà trí thức có tài và nhạy cảm, với những đấu tranh dữ dội trong nội tâm nhân vật với thái độ phê phán khía cạnh tha hóa hóa đọa đức của văn minh phương Tây thời đó. Bản dịch tiếng Việt từng được xuất bản ở Sài Gòn vào năm 1969.

Chương 44

Nhìn hình ảnh của Lịch Xuyên, tôi bỗng nhiên ý thức được sự quý giá của sinh mạng.

Tôi quyết định sống mỗi ngày cho thật nghiêm túc. Nghiêm túc đi làm, nghiêm túc đi nhảy Latin, và nghiêm túc chú ý tới dinh dưỡng của bản thân. Sáng nào tôi cũng dậy sớm, nghiêm túc chạy bộ trên phố.

Hai mươi mốt năm qua, tôi chưa bao giờ nghiêm túc chú ý tới cơ thể, tới sức khỏe của mình như vậy.

Hai tuần liên tục, tôi không thấy Lịch Xuyên. Tôi biết anh cố ý tránh tôi. Thật ra anh thường xuyên tới CGP, hoặc là đi họp, hoặc là thảo luận bản vẽ. Vội vàng đến, vội vàng đi, buổi trưa cũng không đến nhà ăn cơm. Gọi điện thoại cho René, René lại lẩn như chạch, có lẽ là bị Lịch Xuyên cảnh cáo. Dù tôi mời đi ăn, René cũng tìm lý do từ chối.

Mỗi lần bị từ chối với bất cứ lý do gì, lòng tự trọng của tôi đều chịu sự đả kích nghiêm trọng. Nhưng nội tâm của tôi lại bị sự sợ hãi lớn hơn chiếm lấy, bị sự mù quáng của chính mình cản xé. Tôi nhớ

lại từng câu mà Lịch Xuyên nói với tôi, nhớ lại ánh mắt René nhìn tôi. Tôi biết, bệnh của Lịch Xuyên ngày càng nguy kịch, anh nói không thể cho tôi năm năm nữa, là thật.

Sáng sớm thứ sáu, tôi đi làm như bình thường. Thật ra hôm đó tôi xin nghỉ để đi núi Hương Sơn du xuân với Ngải Tùng. Nhưng trước khi đi, tôi nhận được điện thoại của công ty, nói có mấy bản dịch phải giao cho Tổng Giám đốc Giang duyệt trước, nên tôi hẹn gặp Ngải Tùng trước cổng tòa nhà Hương Lại. Tôi giao tài liệu xong, từ thang máy đi ra, gặp Lịch Xuyên đang bước xuống từ ô tô. Lịch Xuyên vẫn dashing [1]-như xưa, chỉ có điếu dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh không có chút huyết sắc. Anh đứng cạnh cửa xe, tài xế lái xe lặn ra, anh ngó lên xe lặn.

“Chào buổi sáng! Lịch Xuyên!” Tôi chủ động chào hỏi.

“Chào buổi sáng.”

Vì đi du xuân, tôi ăn mặc hoàn toàn khác mọi ngày, mái tóc thật dài xõa trên vai, mặc áo khoác da, boots cao cổ, váy siêu ngắn. Lúc nói chuyện điện thoại, Ngải Tùng nói anh ta mới mua xe mô tô mới, hôm nay thời tiết ấm áp, mặt trời chiếu rọi, muốn chở tôi đi Hương Sơn hóng gió.

Có lẽ do chưa thấy tôi ăn mặc kiểu ngổ ngáo bao giờ, Lịch Xuyên kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Có việc đi ra ngoài à?”

“Ừ. Xin phép rồi, đi du xuân với bạn.”

Mặt anh không thể hiện gì: “Đi chơi vui vẻ.”

Tiếng xe máy từ xa vang đến. Ngải Tùng đã tới. Đội mũ bảo hiểm, mặc áo da quần da, nhìn y hệt như dân đua xe.

“Tạm biệt, Lịch Xuyên!”

“Tạm biệt.”

Tôi chạy nhanh qua, cảm thấy mũ bảo hiểm Ngải Tùng đưa, ngó lên yên sau.

Ngải Tùng nói: “Để đảm bảo an toàn, cô nên ôm chặt tôi!”

Tôi nói: “Cũng được!”

Thật ra, tôi không muốn ra chiều thân thiết khiến Lịch Xuyên hiểu lầm. Nhưng mà, tôi bị bộ dạng lạnh lùng của anh chọc giận. Cộng thêm đây là lần đầu tôi ngồi xe mô tô, lòng hơi lo lắng, nên mới ôm chặt Ngải Tùng, anh ta rõ ga, mô tô vọt đi nhanh như chớp.

“Trong khu Tứ Hoàn không được đi mô tô mà?” Tôi ngồi sau gào to hỏi.

“Bảng số JA nên không sao đâu, bỏ tiền ra làm đó.”

“Ngải Tùng, anh đừng chạy nhanh quá được không?”

“Tôi đã chạy chậm lắm rồi!”

Chúng tôi đi qua cầu Tứ Hải ra khỏi khu Tứ Hoàn, đi theo hướng tây bắc, chạy trên xa lộ Mãn Trang thẳng thớm rộng rãi, Ngải Tùng chạy xe khá điêu luyện.

Sau đó, tôi chỉ phong cảnh phía xa xa, cảm thán: “Kìa, Ngải Tùng, anh nhìn chỗ kia đi!”

Chắc là không nghe rõ tôi nói gì, anh ta quay đầu lại nhìn tôi.

Ngay tại lúc này, xe máy đột nhiên không còn chế được, tôi hét lên một tiếng, người vắng khỏi xe. Sau đó, tôi không biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại cả người tôi đều đau đớn, tức ngực khó thở, hình như cả người đều sưng lên.

Đùi phải rất đau, ngực bằng một lớp băng dày. Tôi thấy Ngải Tùng đứng bên giường tôi, vẻ mặt vô cùng áy náy.

Trên trán anh ta quăn một lớp băng, có thể nhìn thấy vết máu mờ mờ.

“Xin lỗi, tại tôi làm cô bị thương!” Ngải Tùng nói.

Thật ra người tôi rất đau, nhưng tôi không có cảm giác quá khó chịu hay sốc chết.

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” Giọng tôi khàn đặc.

“Trên đường có ổ gà, tôi sảy tay.”

“Không trách anh được, tại tôi nói chuyện nên anh mới quay đầu lại.” Tôi nói.

“Cô bị thương nặng lắm. Gãy một xương sườn, gãy xương đùi phải, đã mở ròi, có gấn tám nẹp và ốc vít. Bây giờ đang kiểm tra xem có bị chấn thương não hay không. Cô còn đau chỗ nào không? Để tôi đi báo cho bác sĩ.”

“Chỉ có mấy chỗ anh nói là không thoải mái thôi, mấy chỗ khác bình thường.” Tôi tìm di động, muốn gọi điện thoại “Tôi phải xin phép công ty.”

“Ở đây không cho sử dụng di động. Chị tôi gọi điện cho CGP rồi. Cô hôn mê gần 4 tiếng đồng hồ. Có cần tôi thông báo cho bố mẹ cô không?”

“Ba mẹ tôi qua đời hết rồi.”

“Xin lỗi.” Anh ta vội vàng nói “Cô còn anh chị em nào không?”

“Có một em trai đang học y ở Đại học Trung Sơn, học hành bận bịu, tôi không muốn cho nó biết.”

Anh ta ngơ ngác trước mặt tôi, hai tay nhẹ nhàng đè tôi xuống: “Cô yên tâm, chuyện này do tôi gây nên, cho nên, tôi là y tá toàn quyền của cô. Tôi xin nghỉ 1 tháng rồi, hơn nữa tôi vẫn không cần có mặt ở văn phòng nữa. Tôi sẽ đến chăm sóc cô hàng ngày!”

Nghe thấy hai chữ “một tháng”, tôi hoảng sợ, tôi phải nằm một tháng trời luôn sao?

Tiếp theo, bác sĩ đi vào. Sau khi tóm tắt bệnh tình của tôi xong, yêu cầu tôi bổ sung thủ tục nhập viện, nói dựa vào tình trạng hồ sơ phục của xương, có lẽ tôi phải nằm viện một tháng.

Ngài Tùng nghe vậy liền xuống chỗ thu phí ở tầng hai làm thủ tục. Tôi vội vàng kéo anh ta lại: “Không cần đóng tiền ngay đâu, CGP có bảo hiểm y tế. Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi điện hỏi phòng nhân sự.”

Trưởng phòng nhân sự nghe điện thoại của tôi ngay lập tức, câu trả lời làm tôi giật mình: “Ban giám đốc rất quan tâm tới chuyện này, đã phái người tới làm thủ tục chuyển viện cho cô rồi.”

“Chuyển viện?” Tôi nói “Có cần chuyển viện không?”

“Phòng bệnh của bệnh viện cô đang năm hơi nhỏ, lại quá chật chội, sẽ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của cô. Công ty sẽ chuyển cô tới bệnh viện Tích Thủy Đàm, ở đó có bác sĩ chỉnh hình hàng đầu.”

Tôi nói cho Ngải Tùng chuyện chuyển viện, Ngải Tùng thở dài: “Phản ứng kịp thời, chu đáo quá. Làm tôi phải nhìn công ty nước ngoài với cặp mắt khác xưa.”

Tôi cười cười không nói gì.

Hôm sau tôi được chuyển tới khu nội trú của bệnh viện Tích Thủy Đàm. Tiểu Triệu phòng nhân sự đã đăng ký và đóng tiền viện phí giúp tôi. Ngải Tùng định đi mua phiếu cơm, Tiểu Triệu nói: “Annie ăn chay. Chúng tôi đã đặt một nhà hàng gần đây làm cơm chay dinh dưỡng đặc biệt cho cô ấy, mỗi ngày ba bữa sẽ có người đưa cơm.”

Tôi nói: “Tôi... có lẽ cần thuê người chăm sóc.” Có những chuyện riêng tư, có tiếp xúc da thịt, tôi tuyệt đối không muốn phiền Ngải Tùng.

Tiểu Triệu liền trả lời: “Ừ, sợ y tá bận quá làm không được, chúng tôi đã tìm thêm điều dưỡng rồi. Cô ấy mới về hưu, hoàn cảnh khó khăn, cần kiếm thêm tiền.”

Ngải Tùng lớn tiếng mở miệng: “Chuyện này, tiền thuê điều dưỡng... công ty cũng chi trả?”

“Đương nhiên là không,” Tiểu Triệu nói “Xét tới thu nhập của Annie, công ty sẽ cho cô ấy vay, sau này sẽ trừ dần vào tiền lương.”

Tôi không hỏi nhiều nữa. Đương nhiên biết ai đứng sau màn thao túng tất cả.

Tiểu Triệu mới đi không lâu, đồng nghiệp trong công ty từng đợt từng đợt tới thăm tôi. Tôi âm thầm lên sẵn danh sách điểm danh trong lòng. Máy bà tám tổ phiên dịch đến đầu tiên, mang hoa tươi và trái cây vào thăm, Emma nhận chăm sóc Mia giúp tôi. Hơn phân nửa đồng nghiệp nam tặng hoa hoặc đồ bỏ.

Hôm sau, ngay cả phòng vẽ và phòng dự toán không quen thân với tôi lắm cũng tới thăm. Có vài người tôi ít trò chuyện, tuy nhiên, mọi người đều biết tôi, có ấn tượng vô cùng sâu sắc với “tiết mục nhảy nhót” của tôi.

Sang ngày thứ ba, cô lao công trong công ty đến thăm tôi. Cô là người nhà quê, nhưng khá hợp tính với tôi. Lần nào cô vào phòng tôi quét dọn, tôi cũng trò chuyện với cô vài câu. Có một lần cô hỏi tôi có quần áo thừa không, con gái cô sắp lên trung học, vóc dáng tương tự tôi. Tôi liền tặng cô một túi to đầy áo khoác jean, quần jean, áo len và váy mà tôi không mặc nữa. Còn có một lần con gái cô bị bệnh phải nằm viện, tôi mới nhận lương, liền dúi vào tay cô 200 tệ. Chỉ vì nhiều đó, cô mang đến cho tôi một giỏ đầy trái cây, còn làm cho tôi một mâm bánh bao chay, làm tôi cảm động rung rung nước mắt.

CGP tổng cộng có 33 người. Trên danh sách điểm danh, trừ cô lao công ra, còn 32 cái tên khác.

Tất cả mọi người đều đã đến, trừ Lịch Xuyên.

Sáng sớm ngày thứ tư, Tiêu Quan cùng đồng nghiệp ở Cửa Thông tới thăm tôi, trong đó có Đào Tâm Như và Đường Ngọc Liên. Kể từ lần trước lỡ hẹn, đã lâu tôi không liên lạc với Tiêu Quan. Nghe

Emma nói, Tiêu Quan đang bị Đào Tâm Như quấ n càng ngày càng chặt, chắ c là khó mà thoát được. Nhưng Tiêu Quan vẫn rắ t oán hận việc tôi từ chớ i anh ta. Cho nên tôi không muớ n gặp anh ta. Đặc biệt trong lúc tôi đang khó khăn như lúc này.

“Haiz, Annie, sao em vừa vào CGP là gặp chuyện xui xẻo rồ i, hay em về lại Cửu Thông xem như thế nào? Bên tôi còn thiế u nhân viên phiên dịch kìa.” Tiêu Quan nói.

“Cảm ơn, không được. Lầ n nào anh có tài liệu câ n dịch gấ p, cũng đâu có quên tôi mà đứ ng không?” Tôi cười từ chớ i.

“Nhắ c tới chuyện này, bây giờ tôi đang có ba quyển số đầ u giá khá mỏng, muớ n phiề n em.” Anh ta còn dám ngang nhiên nhét ba quyển số bán đầ u giá vào tay tôi “Dù sao bây giờ em cũng rảnh rồi, kiế m thêm chút tiề n cũng tồ t, đứ ng không?”

Tôi nhìn anh ta, khóc không ra nước mắ t.

Tôi muớ n nói, Tiêu Quan, anh biế t tôi tham cỡ nào không? Gắ n ô c vít, cả người sưng đầ u, còn phải dịch cho anh nữa hả trời! CGP là nhà tư bản chính hiệu cũng không như anh!

Đám Tiêu Quan ngô ì hi hi ha ha một lúc, hẹn tôi chừ ng nào xuấ t viện thì mời tôi đi ăn để xả xui, sau đó đi về .

Sau một hồ ì ô ñ ào, tắ t cả lại trở về yên tĩn h. Tim tôi giớ ng bình truyề n dịch treo trên giá, từng giọt từng giọt rơi xuớ ng. Ngoài cửa sổ cảnh xuân tươi đẹ p, lòng tôi lại chua xót.

Ngay cả Tiêu Quan cũng tới rồ i, Lịch Xuyên, anh ở đầ u?

Cô hộ lý đi vào tắ m cho tôi.

Nói là tắm, thật ra chỉ là lau người. Cô dùng khăn mặt thấm nước ấm, lau từng chút một. Tay cô di chuyển thật cẩn thận giữa các lớp băng vải, giống như nhà khảo cổ đang nghiên cứu xác ướp phụ nữ thời Hán. Tắm xong, cô gọi đầu cho tôi, lấy gáo xối nước nhiệt lên. Cuối cùng cô thay quần áo bệnh nhân sạch sẽ cho tôi.

Từ đó về sau, ngày nào cũng như thế. Cô Lý cách hai tiếng lật người cho tôi một lần, mỗi ngày mát xa chân tôi ba lần để duy trì tuần hoàn máu. Tôi thì mỗi ngày vùi đầu vào tiểu thuyết Kim Dung. Lâu lâu cũng lôi tài liệu ra dịch, làm chưa được mấy trang liền thấy mệt. Ngải Tùng ngày nào cũng tới thăm tôi, còn ăn cơm trưa, cơm tôi với tôi. Đã có điều dưỡng lo tất cả mọi thứ, thật ra anh ta cũng không giúp gì nhiều. Công việc chủ yếu chính là “hầu hạ” tôi ăn cơm. Bị anh ta áp bức, ngày nào tôi cũng ăn một chén canh xương mẹ anh ta nấu. Mặc dù quyết tâm ăn chay của tôi kiên định không thay đổi được, nhưng canh xương của mẹ Ngải Tùng nấu rất thơm. Hơn nữa, tôi cũng muốn nhanh chóng hồi phục.

Kể từ tuần thứ hai, cuộc sống trong bệnh viện của tôi thay đổi 90 độ.

Đầu tiên là bên đùi bị thương sưng nghiêm trọng, đau tới mức đứng ngồi không yên, ăn không ngon, ngủ không yên.

Tôi bị viêm xương, một loại biến chứng thông thường sau khi mổ. Tiếp sau đó, tôi sốt liên tục, chân mưng mủ, đau không chịu được, phải tiêm thuốc Pethidine [2] để giảm đau.

Thì ra bị bệnh là như vậy. Từ nhỏ tôi rất khỏe mạnh, hành động nhanh nhẹn, thích các loại hoạt động thể dục thể thao, cũng chưa bao

giờ bị tổn thương da thịt gì. Làn này bị viêm xương làm tôi đau chết đi sống lại.

Ngày nào cũng phải tiêm thuốc kháng sinh đúng giờ, còn phải dẫn lưu, lấy mủ định kỳ. Tôi không dám nhìn chân mình, vì vết sẹo ghê rợn. Về mặt bác sĩ đến kiểm tra miệng vết thương lúc nào cũng dăm dăm, tôi nghi ngờ không bao lâu nữa, bác sĩ sẽ nói, chân này không để giữ được nữa, phải cắt bỏ. Sau đó, trong đầu tôi chợt lóe lên một cảnh trong phim “Bethune” [3]-và vết sẹo nơi chân Lịch Xuyên.

Mặc dù đã nhiều lần tôi năn nỉ Ngải Tùng đừng tới bệnh viện hàng ngày, nhưng trong một tháng mà anh ta xin nghỉ phép, ngày nào anh ta cũng tới, có lúc còn ngồi trong bệnh viện suốt cả ngày. Nhiều lần anh ta muốn giúp tôi thay đồ, bị tôi từ chối. Tôi không cho anh ta chạm vào người, cũng không cho anh ta nhìn cơ thể mình. Cuối cùng, thầy anh ta có lòng muốn giúp đỡ mà chẳng có việc gì làm, tôi nói: “Ngải Tùng, anh cắt tóc cho tôi đi. Càng ngắn càng tốt, tóc tôi nhiều quá, cô Lý gọi đầu cũng mệt.”

Ngải Tùng vui vẻ cầm kéo, gọt đầu tôi thành cái mũng dừa. Hai tôi suốt mấy ngày liền không dám gặp ai, mà không dám trách anh ta.

Tôi cầm tờ lịch treo tường, ngồi đếm từng ngày, một ngày trôi qua thì tôi đánh một dấu X to đùng.

Một tháng trôi qua, Lịch Xuyên vẫn không tới thăm tôi.

Tim tôi, lạnh dần.

Nửa đêm đau đớn tỉnh giấc, nghĩ tới sự tuyệt tình của Lịch Xuyên, nước mắt rơi ướt đầm gối.

Mới đầu, tôi còn an ủi bản thân, nói Lịch Xuyên không biết tôi bị bệnh. Nhưng mà, anh không thể nào không biết, ngay cả cô lao công cũng biết, tất cả nhân viên ở CGP đều tới thăm tôi, chỉ có anh không biết tôi gặp chuyện, có khả năng này sao?

Sau đó, tôi lại an ủi chính mình, có lẽ Lịch Xuyên cũng bị bệnh. Biết đâu anh về Thụy Sĩ rồi cũng không chừng. Nhưng xóm nhà lá tổ phiên dịch tuấn nào tới thăm tôi cũng nhiều chuyện, mọi người nói sau khi tôi nằm viện, gần như ngày nào Lịch Xuyên cũng đến CGP làm việc, còn tham dự mấy cuộc họp. Tuy nhiên, họ còn nói thêm, sức khỏe Lịch Xuyên vẫn không tốt lên. Đa phần đều ngồi trên xe lăn. Hầu như không ai nhớ nổi dáng đứng của Lịch Xuyên ra sao nữa.

Những lúc tuyệt vọng, tôi lại nghĩ, cho dù tìm Lịch Xuyên là sắt đá, ít nhất cũng phải bảo René đến thăm tôi. Hoặc là, kêu René gọi điện thoại cho tôi.

Tôi cũng không thấy René, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào.

Nhớ lại lúc ở bên Lịch Xuyên, tôi chưa từng bị bệnh lần nào. Thậm chí cũng chưa từng bị sốt. Nhưng mỗi lần đến kì kinh nguyệt thì tôi rất đau. Lịch Xuyên sẽ bắt tôi nằm yên trên giường, sau đó sẽ nấu canh cho tôi. Những lúc tôi quá đau, anh sẽ đặt hai tay lên bụng tôi. Học dáng vẻ của thầy khí công, “truyền khí” cho tôi. Lịch Xuyên rất biết chăm sóc người khác mà!

Tháng thứ hai sau tai nạn, Ngải Tùng phải về sở nghiên cứu làm việc. Tuy không phải có mặt ở văn phòng 8 tiếng mỗi ngày, nhưng anh ta phải lên lớp giảng bài, phải làm nghiên cứu, không thể ngồi chơi với tôi lâu như tháng trước. Thật ra, tình cảm của anh ta dành cho tôi làm tôi vô cùng áy náy. Tôi lại yêu cầu anh ta không tới thăm tôi nữa, vì đã có cô Lý chăm sóc tôi, vừa chuyên nghiệp, vừa cẩn thận, vừa chu đáo, vừa kiên nhẫn, tôi thật sự không cần thêm ai chăm sóc nữa. Ngải Tùng không đồng ý, ngày nào cũng đến, mặc dù thời gian ngồi chơi ngắn hơn trước kia, nhưng anh ta còn đến hiệu sách mua tiểu thuyết, mua DVD, mua đĩa phim, tìm mọi biện pháp giúp tôi vui lên. Có một lần anh ta còn xem một lều 8 tập phim “Ung Chính vương triều” với tôi. Thấy tôi buồn ngủ, anh ta liền ngồi cạnh giường sửa luận văn cho sinh viên, trò chuyện với tôi câu được câu mất.

Nhưng mà, chỉ số cảm xúc của tôi vẫn giảm dần tới số không. Có một buổi tối, Ngải Tùng vừa đi thì tôi liền khóc, thút thít tới tận nửa đêm. Mặc dù tôi biết Lịch Xuyên có nỗi khổ trong lòng. Nhưng tôi không ngờ rằng, anh ở ngay cạnh tôi, biết tin tôi gặp chuyện không may, nhưng không thèm đến thăm tôi lấy một lần.

Tôi vô cùng nghi ngờ, Lịch Xuyên còn yêu tôi chút nào không?

Nếu yêu và không yêu không có gì khác nhau, tại sao còn phải yêu?

Tình yêu vừa khổ sở, vừa không có kết quả, tôi có nên tiếp tục kiên trì không đây?

Vì không cử động được, cơ bắp bên chân bị gãy bắt đầu teo lại. Cô Lý có tay nghề cao, nên liền tăng thêm lực khi mát xa. Nhưng

sâu trong lòng tôi, có một chỗ cũng đang dần teo tóp, hơn nữa... càng ngày càng nhỏ.

Hàng ngày nằm trên giường bệnh, tôi luôn ngậy ngó c nhìn chằm chằm cửa phòng, ôm mộng tưởng hảo huyê`n. Mơ mộng Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi tới thăm tôi. Mỗi tiế`ng bước chân, mỗi tiế`ng ho khan rá`t nhỏ trên hành lang, mỗi bóng người lướt qua trước cửa, tôi đề`u ôm hy vọng là anh đế`n.

Sau đó, mỗi một lâ`n phát hiện ra không phải là anh, tôi đề`u thần thờ.

Tôi tàn phá bản thân trong vòng tuâ`n hoàn liên tiế`p của hy vọng và thấ`t vọng.

Dầ`n dần, tôi bắt đầ`u ngồ`i nhìn cửa sổ mà ngân ngơ suốt ngày, không để ý tới bất kì ai, cũng không nói chuyện. Chân tôi sưng to như chân voi, nên tôi không cảm nhận được sự tồ`n tại của nó, sự đau đớn cũng trở nên xa lạ.

Có một lâ`n, lòng phiê`n muộn cực điểm, tôi tự rút kim truyê`n dịch ra. Ngải Tùng biế`t được, lớn tiế`ng khuyên tôi. Tôi liê`n hét vào mặt anh ta. Sau đó, tôi lại xin lỗi. Cuối cùng, tôi nhân cơ hội đó, ra lệnh cho anh ta một tuâ`n chỉ được tới thăm tôi nhiê`u nhấ`t một lâ`n.

Ngải Tùng kiên quyế`t không đò`ng ý: “Không được! Tại tôi làm cô bị thương, tôi sẽ chăm sóc cô cho tới khi cô xuấ`t viện!”

Với cơn xúc động không thể kiê`m chế` , tôi vượt qua tháng thứ hai đen tồ`i. Chân thì gầ`y tong teo, lại thêm sọc to. Tôi được chuyển

sang bệnh viện chấ n thương chỉnh hình để tập vật lý trị liệu một tháng.

Chị em tỏ phiên dịch tới thăm tôi, ai cũng nói tôi chỉ còn da bọc xương.

“Chắ c tại em ăn chay.” Emma nói, “Em đang bị bệnh, câ n dinh dưỡng hơn bao giờ hế t, tô t hơn đừng ăn chay nữa, để chị nói mẹ chị kho thịt cho em ăn.”

“Không được, không được, ý chí của em vô n không kiên định, đã uớ ng canh xương mẹ chị nắ u rô i. Không thể phá giới nữa. Em phải kiên trì!”

“Ừ... ăn canh nhà chị rô i, tiế p theo, có phải nên làm dâu nhà chị không?” Emma cười tủm tỉm, “Kể em nghe, canh thuố c đó, mắ y lâ n đầ u do mẹ chị nắ u, sau đó Ngải Tùng học nắ u, sau này là do nó nắ u hế t, chị cũng được ăn ké một chén, thề nào? Con trai trưởng nhà họ Ngải cũng được mà, đúng không? Người ta vì em, bỏ lỡ cơ hội đi học ở Mỹ đó. Bên đó làm dự án nghiên cứu chung với nó, la hét â m ĩ cả lên.”

“Đúng là phải cảm ơn Ngải Tùng.” Tôi nói thật tình “Ngải Tùng nhà chị là người tô t.”

Tôi không hỏi tới Lịch Xuyên, nhưng mọi người luôn nói về anh.

“Hôm nay Lịch Xuyên mặc áo da đen, loại áo mê m mại bó sát người, không thể tưởng tượng nổi!” Minh Minh nói, “Sáng nay vừa thắ y anh á y, suýt ngắ t ngay tại chỗ luôn. Chỉ khi nào anh á y mặc vest, ra vẻ nghiêm trang, chị mới đề kháng nổi.”

“Đúng đó, em đã nói anh ấy mặc áo da nhìn sexy nhất mà, từ trước tới giờ chưa thấy anh ấy mặc lên nào.” Lisa hòa vào “Mặc dù em không được đi chung thang máy với Lịch Xuyên, nhưng trong thang máy vẫn còn mùi nước hoa của anh ấy, mùi CK nhẹ nhàng, làm người ta mơ màng.”

“Thật ra, bệnh của anh Vương vẫn chưa khỏi hẳn.” Tiểu Vi bổ sung thêm “Mọi người chỉ thấy anh ấy lúc chín chu thôi.”

“Sao chưa hết? Anh ấy đâu có gõ i xe lăn nữa đâu.”

“Có mấy lên, anh ấy vừa đến công ty chưa đầy một giờ, thì anh chàng René liền tới đón.” Tiểu Vi nói “Lịch Xuyên nôn ra mật xanh mật vàng trong văn phòng, anh René phải ôm anh ấy lên xe lăn đẩy đi. Tuần đó bên em phải thay thảm văn phòng anh ấy hai lên.”

“Ồ... Lịch Xuyên tội nghiệp quá. Đâu có số ng nhờ lương, đã bệnh nặng, ngày nào cũng đi làm chi vậy?”

“Đúng đó! Vậy nên quen bạn trai phải quen người khỏe mạnh. Hễ bị bệnh, nhìn đau lòng biết bao nhiêu.”

“Mọi người đừng có ngày nào cũng háo sắc nữa được không?” Tôi cười khở “Trai đẹp ở CGP đâu phải chỉ có mình Lịch Xuyên.”

“Trai đẹp thì có, nhưng cực phẩm thì không hề có.” Mọi người đồng loạt phản bác, “Chỉ có Lịch Xuyên, là tiên giáng trần.”

Đúng vậy, Lịch Xuyên là tiên giáng trần. Phàm nhân như tôi làm sao mà cậu được?

Tôi hôm đó, Ngải Tùng đến thăm tôi, dìu tôi đi bộ, cuối cùng, tôi nói: “Ngải Tùng, sau này anh không cần đến nữa. Anh chăm sóc

tôi lâu như vậy, tôi đã hiểu rõ tâm ý của anh rồi.”

“Được rồi, được rồi, có mấy câu cứ nói hoài? Ăn canh đi.”

Anh ta múc cho tôi một chén đầy canh xương thơm lừng. Nước mắt tôi bỗng nhiên trào ra.

“Ngải Tùng, tôi sẽ không yêu bất kì ai nữa.”

“Giữa tôi và cô chỉ là quan hệ người gây tai nạn và nạn nhân thôi, đừng suy nghĩ lung tung, được không? Đợi cô xuất viện rồi, xem xem tôi còn tới thăm cô nữa không. Tôi đang bận lắm.”

Tôi định kể anh ta nghe chuyện Lịch Xuyên, nhưng nói không nên lời. Tôi đang chuyển sang hướng cự tuyệt nghĩ tới Lịch Xuyên. Càng nghĩ nhiều, càng cảm thấy không thể tha thứ cho anh được. Thậm chí, khi mọi người trong phiên dịch nhắc tới anh, tôi cảm thấy anh là một người lạ, không còn liên quan gì tới tôi nữa. Tôi từng móc hết tim phổi ra yêu anh, kiểu tình yêu và quan tâm đó đã lạnh lẽo biến chất.

Tôi lạnh lẽo rơi lệ trước mặt Ngải Tùng. Anh ta hỏi vì sao tôi khóc, tôi không nói lời nào.

Anh ta thở dài một hơi, nói: “Cô muốn nghe chuyện của tôi không? Bạn gái cũ của tôi tên là Tiểu Tuyết.”

“Cô ấy bắt đầu theo đuổi tôi từ lúc trung học, đến mức tôi không thở nổi. Tình yêu của cô ấy mạnh mẽ như gió giật mưa giông. Lúc đó tôi rất trẻ, không biết quý trọng tình cảm của cô ấy, còn trêu chọc cô ấy, nói “Tuyết trắng rơi đầy từng xanh, từng vẫn đứng thẳng, cao quý thanh khiết, đợi đến ngày tuyết tan”. Nhưng không ngờ, tuyết rơi dữ dội, chôn chặt tôi lại. Tôi bị tình yêu của cô

Ấy bao quanh, tám năm, cảm thấy rất hạnh phúc, rất nhẹ nhàng, coi như chuyện hiển nhiên. Quên kể cô biết, tôi là người cuối công việc. Mười năm liên tục không nghỉ một ngày cuối tuần nào. Ngày nào tôi cũng đến phòng thí nghiệm làm việc tới tận khuya. Khi luận án gặp trở ngại, tôi còn nổi giận với cô ấy. Thậm chí khi cô ấy cho tôi biết cô ấy có thai, tôi cũng không dành ra được thời gian để đưa cô ấy đi khám thai. Mãi cho đến một ngày, tôi trở về từ phòng thí nghiệm, thấy bệnh án đặt trên bàn. Cô ấy phá thai, mang theo tất cả đồ đạc của mình. Vứt tất cả quà tôi tặng, ảnh chụp chung của chúng tôi vào thùng rác.”

Tôi khiếp sợ nhìn anh ta.

“Tôi phát điên. Tôi đi tìm cô ấy, khóc lóc sám hối, cầu xin cô ấy trở về, cô ấy kiên quyết không động ý. Hai tháng sau, cô ấy lấy chồng. Cô ấy nói, hai người đã quen nhau hơn nửa năm. Bạn bè đều biết hết, chỉ có mình tôi không phát hiện ra.”

Anh ta vỗ vai tôi: “Tôi chưa bao giờ trách cô ấy. Ngày cô ấy làm đám cưới, tôi còn đến tặng quà, chúc cô ấy hạnh phúc, vì tôi thật sự không xứng làm chồng cô ấy. Cô thấy đó, ai cũng trải qua những bài học đau đớn. Từ chuyện của bản thân, tôi học được nên yêu như thế nào. Không phải chỉ là yêu một cô gái. Mà là yêu bất cứ người nào có vị trí trong tim tôi. Tôi cũng từ chuyện của mình học được cách buông bỏ. Tình yêu không phải của cô, thì cuối cùng cũng sẽ bỏ cô mà đi. Cô muốn níu giữ cũng không được, không bằng để cho nó đi.”

Từ chuyện của Ngải Tùng, tôi hiểu ra chút gì đó.

Hết tháng thứ ba, tôi đã chôn ng nặng đi được. Bác sĩ nói, phim X quang cho thấy đùi phải của tôi đã hòi phục gàn như hoàn toàn, chỉ có điề u cơ bắp hơi teo lại, phải tập thêm vật lý trị liệu. Miế ng thếp vẫn còn trong xương, một năm sau mới lấ y ra được.

Trước khi xuấ t viện, tôi có lén về` nhà trọ một lầ n. Điên cuồ ng kiểm tra tin nhắ n trong máy bàn và di động, kiểm tra email, tin nhắ n MSN.

Tôi tự nói với chính mình, chỉ câ n Lịch Xuyên gửi một tin nhắ n, cho dù chỉ là một câu “How are you” thôi, tôi cũng sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng mà, không có gì hế t. Một chữ cũng không có.

Tôi nghĩ tới một từ mà Ngải Tùng hay nói: lỗ đen. Năng lượng mạnh mẽ, lực há p dẫn mạnh mẽ, thu hút mọi thứ, không thể trớ n thoát, đê u bị hút vào. Nhưng, thật ra bên trong lại trớ ng rỗng.

Tim tôi thành ra tro bụi.

Tôi thông báo cho chủ nhà, kể từ tháng sau, tôi không thuê nhà của ông ta nữa.

Tôi gọi người tới đóng gói tâ t cả sách vở quầ n áo của mình.

Tôi đặt vé máy bay về` Côn Minh. Vé một chiề u.

Tôi hủy tâ t cả tài khoản tài chính ở Bắ c Kinh.

Tôi bán xe ô tô cho chỗ mua bán xe cũ.

Ngải Tùng làm thủ tục xuấ t viện cho tôi. Hôm sau anh ta phải đi Gia Châu họp, chúc tôi mọi sự thuận lợi.

Về nhà, tôi in hai tờ đơn xin nghỉ việc. Một đơn gửi Cửu Thông, một đơn gửi CGP.

Thứ hai là ngày cuối cùng tôi còn ở Bắc Kinh. Ngải Tùng đã giúp tôi gửi sách và phần lớn hành lý về quê.

Tôi tùy tiện thay quần áo. Trời quá nóng, tôi muốn mặc váy. Nhưng tôi không muốn người ta nhìn thấy vết sẹo trên đùi mình, nên mặc quần dài, chôn một đôi nạng bằng hợp kim nhôm, đón taxi đến tòa nhà Hương Lại.

Nhân vật quan trọng không bao giờ bỏ qua thời khắc lịch sử.

Lúc đứng dưới lầu chờ thang máy, tôi gặp Lịch Xuyên. Hai người, hai nạng một gậy, tôi rất muốn cười, cảm thấy tất cả thật vô duyên, cũng rất buồn cười.

Lịch Xuyên giúp tôi giữ cửa thang máy, sau đó, chúng tôi cùng đi vào.

Anh vẫn cúi đầu, không dám nhìn tôi.

Anh định nhả nút tầng 19 giúp tôi, tôi nói: “Không cần, em lên tầng 20.”

“Em chưa khỏi hẳn, mà... khụ khụ... đi làm à?” Anh vừa nói chuyện, vừa ho khan, đầu vẫn chưa ngẩng lên.

“Không, em không đi làm.” Tôi tuyên bố tình bơ.

Anh hơi run run, đang định nói tiếp, một tiếng “đình” vang lên, thang máy tới tầng 20, cửa mở.

Anh giữ cửa thang máy, để tôi ra trước. Tôi đi tới góc hành lang, thấy cửa phòng Giang Tổng đang đóng, liền gọi anh lại:

“Lịch Xuyên, có chuyện muốn nhờ anh.”

Anh rót cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn tôi vẻ nghi ngờ, đáy mắt chợt gọn sáng: “Chuyện gì?”

Tôi lấy hai lá thư từ túi xách ra: “Đây là đơn xin nghỉ việc của em. CGP một lá, Cửu Thông một lá. Nhờ anh chuyển cho Tổng Giám đốc Giang.”

Hiển nhiên anh đoán được gì đó, không giơ tay ra nhận: “Nghỉ việc? Sao lại nghỉ việc?”

“Em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Tôi thản nhiên nói “Sau đó, lại đi tìm việc.”

Còn cần giải thích gì sao? Hẳn là Lịch Xuyên nhìn ra được sự căm hận trên mặt tôi.

Quai hàm anh giật giật, dường như đang cắn chặt răng, lại cố gắng đè nén, nói chuyện như đang làm việc: “Cũng tốt. Nghỉ ngơi cũng tốt.”

Tôi xoay người đi, bỗng nhiên anh lại hỏi: “Vậy em có còn ở Bắc Kinh nữa không?”

“Không,” Tôi lạnh lùng nói “Ngày mai em sẽ rời khỏi Bắc Kinh.”

Mặt anh tái xanh: “Vậy em tính đi đâu?”

“Lịch Xuyên,” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cười sắc như dao “Không phải anh muốn em đi sao? Rốt cuộc em cũng biến mất, đáng lý

anh nên vui mừng mới phải. Cậu gì phải làm chuyện thừa thãi, quan tâm tình hình của em?”

Tôi hung hăng nhét hai lá thư vào tay anh, quay lại thang máy, ấn số 18, đi thu dọn đồ đạc của mình.

Trong chớp mắt cửa thang máy sắp đóng, Lịch Xuyên bỗng nhiên ngăn lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, tim đập thình thịch. Mắt anh chứa sự thể lương khiến tôi không chịu nổi.

Tôi nghĩ, nếu anh muốn giữ tôi lại, chỉ cần là một chút ám chỉ, chỉ cần giọng nói có chút xúc động, tôi sẽ tha thứ anh, lập tức tha thứ cho anh.

Không ngờ, anh chỉ hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Tiểu Thu, chúc em lên đường bình an.”

Sau đó, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Một cánh cửa khác trong tim tôi, cũng đồng thời đóng lại.

Tôi ngơ ngơ ngần ngẫn quay lại văn phòng của mình. Chưa kịp thu dọn nỗi lòng, đã phải gửi email bàn giao công việc hết một giờ, sau đó xóa sạch mọi file, thư mục trong laptop để trả lại cho phòng hành chính. Email cuối cùng của tôi là nhờ Emma gửi Mia cho Lịch Xuyên, nói chắc chắn anh sẽ nhận nuôi nó. Bỏ tất cả mọi thứ của tôi vào hộp giấy. Xuống lầu, bắt taxi, về nhà.

Đến tiệm tạp hóa gần nhà, mua một hộp thuốc lá.

Trở lại nhà trọ, hút hết điếu này tới điếu khác.

Chuyện cũ không nên nhìn lại, tim tôi tan nát, linh hồn tôi hoàn toàn tan biếu n.

Mặt trời chìm dần về tây, mặt trăng dần lên cao.

Sáng mai bay, hành lý đã thu dọn xong. Chìa khóa nhà tôi để trên bàn.

Tôi ngủ không được, cứ ngồi trên giường khóc suốt suốt.

2 giờ sáng, điện thoại của tôi bỗng nhiên vang lên.

Tôi liếc qua màn hình, số lạ.

Điện thoại chỉ reo lên một tiếng rồi im bật.

---

[1]-Dashing: Bánh bao.

[2]-Một loại thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidin có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn.

[3]-Norman Bethune (1890-1939), một bác sĩ phẫu thuật theo chủ nghĩa quốc tế người Canada được vinh danh anh hùng tại Trung Quốc vì đã thành lập bệnh viện để cứu chữa cho thương bệnh binh, cũng như giảng dạy y học cho quân y Trung Quốc trong cuộc kháng chiến chống Nhật. Ông hy sinh trên chiến trường năm 1939.

Chương 45

Chắ c là gọi nhậ m số ́ .

Tôi hơi nghi ngờ là Lịch Xuyên gọi, nên cứ câ m điện thoại trong tay đợi gọi lại.

Khoảng một giờ trôi qua, điện thoại vẫn không reo thêm lâ n nào.

Không biế t tại sao, tim tôi đập càng ngày càng nhanh. Tuy nhiê u khả năng là Lịch Xuyên gọi, nhưng tôi tự nhủ mình không câ n nghe làm gì.

Tôi đã cho anh 3 tháng, giữa chúng tôi không còn gì nữa.

Lịch Xuyên, anh có biế t chắ m dứt mọi thứ, đố i với em mà nói, khổ sở đế n thê nào không?

Chắ g lẽ, chỉ vì một cuộc điện thoại, mọi chuyện lại bắ t đầ u lâ n nữa?

10 phút nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì, chẳng hiểu sao tôi lại càng lo lắ ng, tim đập thình thịch, đứng ngồ i không yên. Cuố i cùng, tôi không kiề m chế ́ đượ c nên gọi lại số ́ vừa gọi nhữ .

Lịch Xuyên, em cho anh cơ hội cuối cùng. Một lần cuối cùng!

Chỉ cần anh muốn em quay lại, dù chỉ là một ánh mắt, em cũng sẽ quay lại.

Tiếng chuông vang lên 3 lần, không có ai nghe máy. Tôi giận dữ, định ninh rằng có người cố ý nhá máy. Ngay sau đó, lại chuyển sang chế độ tin nhắn thoại tự động, cùng một câu được lặp lại bằng các thứ tiếng Trung, Anh, Pháp và Đức:

“Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, hiện tại tôi không thể nghe điện thoại, nếu có việc xin nhắn lại.”

Giọng nam trầm trầm, vô cùng thu hút.

Quả thật là anh.

Tôi tắt điện thoại, gọi lại. Cứ gọi liên tục 10 lần, rốt cuộc cũng có người nghe máy.

Đầu bên kia có âm thanh ồn ào, một giọng nam đọc hét lên: “Ai vậy?”

“Tôi tìm anh Vương Lịch Xuyên! Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi không biết ai là Vương Lịch Xuyên,” Anh ta nói “Chỉ biết ở đây có một người say rượu, điện thoại cứ reo không ngừng. Chắc là bạn của chị!”

“Ừng... ừng rượu?” Tôi hoảng hồn “Xin hỏi anh đang ở đâu? Anh ấy là bạn của tôi, một người bạn vô cùng quan trọng! Vui lòng cho tôi biết địa chỉ!”

“Bar Sói Hoan, quán bar trên đại lộ H đó, chị có biết không?”

Sao không biết được? Ở gần quán cà phê tôi gặp Lịch Xuyên lần đầu tiên chứ đâu. Kỳ Hoàn là khách quen ở đó, trước đây Lịch Xuyên cũng hay đến đó.

“Biết biết!”

“Chị mau đến đón anh ta đi, hình như anh ta say quá rồi.”

Lịch Xuyên tuyệt đối không được uống rượu, dù chỉ là một giọt cũng không được, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng. René và Tê Xuyên nhiều lần dặn dò tôi như thế. Tôi sợ kinh hồn khiếp vía. Quơ lấy túi xách, lao ra cửa, quên mang theo nạng, suýt nữa ngã sấp xuống đất. Tôi ra đường cái bắt taxi. Vừa leo lên xe liền đưa cho tài xế 200 tệ, dặn ông ta đứng ngoài cửa Sói Hoan đợi tôi.

Vì tôi liên tục thúc giục lái xe, chỉ trong vòng 15 phút tôi đã đến Sói Hoan.

Quán bar không rộng lắm, đèn vàng mờ ảo, người đến người đi, tiếng nói xì xào. Toàn là khách nam, già có trẻ có, kể cả phục vụ cũng là nam. Tiếng trống của dàn nhạc trên sân khấu vang vọng khắp nơi, anh chàng ca sĩ nhìn giống sinh viên, đang hát một bài tình ca buồn xưa cũ bằng tiếng Anh bằng chất giọng quãng trung. Rất nhiều người đứng tụ tập xung quanh, vỗ tay cổ vũ.

Phục vụ dẫn tôi đến bàn của Lịch Xuyên trong góc phòng. Anh nâng sấp lên trên bàn, bên cạnh có một ly rượu nhỏ, trong ly có một trái ô liu.

Tôi hỏi phục vụ: “Ly này nhiều rượu không? Anh ấy uống hết rồi à?”

Phục vụ lắ c đầ u: “Đây là Martini, cũng nhẹ thôi, không nhiề u lắ m đầ u, lúc bung lên cũng chỉ có nhiề đố, anh ta uố ng nhiề u nhắ t là một ngụm.”

Tửu lượng của Lịch Xuyên rắ t khá, chắ c chắ n phải chỉ uố ng một ngụm đầ say. Nhưng anh đang nắ m sắ p trên bàn, không hê ̣ động đầ y, giố ng như say thật.

Tôi đầ y nhẹ anh, cú i đầ u xuố ng tai anh gọi: “Lịch Xuyên! Lịch Xuyên!

Anh không tỉnh.

Tôi lại đầ y mạnh anh, đố t nhiên anh ngắ ng đầ u, ánh mắ t mông lung.

“Lịch Xuyên?”

Anh hé mắ t, nhìn tôi mê man, dường không nhận ra tôi.

Tôi vồ vồ mặt anh, rô i sờ trán anh, hơi nóng, nhưng chưa tới mức sớ t: “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên, anh sao rô i?”

Lịch Xuyên lại nắ m sắ p xuố ng trên bàn, không để ý đầ n tôi nữa. Anh chàng phục vụ lại nói: “Ai say cũng vậy đố, chị đầ anh ta về nhà đi, uố ng ly trà đặ giải rượu là đầ c.”

“Không phải, anh á y còn chưa uố ng hế t một ly, làm sao mà say đầ c.”

“Anh ta đầ n đầ y để tìm bạn, chắ c không chỉ uố ng rượu trong ly của mình... chắ c chắ n là say rô i, tôi khắ ng địn chín mươi chín phầ n trăm.”

Tôi cầm một ngọn nến khác trên bàn, quơ quơ trước mặt Lịch Xuyên. Anh đang đổ mồ hôi, cả người ướt đẫm. Tôi cầm tay anh, lòng bàn tay ướt sũng. Tôi lại lay anh, bỗng nhiên anh lại nói chuyện, toàn những câu vô nghĩa, một hồi tiếng Pháp một hồi tiếng Đức... nhiều thứ tiếng pha lẫn với nhau.

“Tôi đã nói là say mà, nói lung tung rồi kia.” Phục vụ đứng cạnh nói.

Nói chung, phải đưa anh đi cái đã. Tôi nói: “Tôi kêu taxi sẵn rồi, nhờ cậu dìu anh ấy lên xe được không?”

“Anh ta... còn chưa trả tiền.”

“Bao nhiêu tiền, để tôi trả.”

“Để tôi đi kiểm tra.”

Một phút sau, cậu ta quay lại, nói: “Xin lỗi, anh ta là khách VIP, dùng thẻ năm, chị không cần thanh toán giúp đâu.” Dứt lời, cậu ta liền gọi hai bảo vệ cao to đến, vừa ôm vừa dìu đưa Lịch Xuyên lên taxi.

“Cô đi đâu?” Lái xe hỏi.

“Khách sạn Thụy Sĩ ở Trung tâm Hồng Kông Macao.”

Xe liền chạy đi, nhưng dáng vẻ Lịch Xuyên ngày càng lạ. Anh từ nói mớ lại chuyển qua thờ dờn dập, dần dần nói không ta hơi, chỉ còn tiếng hít thở khó khăn.

Tôi gõ mạnh vào ghế tài xế, hét to: “Chú ơi! Không đi khách sạn nữa, anh ấy... anh ấy không ổn, đi bệnh viện ngay lập tức! Càng

nhanh càng tốt!”

“Bệnh viện gần đây nhất là Hiệp Hòa.” Lái xe quay đầu nhìn chúng tôi, cũng biết tình huống nghiêm trọng: “Mong là không phải là ngộ độc cồn, chết người như chơi!

Tim tôi đập thình thịch thình thịch, ôm chặt Lịch Xuyên. Thì thào gọi tên anh hết lần này tới lần khác: “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên, Lịch Xuyên...”

Cả người anh mềm nhũn, dựa vào người tôi như đứa trẻ.

Tôi đưa tay lên mũi anh. Hơi thở dồn dập, vô cùng nặng nề.

Lúc này, tôi nhớ đến một người, liền gọi cho René.

Điện thoại vang một tiếng liền có người nghe.

“Annie.”

“René! Lịch Xuyên xảy ra chuyện rồi, anh ấy không ổn, em đang đưa anh ấy đến bệnh viện cấp cứu, anh đến đây đi! Nhanh lên!”

“Lịch Xuyên ở chỗ em? Anh đang đi tìm cậu ấy khắp nơi đây, bệnh viện nào?”

“Hiệp Hòa.”

“Annie, giữ bình tĩnh, anh sẽ tới ngay.”

Lúc đến bệnh viện, Lịch Xuyên đã hôn mê hoàn toàn.

Một nhóm người đưa anh vào phòng cấp cứu. Dẫn đầu là một bác sĩ trung niên, rất chuyên nghiệp, nhanh chóng kiểm tra cơ thể

anh, dặn dò trợ thủ: “Suy hô hấ p câ p. Lập tức cắ m ô ng thờ, cho dùng máy hô hấ p nhân tạo.”

Nói xong câu này, tôi liê`n bị y tá ngăn ngoài cửa, cô á y hỏi bệnh sử của Lịch Xuyên, tôi nói cho cô á y tá t cả những gì mình biế t, viêm phổi câ p tính, thiế u máu nghiêm trọng, nhóm máu, nôn mửa... cô ta đưa một đồ`ng bảng biểu, bảo tôi điề`n vào.

Hai chân tôi như nhũn ra, cả người run bầ`n bật, tình cảnh lúc bệnh tình ba tôi nguy kịch lại hiện ra trước mắ t. Tôi chồ`ng nặng, dựa sát vào tường, há miệng thờ dồ`c.

Chưa kịp định hô`n, cửa phòng câ p cứu đột nhiên mở ra, bác sĩ trung niên gọi tôi: “Ai là Tạ Tiêu Thu?”

Tôi tiế`n lên trả lời: “Tôi... là tôi...”

“Tôi là bác sĩ Nghê, xin hỏi cô có quan hệ gì với bệnh nhân?”

“Bạn... bạn gái.”

“Như thế` này, chúng tôi vừa cắ m ô ng thờ cho bệnh nhân, đã cho chạy máy hô hấ p. Lúc chụp X quang xác định vị trí ô ng thờ, phát hiện trong ngực bệnh nhân có ô ng dẫn nội tĩnh mạch trung ương, hình thái tổ chức của một bên phổi không hoàn chỉnh. Bệnh sử mà cô cung câ p không đê` cập đê`n, xin hỏi cô biế t bao nhiêu về` bệnh tình của bệnh nhân?”

Tôi ngây đơ, lắ p bắ p hỏi: “Cái gì là ô ng dẫn... nội? Tôi... tôi không biế t bệnh sử của anh á y, anh á y không cho tôi biế t.”

“Xin lỗi, bây giờ chúng tôi không có thời gian giải thích, bệnh nhân còn người nhà khác không?”

“Có, có một người nước ngoài, đang trên đường đến, để tôi gọi điện thoại.”

Tôi lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi thì thầy René đã u đã y mô hô chạy vào. Tôi gọi René “René! Mau đến đây! Bác sĩ muốn biết bệnh sử của Lịch Xuyên.”

René vội vàng hỏi tôi bằng tiếng Anh: “Bác sĩ biết nói tiếng Anh không?”

“Em là phiên dịch, anh nói đi, em dịch.”

“Đúng, đúng, anh quên mất.”

“Alex bị Osteosarcoma giai đoạn hai.”

Trời ạ, nói cái gì không nói lại nói cái này, trước kia tôi có học một vài thuật ngữ y học, nhưng kể từ khi vào CGP, đầu óc toàn là từ vựng về kiến trúc, nhất thời không nhớ ra được. May mà tôi còn biết phân tích gốc từ “Osteo” là xương, “Sarcoma” là u ác tính, kết hợp lại với nhau có nghĩa là gì, thuật ngữ chuyên môn có nghĩa gì khác, tôi cũng không biết.

Thầy tôi chần chừ, René bổ sung thêm: “Bone cancer [1].”.

Người tôi bất động, nạng rơi xuống đất đánh “cạch”, René đỡ tôi “Em có sao không?”

Tôi lắ c lắ c đầu. René quá coi thường tôi, lúc này làm sao tôi dám ngất?

Lấy lại bình tĩnh, tôi dịch lại: “Bệnh nhân bị ung thư xương, Osteosarcoma, giai đoạn hai” Tôi lặp lại một lần nữa bằng tiếng

Anh, Hiệp Hòa là bệnh viện tốt nhất Bác Kinh, chắc bác sĩ cũng biết thuật ngữ y học bằng tiếng Anh.

“Năm Alex 17 tuổi phát hiện ung thư xương, làm phẫu thuật cắt bỏ và hóa trị. Năm 25 tuổi phát hiện di căn qua phổi, phải cắt phổi.” René tiếp tục nói.

Tôi chết lặng tiếp tục dịch, giống tử tù đang nghe lời tuyên án cuối cùng.

“Sau 3 năm hóa trị, ung thư tạm thời không thể được, không tái phát nữa.” René tạm dừng, liếc tôi “Nhưng, trong quá trình hóa trị, bác sĩ phát hiện bạch cầu giảm, suy giảm miễn dịch, sau đó hồng cầu cũng giảm, thiếu máu nghiêm trọng.”

Dịch tới đây, bác sĩ đã hiểu hơn phân nửa, hỏi: “Có phải là MDS không?”

Tôi không biết MDS là gì, nhìn nhìn René, đương nhiên René biết từ này, gật đầu “Đúng vậy.”

“Loại nào?”

“RA.”

Vẻ mặt bác sĩ trầm trọng, kéo tôi qua một bên, đưa cho tôi một tờ giấy, trầm giọng nói: “Bệnh tình của bệnh nhân rất nguy cấp, người nhà phải chuẩn bị tâm lý, đây là thông báo bệnh tình nguy kịch, cô ký đi.”

Nói xong, ông ta về lại phòng cấp cứu.

Tôi nhận lấy tờ giấy, chỉ thấy đầu óc choáng váng, cả buổi không đọc được trên đó viết gì, tôi dụi dụi mắt, bắt mình phải đọc.

Thông báo bệnh tình nguy kịch

Chẩn đoán: sốc nhiễm trùng, suy hô hấp cấp.

Kính gửi bệnh nhân và người nhà:

Xin chào, bệnh nhân hiện tại đang được chữa trị tại bệnh viện chúng tôi, hiện thời bệnh tình nghiêm trọng, có thể chuyển biến xấu bất kỳ lúc nào, gây nguy hiểm tới tính mạng, do đó xin thông báo cho người nhà biết. Xin thông cảm và tích cực phối hợp việc chữa trị của bệnh viện. Cho dù như thế nào đi nữa, chúng tôi sẽ luôn chữa trị hết sức mình, nếu có yêu cầu gì, xin lập tức nói cho bác sĩ sau khi nhận được thông báo này.

Bệnh nhân hoặc người nhà ký tên:

Bác sĩ thông báo ký tên: Nghê Vĩnh Khang.

Tôi dịch thông báo cho René. René cười khổ, nói bệnh tình Lịch Xuyên nguy kịch, không phải lần một lần hai. Người nhà và bạn bè anh ấy, ngoại trừ người già ra, đã được rèn thành tinh thép hết rồi.

Tôi ngã xuống ghế chờ, cả người run bần bật, sợ hãi đến mức cả buổi không nói nên lời.

René vẫn ôm chặt lấy tôi, nói tiếng Trung đứt quãng: “Alex sẽ không sao, Alex phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không sao.”

Tôi nhìn lên ánh đèn mờ mờ trong phòng cấp cứu, lạnh lẽo nguyên cả u.

Dù sao đi nữa, loại chờ đợi này vô cùng đáng sợ, bất kì động tĩnh gì từ trong truyên ra đều làm cho tôi kinh hoàng. Đồng hồ trên tường lặng lẽ di chuyển, mỗi cây kim đồng hồ đều là một thanh kiếm, đâm sâu vào ngực tôi.

Đợi thật lâu thật lâu, gần như là nửa thế kỷ, đồng hồ trên tường chỉ mới qua 10 phút.

Cảm thấy người tôi đang run bần bật, René đi mua một lon nước trái cây cho tôi, kêu tôi uống một ngụm, nói như thế giảm được áp lực.

Đầu tôi đã y mồ hôi lạnh, tôi nhìn René, tinh thần dường như sắp sụp đổ. Tôi lắc đầu từ chối, không muốn uống bất kì thứ gì. Thậm chí cảm thấy dạ dày đang sôi lên, có cảm giác buồn nôn.

Để dời sự chú ý, tôi hít sâu một hơi, lay lay René đang đọc kinh bằng tiếng Pháp, giọng run run: “René, bệnh của Lịch Xuyên, anh kể cụ thể đi.”

René hồ i phục tinh thần, hỏi lại: “Lúc này em nghe chưa đủ hả? Chưa sợ à?”

“Chưa đủ. Anh nói một đống thuật ngữ, em miễn cưỡng nghe hiểu được một nửa.” Tôi nói “Nói vậy, chân của Lịch Xuyên, không phải do tai nạn xe cộ?”

“Được phát hiện nhờ tai nạn.” René nói “Năm đó, mẹ Lịch Xuyên chở cậu ấy đi mua sắm, trên đường đi xảy ra tai nạn. Bác ấy mất, cậu ấy thì bị thương nhẹ ở đùi, nhưng qua thời gian lâu chưa lành, còn rất đau, sau đó kiểm tra phát hiện là ung thư xương. Ung thư ác

tính. Lúc đó, bác sĩ nói, bệnh tình quá nghiêm trọng, cho dù phẫu thuật thì cơ hội sống cũng rất thấp. Thế là tiến hành xạ trị.”

“...”

“Lúc đó, ai cũng nghĩ Alex chỉ sống được vài tháng nữa, cả nhà rất buồn. Không ngờ sau khi xạ trị, lại gặp may, bệnh tình dần khá lên. Thế là bố cậu ấy liền đưa cậu ấy sang Mỹ cho một bác sĩ nổi tiếng khám. Bác sĩ cho rằng có thể mạo hiểm làm phẫu thuật. Thế là, Alex làm phẫu thuật cắt cụt. Sau khi phẫu thuật lại tiếp tục hóa trị, hô ì phục rất nhanh. Suốt 8 năm trời không hề tái phát. Thời gian đó, ngay cả bác sĩ cũng nói cho tui anh là bệnh của Alex đã trị tận gốc. Mặc dù đi lại không tiện lắm, nhưng cậu ấy có thể sống như một người bình thường, không phải lo lắng bị thân chết bất đi.”

Trong nháy mắt, tất cả mắt xích của câu chuyện trong ký ức tôi liền nối lại với nhau: “Sáu năm trước, Lịch Xuyên đột nhiên bỏ em đi, là do tình hình sức khỏe anh ấy xấu đi đúng không?”

René gật đầu: “Cứ nửa năm Lịch Xuyên về bệnh viện làm kiểm tra định kỳ một lần. Năm đó cậu ấy về Thụy Sĩ, phát hiện ung thư di căn tới phổi. Em biết đó, ung thư xương di căn qua phổi tỉ lệ sống vô cùng thấp. Chuyện này không khác gì án tử hình với cậu ấy. Cậu ấy nói, lúc đó em đang yêu say đắm, mới 17 tuổi, không đành lòng cho em biết, sợ em đau lòng. Cậu ấy lại càng không muốn em nhìn thấy bản thân chịu khổ, thà để em hận cậu ấy cả đời. Cho nên, cậu ấy quyết tâm rời đi.”

Tôi cắn răng, không để mình nức nở thành tiếng: “Vậy anh ấy... năm năm đó... có phải rất đau khổ đúng không?”

René thở dài một hơi, gật gật đầu: “Bác sĩ tiến hành cắt bỏ phần phổi bị di căn, sau đó cậu ấy phải làm hóa trị ba năm. Cả người gầy xẹp, tóc cũng rụng hết, yếu ớt vô cùng, không đứng dậy nổi. Nói thật, dáng vẻ cậu ấy thay đổi hoàn toàn, cho dù em có nhìn thấy cũng không nhận ra. Tác dụng phụ của hóa trị thật đáng sợ, ngoài ra, cậu ấy còn bị đau xương và đau chi, có mấy lần, vì đau quá nên cậu ấy muốn chết đi cho xong, nhưng sợ bố và ông bà nội đau buồn. Tóm lại... ba năm đó, nếu không có email của em, anh thật sự không biết cậu ấy có gắng gượng nổi không.”

Bất tri bất giác, mặt tôi đã tràn đầy nước mắt: “Vậy tại sao anh ấy lại không hỏi âm? Ít nhất em cũng có thể khuyên như anh ấy, trò chuyện với anh ấy, giúp anh ấy bớt buồn!”

“Chuyện gì Alex đã hạ quyết tâm rồi, thì sẽ không thay đổi.” René nói tiếp: “Ý chí của Alex kiên cường lắm, nếu không đâu có đâu tranh với ung thư nhiều năm như thế. Annie, em chuẩn bị tâm lý đi, lát nữa cậu ấy tỉnh lại, biết em đã biết mọi chuyện, cậu ấy sẽ vẫn không thay đổi ý kiến, vẫn muốn em đi.”

Tôi nhìn René, hít một hơi, tiếp tục hỏi: “René, MDS là gì?”

“Myelodysplastic Syndrome [2].” René nói “Do một loại tế bào tạo máu tăng bất thường gây khó khăn cho chức năng tạo máu. Anh không biết dịch ra tiếng Trung như thế nào.”

“Khó khăn cho chức năng tạo máu?” Tôi vẫn không hiểu.

“Nói đơn giản, chính là một loại bệnh thiếu máu khó chữa. Có thể là vì Alex phải hóa trị trong thời gian dài. Bệnh này có 30% khả năng chuyển sang bạch cầu cấp tính. Cho nên khả năng miễn dịch của

Alex rất yếu, phải đặc biệt cẩn thận trong mọi sinh hoạt. Dù chỉ bị nhiễm trùng hoặc xuất huyết, đều có thể dẫn tới tử vong.”

Tôi nhớ lại lần Lịch Xuyên nhảy vào thùng rác, tay chảy máu, sau khi Tế Xuyên biết, liền nổi điên mắng anh.

“Vì vậy ngày nào Lịch Xuyên cũng phải uống thuốc? Uống xong làm anh ấy nôn mửa?”

“Đúng vậy, sáng nào cậu ấy đều phải uống để phòng xốp xương. Vì ung thư xương và hóa trị khiến cho xương bị biến tính, rất dễ vỡ. Mỗi ngày trước khi ăn 30 phút còn phải để bụng rỗng uống thuốc để loại bớt sắt.”

Tôi cảm thấy, sự hiểu biết của René đối với các thuật ngữ này, làm sinh viên y khoa phải xấu hổ.

“Loại bớt sắt? Tại sao phải loại bớt sắt?”

“Để trị liệu MDS, Alex phải truyền máu định kỳ. Truyền máu trong thời gian dài sẽ khiến cho nồng độ sắt tăng mạnh. Để đề phòng ngộ độc sắt, Alex phải uống thuốc loại bớt sắt. Loại thuốc này tên là Deferasirox, gây kích thích dạ dày. Uống xong rất dễ buồn nôn, nôn mửa.” René lại thở dài “Alex đặc biệt không muốn em biết cậu ấy bị MDS, vì em có chứng sợ máu, mà cậu ấy, lại hay đi xét nghiệm máu, truyền máu, lúc nặng còn truyền một tuần một lần.”

“Không có cách nào trị tận gốc à?” Tôi sốt ruột hỏi, nhớ tới các bộ phim truyền hình suốt mướt đã xem trước đây, “Huyền ngưng [3].” gì gì đó “Ví dụ như ghép tủy gì gì đó? Anh ấy còn anh trai mà?”

“Muôn ghép tủy thì kháng nguyên HLA phải phù hợp. Tế Xuyên sẵn sàng cho tủy, nhưng tủy anh ấy không phù hợp. Cho dù có ghép đi chẳng nữa, thì xác suất thành công cũng rất thấp. Alex đã tiến hành xin tủy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa tìm được tủy phù hợp.” Chắc là bị tôi hỏi đến mệt, René cứ cúi đầu chăm chú nhìn đầu ngón tay cái của mình.

Tôi ký tên vào thông báo bệnh tình nguy kịch, thấy một người đàn ông khoảng 60 tuổi, tóc bạc trắng, vôi vàng đi về hướng phòng cấp cứu, vừa đi vừa khoác áo blouse vào. René đứng dậy, đi đến đón ông ta: “Dr.Gong!”

Hình như tôi đã gặp ông ta ở đâu rồi, nhìn kĩ lại, tôi mới nhớ đó là ông cụ uống cà phê với Lịch Xuyên mấy năm trước, tôi còn nhớ Lịch Xuyên gọi ông ta là bác Cung.

Người kia đứng lại, gật đầu với tôi một cái, nói tiếng Anh với René: “Thế nào rồi? Đang cấp cứu à?”

“Vâng,” René nói “Số c nhiễm trùng, suy hô hấp cấp.”

“Vì nhiễm trùng đường hô hấp?”

“Có thể. Thời gian vừa rồi cậu ấy ho rất nhiều, cháu kêu cậu ấy đi bệnh viện, nhưng cậu ấy không chịu, còn nổi giận với cháu. Chắc là tâm trạng không tốt.”

“Để bác vào xem đã rồi nói.” Nói xong, ông ta đi vào phòng cấp cứu.

Tôi hỏi René đó là ai.

“À, ông ấy là giáo sư Cung Khải Huyền của bệnh viện Hiệp Hòa, chuyên gia ung bướu. Là bác sĩ điều trị chính của Lịch Xuyên ở Bắc Kinh, trước kia bố Lịch Xuyên lên cơn đau tim ở Bắc Kinh, giáo sư Cung đã cứu mạng ông ấy, cho nên hai người có tình bạn sâu đậm. Lúc này sau khi em gọi điện thoại cho anh, anh lập tức gọi điện thoại cho ông ấy, nhờ ông ấy tới đây. Ông ấy biết rõ bệnh tình của Lịch Xuyên...”

Đang nói, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, Cung Khải Huyền đi ra.

Tôi và René đồng thời nhảy dựng lên: “Sao rồi ạ?”

“Tình huống tạm thời ổn định. Đã đưa vào phòng ICU tiếp tục quan sát. Trước mắt Lịch Xuyên phải dựa vào máy hô hấp để duy trì hô hấp, dựa vào thuốc thở áp để duy trì huyết áp. Vì sử dụng máy hô hấp, nên họ dùng thuốc an thần, cho nên nó vẫn hôn mê... Lần này may mà đưa tới đúng lúc, nếu không thì khó giữ tính mạng.”

Tôi và René thay đồ, đeo khẩu trang, tiến hành các quy trình khử trùng đặc biệt, cùng nhau đi vào phòng ICU. Quả nhiên giống hệt trong giấc mơ của tôi, Lịch Xuyên nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, cả người cảm thấy ớn lạnh.

“Hai đứa có thể ở cạnh chăm sóc, tuy nhiên, đừng chạm vào nó. Sẽ có hộ lý chuyên môn chăm sóc. Bác đề nghị hai đứa ngồi một lúc rồi đi, mai lại đến. Dù sao thì chưa tháo máy hô hấp, nó chưa tỉnh lại đâu, ở lại cũng không làm gì được.” Ông chỉ vào hai chiếc ghế bên cạnh, ý bảo chúng tôi ngồi xuống “Bác còn một bệnh nhân ở tầng 2, lát nữa sẽ quay lại, có việc gấp thì gọi điện thoại cho bác.”

Mọi người để u thở dài nhẹ nhõm một hơi, René nhìn chân tôi, rót cuộc hỏi “Annie, chân em bị sao vậy?”

“Em bị tai nạn. Gãy chân. Lịch Xuyên không kể anh nghe, đúng không?”

“Không.” René nói “Hèn gì dạo này tâm trạng cậu ấy không tốt, giống như ăn phải bom. Ngày nào cũng kéo anh đi bar. Cậu ấy không uống rượu được, cứ ngồi ngây ra trong quán, cả đêm không nói lời nào. Sau đó anh bận đọc tài liệu không đi cùng cậu ấy nữa, cậu ấy thường xuyên đi một mình.”

“Em biết t,” Tôi thở dài, “Anh ấy khổ sở trong lòng... nên tự giày vò mình”. Trong phòng ICU chỉ cho phép một người nhà vào thăm, René nói với tôi: “Chân em chưa khỏi hẳn, hay là mình về đi, sáng mai lại tới thăm cậu ấy.”

“René, anh về trước đi. Em ở đây thêm một lát nữa. Lần nào gặp Lịch Xuyên, anh ấy cũng đuổi em đi. Bây giờ cứ để em được ở bên cạnh anh ấy.”

Tôi ngồi cạnh Lịch Xuyên, đến tận khi trời sáng. Thật ra, tôi không cần lo lắng gì cả. Cứ cách 10 phút hộ lý vào thăm anh một lần, kiểm tra tình trạng truyền dịch và dẫn tiểu. Cứ cách 3 tiếng, lại truyền đạm dinh dưỡng một lần. Cứ cách 2 tiếng, lật người cho anh một lần. Miệng Lịch Xuyên nửa ngậm nửa mở, có một ống dẫn dài 40cm đang cắm vào cuống họng, ngực nhờ sự trợ giúp của máy hô hấp cũng dần trở lại bình thường. Tôi thấy một bác sĩ đi vào, kiểm tra bệnh tình của anh, lại nhét thêm một ống dẫn mềm dài tương tự vào miệng anh để hút đờm định kỳ. Tuy đau đớn như vậy, nhưng Lịch Xuyên vẫn không hề hay biết. Anh chỉ nằm lặng lẽ ở

đó, làn da trắng xanh gầy như trong suốt, thậm chí giống như phát ra một tầng sáng màu lam nhạt.

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới ý thức được, tầng sáng màu lam nhạt đó là từ màn hình hiển thị của máy hô hấp, những con số cứ nhảy lên nhảy xuống, rất sinh động, rất vui vẻ, giống như phim hoạt hình. Một đêm này, tôi háu như nhìn Lịch Xuyên không chớp mắt. Nhìn anh nằm im như người sáp, sự sống như đang dần dần rời đi. Tôi không thể kiềm chế được, cứ cách một giờ lại xoa xoa tóc anh, xoa xoa gương mặt anh qua lớp bao tay tiệt trùng, để chắc chắn rằng anh vẫn còn sống.

5 giờ sáng, bác sĩ Cung đi vào, nói với tôi: “Cháu về nhà nghỉ ngơi đi, hay là đi ăn gì đó đi. Dưới lầu 2 có nhà ăn.”

Tôi cười với bác: “Dạ thôi ạ, cháu không đói.”

Từ nhỏ đến lớn, tôi không tin vào máy móc. Tôi chú ý nghe tiếng máy hô hấp, sợ nó bị hỏng hóc, không thể cung cấp oxy cho Lịch Xuyên. Còn sợ ống dẫn dài 40cm bị tắc, làm anh nghẹt thở. Tôi quan sát lượng truyền dịch, sợ tốc độ nhanh quá, cũng sợ tốc độ chậm quá. Mỗi lần tiếng chuông báo động vang lên, tôi liền lao ra tìm y tá, khiến ai cũng thấy tôi phiền phức.

Lịch Xuyên nằm trong phòng ICU tổng cộng bảy ngày. Ngày thứ ba, huyết áp mới dần dần ổn định, bác sĩ bỏ thuốc tăng áp. Ngày thứ bảy, khả năng hô hấp mới có chuyển biến tốt, bỏ máy hô hấp, bỏ thuốc an thần, Lịch Xuyên tỉnh lại rất nhanh. Nhưng nhất thời anh chưa nói chuyện được, nhìn thấy tôi, ngón tay khẽ nhúc nhích, tôi cầm chặt tay anh.

Tôi ở cạnh Lịch Xuyên bảy ngày bảy đêm, ngoại trừ ăn cơm và đi toilet ra, tôi không rời phòng ICU dù chỉ một giây, mỗi ngày chỉ ngủ hơn ba tiếng, toàn là chợp mắt trên sofa. Ban ngày René tới thăm tôi, cảm thấy tôi hết thuốc chữa. René nói, ở Thụy Sĩ tất cả đều có y tá lo, người trong nhà và thân thích cùng lắm chỉ thay phiên nhau tới thăm, trò chuyện với anh ấy mà thôi. Mọi người đều bận bịu, chuyện Lịch Xuyên nằm viện như cơm bữa, thăm anh xong liền đi lo việc của mình. Không có ai giống tôi, chẳng phân biệt ngày đêm, ngồi cạnh giường bệnh nửa bước không rời, René nói là tôi lo lắng thừa, phí thời gian mà thôi.

“Em quan tâm kiểu Trung Quốc, làm sao anh hiểu được?” Tôi trách móc.

“Cho nên ngày nào anh cũng đến thăm em nè, anh thầy Alex không cần, nhưng em cần.” René trêu.

Tôi hỏi René: “Tê Xuyên có biết Lịch Xuyên bị bệnh không?” René lắc đầu: “Anh không dám nói cho Tê Xuyên biết, anh ấy là bạo chúa. Nếu anh ấy biết Alex lại vào ICU nằm, chắc chắn sẽ giam lỏng Lịch Xuyên ngay ngày đầu tiên về Zurich. Hai anh em họ sẽ cãi nhau tiếp, trước kia mọi người còn đứng về phía Lịch Xuyên, lần này chắc chắn sẽ không, cả nhà đều tuyên chiến với Alex.”

Tôi ngờ ngạc: “Tại sao vậy?”

“Hai người là một đôi uyên ương gốc, Alex vì em mà tuyên bố với cả nhà cậu ấy không về Thụy Sĩ nữa. Cậu ấy nói, thời gian còn lại không nhiều lắm, nguyện ý chết ở Trung Quốc, chôn ở Bắc Kinh. Cậu ấy đã chọn vị trí mộ sẵn rồi, ngay cả lời khắc trên bia cũng chọn luôn rồi.” René nhấm mắt lại, giống như trước mặt là

một cỗ quan tài, sau đó giả giọng mục sư nói: “Đây là nơi an nghỉ cuối cùng của Vương Lịch Xuyên, sinh ra ở Thụy Sĩ, học tập ở Mỹ, vì yêu một cô gái Trung Quốc, nên chết ở Trung Quốc. Amen.”

Giống như phôi hợp với hoạt cảnh của René, Lịch Xuyên vẫn nằm trên giường không động đậy, hai mắt nhắm chặt, nhẹ nhàng thanh thản.

Lòng tôi chua xót vô cùng.

Lúc tỉnh lại Lịch Xuyên rất yếu, vẫn chưa nói chuyện được, mặc dù không cần máy hô hấp, nhưng vẫn cần thở oxy. Y tá bận rộn đi qua đi lại xung quanh anh. Tôi xếp bảng hai chân, ngồi trên sofa bên cạnh, tiếp tục chợp mắt.

Khoảng một tiếng sau, có một bệnh nhân khác được đưa vào phòng ICU, tiếng rên rỉ đau đớn đánh thức tôi.

Tôi mở mắt ra, thấy y tá đang giúp Lịch Xuyên lật người. Da anh tái nhợt, không có chút sức sống, trên người đầy các loại ống. Lật người xong, y tá dùng cồn lau phần cơ thể bị đè của anh, tôi đi qua vuốt phẳng ga giường, giúp y tá nhét máy chiếu cố i sau lưng Lịch Xuyên.

Đúng lúc này, Lịch Xuyên đột nhiên mở miệng nói với y tá mấy câu, y tá nghe không rõ, anh nói lại một lần nữa. Y tá liền đi ra. Chúng tôi đối diện nhau, trong nháy mắt không nói lời nào.

Một lát sau, anh nói: “So, em là người nhà của anh,” Giọng rất nhẹ, thanh âm khàn khàn, gần như nhả từng chữ một. “Since when [4].?”

Không ngờ vừa mở mắt liền tra hỏi ép người, tôi nghẹn lời.

“Không phải nói em sẽ rời Bác Kinh à?” Anh thở dốc nói “Tại sao chưa đi?”

“Anh nói ít vài câu đi được không?” Tôi cũng không có tâm trạng và can đảm đâu võ mồm với bệnh nhân vừa được cấp cứu xong.

Y tá trưởng vào, do dự nói với tôi: “Thật xin lỗi, cô Tạ. Bệnh nhân nói cô không phải người nhà của anh ta, yêu cầu cô rời khỏi phòng ICU ngay lập tức.”

Tôi đứng dậy, tức đến sôi máu, gằn như muốn đánh anh. Đột nhiên trước mắt tôi sẫm, quơ quơ tay.

Y tá trưởng đỡ tôi, đưa nạng bên cạnh cho tôi. Tôi tức giận tới mức tay run run, nhặt lấy túi xách trên sofa, gom đồ nghề, di động, chìa khóa, ly uống nước trên tủ đầu giường vào túi xách.

Y tá trưởng cố gắng giải thích giúp tôi: “Anh Vương, chắc anh không biết rõ tình hình. Anh được cô ấy đưa vào cấp cứu. Cô ấy canh anh bảy ngày bảy đêm, gằn như không chớp mắt. Vậy mà anh nói, cô ấy không phải người nhà à.” Y tá trưởng chỉ cụ già năm đời đi, giọng nói hơi kích động “Anh thầy cụ già kia không? Ba cậu con trai của cụ ấy đều tới đây, đứng trước giường bệnh, cãi nhau àm vì tiền viện phí, chưa đầy 15 phút đều quay lưng đi hết. Bọn họ là người nhà chân chính đấy, anh thầy có giống người nhà không?”

Lịch Xuyên không động dậy, hai mắt nhìn lên trần nhà, thở nặng nề: “Tôi muốn cô ấy... đi ngay lập tức.”

Mặt anh đau đớn run run, chuông liên reo loạn lên. Một nhóm y tá vọt vào, dẫn đầu là bác sĩ phụ trách.

Y tá trưởng vội vàng nói với tôi: “Cô Tạ, cảm xúc của bệnh nhân không tốt, tình huống cũng không khả quan, cô vẫn nên tránh ra đi.”

Dứt lời, y tá trưởng liên kéo tôi ra khỏi ICU.

Qua một tiếng, y tá trưởng đi ra. Thấy tôi vẫn đứng ngoài cửa, không chịu gõ, chông nạng rướn cổ nhìn vào trong, cười khổ lắ c đầu.

“Anh ấy thế nào rồi? Có sao không?” Tôi vội vàng hỏi.

“Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng. Chúng tôi đã chuyển anh ta vào phòng thường. Cô vẫn nên về nhà nghỉ đi, ít nhất cũng nên ngủ một giấc.”

“Phòng nào?” Tôi hỏi.

“407.”

“Tôi đi xem.” Tôi vội vàng đi.

“Haiz...” Phía sau truyền đến tiếng thở dài của y tá trưởng.

Tôi len lén đi vào, Lịch Xuyên đang nằm trên giường số 1, đang ngủ. Không ngờ, anh lại mở mắt ra, liên phát hiện tôi.

Do dự một lát, tôi đi tới trước, nhẹ nhàng vuốt ve trán anh.

“Hi,” Tôi đau lòng muốn chết, dù vẫn còn giận, giọng nói bất tri bất giác dịu dàng đi rất nhiều “Anh thấy khỏe hơn chưa?”

Anh mở miệng nói vài tiếng, tôi nghe không rõ, cúi đầu xuống nghe.

Anh nói: “Đi về... ngủ.”

Rốt cuộc vẫn quan tâm tôi, trong lòng hơi ấm áp, hốt mất liên đở lên: “Em không đi đâu hết, chỉ ở đây với anh thôi.”

“Anh có... y tá.”

“Em biết.”

Bỗng dưng một cơn đau ập tới, anh cố sức cắn chặt răng, cả người cong lại, tay túm chặt ga giường, mồ hôi ướt trán.

“Không thoải mái hả?” Tôi lo lắng nhìn anh “Em đi gọi bác sĩ.”

“Không...” Anh thở dồn dập, giống như đang bị mắc đờm, muốn ho, nhưng ho không ra, ngực phát ra tiếng khục khặc, mặt đỏ bừng.

Tôi lao ra gọi y tá, y tá đi vào, chỉnh giường cao lên, ôm nửa người anh, nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giúp anh nhỏ đờm. Chặt vật hơn 10 phút, anh sức cùng lực kiệt, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Tôi vốn đã mệt mỏi chịu không nổi, nhìn anh yếu ớt bất lực mặc người ta làm gì thì làm, giống như có thể gặp chuyện không may bất cứ lúc nào. Tôi vừa lo vừa sợ, không còn thấy buồn ngủ nữa. Tôi đi xuống nhà ăn ở tầng hai ăn lót dạ, lại uống một ly cà phê nóng. Lúc về, thấy René trong phòng bệnh. Bên cạnh còn có một anh chàng cỡ 27, 28 tuổi, mặc đồ hộ lý.

“René, đây là?” Tôi bưng cà phê, không thèm để ý người khác nghĩ gì, chỉ vào anh chàng kia mà hỏi.

“Hộ lý do anh Giang Hạo Thiên giới thiệu, tên là Tiểu Mục. Lúc bố ông ấy bệnh nặng nhờ cậu ấy chăm sóc, rất chuyên nghiệp và cẩn thận. Mình sợ y tá bận quá. Hơn nữa, lúc Alex bệnh cũng rất khó hạ hạ, tính tình rất khó chịu, còn hay giận dỗi. Lúc ở Zurich bố cậu ấy và Leo bị hành hạ dữ lắm. Chỉ có ông nội cậu ấy đến thăm đỡ dành một hai câu, may ra mới có tác dụng.”

Tôi mỉm cười, mấy câu này hoàn toàn phù hợp với ấn tượng về Lịch Xuyên trong lòng tôi. Lịch Xuyên không muốn bất kì ai nhìn thấy anh lúc anh yếu ớt, nhất là tôi. Chuyện này thì anh vô cùng ngoan cố, tôi đã được lĩnh giáo nhiều lần rồi.

“Haiz, Tiểu Thu, mắt em như mắt gà u trúc rồi, mau về nhà ngủ một lát đi. Có anh ở đây rồi, mai em hãy đến.”

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Em lo lắm, không đi đâu cả, chỉ đợi ở đây thôi.”

“Đã bảy ngày bảy đêm em chưa ngủ đủ giấc rồi.” René nhìn tôi “Đừng để tới khi Lịch Xuyên hết bệnh, đến phiên em ngã xuống.”

“Không phải em không muốn ngủ, nhưng mà, lỡ may có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra...” Giọng tôi bắt đầu run run “Em sẽ không tha thứ cho chính mình!”

René suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi. Ngoài phòng ICU có phòng nghỉ cho người nhà, em tới đó nằm nghỉ đi.”

“René,” Tôi đột nhiên nói “Em phải đi tắm một cái.”

---

[1]-Ung thư xương.

[2]-Hội chứng tăng sản tủy xương bất thường, là một loại bệnh thiếu máu không do thiếu sắt.

[3]-Một bộ phim truyền hình của Nhật, trong đó nhân vật nữ chính bị bệnh bạch cầu năm 17 tuổi, qua nhiều lần được một sinh viên y khoa truyền máu, từ đó nảy sinh tình yêu.

[4]-Từ khi nào?

Chương 46

René lái xe đưa tôi về khách sạn Lịch Xuyên ở, trên đường đi tôi vội vàng mua vài bộ quần áo để thay. Sau khi vào phòng tắm sơ qua một chút, lại được René chở trở lại bệnh viện, vào phòng nghỉ cho người nhà.

Tôi mặc nguyên quần áo năm xưa, ngủ một lều hơn 16 tiếng đồng hồ. Mở mắt ra, thấy René đang ngồi cạnh giường không nhúc nhích.

Ánh mắt René xanh thăm thẳm.

Quái lạ, sao tự ý rời vị trí công tác? Không đi canh Lịch Xuyên, qua chỗ tôi làm gì?

“Anh cần nói chuyện với em.” René nói “Không phải đại diện chính anh, mà đại diện cho Alex.”

Tôi ngồi thẳng dậy, tìm lược chải đầu.

“Alex hy vọng em ngay lập tức rời khỏi Bắc Kinh, anh sẽ đưa em ra sân bay.” Giọng điệu này giống như cảnh sát dẫn độ gián điệp xuất cảnh, tôi bực mình, lực tay mạnh hơn, bứt đứt một túm tóc,

giọng ương bướng: “Anh tính đưa em ra sân bay như thế nào? Bất cóc hả?”

“Annie, Alex tuyệt đối không thay đổi ý kiến. Nếu cậu ấy có thể thay đổi, hai người đâu có đau khổ suốt mấy năm nay.”

“Em cũng tuyệt đối không thay đổi ý kiến.”

“Cậu ấy không muốn gặp em, cũng không đủ sức để tranh luận. Anh nghĩ,” Không biết từ khi nào, ánh mắt của René đã trở nên thâm trầm, “Trong những lúc như thế này, hay là em đừng tranh cãi với cậu ấy nữa. Em ở đâu? Hành lý đã sắp xếp xong rồi đúng không? Em định đi đâu? Anh đi mua vé máy bay cho em, còn có...”

“Anh không cần khuyên em. Dáng vẻ của Lịch Xuyên lúc này, có thể ra đi bất kỳ lúc nào. Vậy mà anh còn muốn em đi? Đừng hòng.” Tôi cố hết sức giữ bình tĩnh “Nếu sống, thì em phải chờ tới khi anh ấy bình phục, nếu chết, em cũng muốn nói vĩnh biệt với linh cữu của anh ấy.”

René không biết làm sao: “Em biết rõ, bệnh nhân có quyền cho ai vào thăm.”

“Em cũng có quyền đứng đợi ngoài cửa.” Dứt lời, tôi cầm đồ đạc đi vào toilet. Rửa mặt, chải đầu, trang điểm, thay đồ. Sau đó, xuống nhà ăn ăn cơm, gà kho cay và bò kho. Ăn xong, tôi bưng một ly đá y cà phê đen đậm, cầm một quyển tạp chí, ngồi xếp bằ ng trước cửa phòng 407.

René nhìn tôi, hận không thể nhổ sạch tóc mình: “Em làm gì vậy? Ngồi đó thị uy à?”

“Luyện yoga. Anh cũng không cho à?”

René thở dài một hơi, kéo tôi đứng dậy: “Vào đi, cậu ấy muốn gặp em.”

Đẩy cửa vào, tôi thấy Tiểu Mục đang đẩy Lịch Xuyên ngồi trên xe lăn ra từ toilet, dìu anh lên giường. Y tá đi vào đổi một bình thuốc nước nữa, kiểm tra tình trạng truyền dịch.

Không biết do ảo giác hay do ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ quá rực rỡ, sắc mặt của Lịch Xuyên nhìn tươi hơn hẳn ở trong ICU rất nhiều, chỉ có điều anh chưa ăn gì suốt bảy ngày, gầy như que củi. Cổ áo anh hơi hở ra, ống tiêm hình cốc áo đang cắm lên một vết sưng to bằng đồng xu ngay dưới xương quai xanh của anh. Lúc ở phòng ICU, René nói cho tôi biết, đây chính là “ống dẫn nội tĩnh mạch trung ương”, là một thiết bị nhằm dẫn dịch nằm dưới da, trước đây dùng cho việc hóa trị. Vì chức năng tạo máu có chướng ngại, Lịch Xuyên cần truyền máu trong thời gian dài, kim mê truyền thông sẽ làm tổn thương cơ thể, nên cũng dùng ống này để truyền luôn. Thật ra lúc ở Thụy Sĩ tôi đã phát hiện vết sưng này, nhưng lúc đó Lịch Xuyên không gầy lắm, nên không rõ như bây giờ. Hơn nữa, Lịch Xuyên hay bị dị ứng, nên tôi tưởng là anh bị dị ứng nổi bọ, không dám chạm vào. Hỏi anh, anh liên lạc liên m cho qua.

Tôi nhớ tới món bò kho mới ăn, có lẽ Lịch Xuyên có thể uống chút cháo, liền hỏi y tá: “Anh ấy có thể ăn gì được chưa?”

Y tá lắc đầu, nói với giọng chuyên nghiệp: “Bệnh nhân có khó khăn trong việc nuốt, không thể ăn cơm, cũng không thể uống nước, chỉ dựa vào dung dịch dinh dưỡng thôi. Cô không thấy anh ta còn đang cắm ống truyền dinh dưỡng qua mũi à?”

Tôi nhận thấy Lịch Xuyên muốn trò chuyện riêng với tôi, anh nhìn tôi không chớp mắt, yên lặng chờ y tá đi. Ngặt nỗi cô y tá kia lại không đi, kiểm tra hết các loại ống và kim tiêm thõ trên người anh một lần nữa, lại đo nhiệt độ, đo huyết áp cho anh. Cô ta hỏi anh có lạnh hay không, không thêm để ý anh lắc đầu, đổi cho anh một túi chườm nóng mới, còn nhét vô gọn gàng cho anh.

Bó tay rồi, Lịch Xuyên đẹp trai quá, bảo sao người ta chẳng chết mê chết mệt.

Tôi đứng sang một bên, kiên nhẫn chờ y tá làm xong các quy trình, ghi chép xong bệnh án, cuối cùng cũng ra ngoài.

“Hi,” Mắt anh vẫn đang khép hờ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú “Hôm qua ngủ ngon không?”

Tôi cảm thấy, giọng điệu của anh là lạ. Thường những lúc này, Lịch Xuyên tuyệt đối không muốn gặp tôi.

“Ngủ ngon lắm, hơn mười sáu tiếng đồng hồ. Lúc này em còn xuống nhà ăn ăn no rồi, ăn bò kho.” Tuy tôi vẫn còn tức giận vì chuyện lúc này, nhưng khuôn mặt mỉm cười trong vô thức.

Mắt anh ánh lên vài tia nghi ngờ, hỏi lại: “Em ăn chay mà?”

“Đổi rồi, ăn chay lâu quá... người yếu lắm.” Một câu không mặn không nhạt, mà giọng tôi lại run rẩy, cứ như đang làm nhân chứng giữa tòa, sợ nói sai một chữ anh sẽ tức giận rồi ngã t xỉu tại chỗ.

Ánh mắt anh chuyển xuống đùi tôi.

“Chân đỡ nhiều chưa?” Giọng anh buồn buồn, “Sao lại...”

Anh đột nhiên gục đầu xuống, không nói tiếp nữa.

“Lành rồi, có điều cậu phải luyện tập cơ bắp thêm một thời gian nữa. Đừng nhìn cây nạng, chẳng qua em thấy nó oách xà lách thôi, chứ không có nạng em cũng đi được.”

“Đừng gạt anh,” Anh nói “Làm như chỉ có mình em từng bị gãy xương không bả ằng.”

Tôi ngẩn ra, coi như chấp nhận. Tính Lịch Xuyên cũng giống tôi, không phải sao? Cả hai đều không muốn cho người kia biết mình bị bệnh, thấy mình chịu khổ.

“Có buồn không?” Anh lại hỏi.

“Buồn chuyện gì?”

“Một thân một mình ở trong bệnh viện.” Anh lẩm bẩm “Giống anh, truyền dịch hết bình này tới bình khác. Anh cứ nghĩ, chắc lần này em hận anh lắm.”

“Không buồn, cũng không hận. Kaka, ngày nào cũng xem phim “Ung Chính vương triều”, còn đọc lại mấy bộ truyện của Kim Dung. Đúng rồi, bộ phim đó hay lắm, em mua cả bộ đĩa rồi, đợi khi nào anh xuất viện em xem với anh, được không?” Tôi muốn tỏ ra vui vẻ, nhưng vừa nói ra lại sợ quá đầ.

“Xuất viện?” Anh hừ một tiếng, cười khở “Mấy năm nay, thời gian anh nằm viện dài hơn thời gian xuất viện. Ông nội còn nói với anh, dưỡng bệnh tại nhà cũng là một việc quan trọng.”

“...” Câu này hơi hài hước, tôi muốn cười nhưng không dám, cuối cùng vẫn nở nụ cười.

“Nói vậy, anh chàng tiê n sĩ đó, đô i xử với em cũng không tệ lắ m.”

“Đúng vậy, tô t với em lắ m.” Tôi đùa một câu, thật ra cũng là nói thật.

Quai hàm anh giật giật, tay nắ m chặt ga giường, nghiê n răng nghiê n lợi: “Không biê t chạy xe máy thì đừng chạy, anh rắ t muô n đánh anh ta!”

Tôi cười thầ m trong lòng, mặt tỉnh bơ.

“Đê n đây đi, Tiểu Thu.” Anh nhẹ nhàng vươn tay “Anh có chuyện muô n nói với em.”

Khoảng cách giữa chúng tôi rắ t gầ n, tôi bước thêm vài bước. Đê n bên giường, anh nắ m tay tôi, đặt lên tim anh.

Nhịp tim nhẹ nhàng truyê n tới đầ u ngón tay tôi. Trán anh trắ ng bệch, tóc bị mướt lạnh mô` hôi, mặt anh hóp sâu, hơi thở mỏng manh, yê u ớt phớt qua, thoảng mùi thuố c sát trùng.

“Đi khỏi đây đi, được không em?” Lịch Xuyên rắ t ít khi câ u xin tôi điê u gì, nên trước nay chưa bao giờ nghe thắ y giọng điệ u năn nỉ i ôi thê này.

“Không được.” Câu trả lời của tôi vừa kiên quyê t vừa quyê t đoán.

Đương nhiên anh đã đoán trước được, bắ t đắ c dĩ nhìn tôi: “René kể bệnh tình của anh cho em nghe rô i, đúng không?”

Tôi gật gật đầ u.

“Những gì cậu ấy kể, chẳng qua chỉ là mặt tích cực thôi.”

“Cái gì?” Tôi tròn tròn mắt.

“... Ung thư xương, MDS, cựa chân, cắt phổi, hóa trị... mà gọi là tích cực à?”

“Cậu ấy chưa nói em biết, khả năng tái phát bệnh ung thư của anh rất cao. Anh mang hai dòng máu lai Á - Âu, khó tìm được tủy có kháng nguyên tương xứng. Bây giờ khả năng miễn dịch của anh gần như bằng không, không duy trì được bao lâu nữa... Đừng trông anh, đâu phải lỗi của anh. Anh vô cùng cẩn thận rồi mà, uống thuốc đúng giờ, truyền máu định kỳ, chú ý dinh dưỡng, bác sĩ nói gì anh nghe nãy. Nhưng mà, bệnh tình vẫn xấu đi. Em đừng mong điều gì lạc quan cho tương lai của anh nữa.”

Giọng anh khá hào hứng, cứ như anh là bác sĩ, đang thảo luận về bệnh tình của bệnh nhân khác. Tôi nghĩ thâm, bệnh kéo dài nhiều năm, trị liệu hết đợt này tới đợt khác, bị đả kích hết lần này tới lần khác, muốn chịu đựng được, cần ý chí mạnh mẽ cỡ nào đây! Mà chút niềm vui nhỏ nhoi ngấn ngùi giữa tôi và anh, quý giá đến cỡ nào. Lịch Xuyên cần tình yêu và sự cổ vũ, nhưng lại kiên quyết cự tuyệt tôi, sự cô chấp của anh đúng là vượt hơn bình thường.

Tôi phát hỏa: “Cẩn thận? Anh còn dám nói là cẩn thận? Anh nhẩy vào thùng rác bị đứt tay, dầm mưa cãi nhau với em, đi quán bar uống rượu, nôn ra mặt xanh mặt vàng còn giả bộ... Tất cả đã chứng minh, anh không biết chăm sóc bản thân.”

“Tiểu Thu,” Có lẽ là nói quá nhiều, anh mệt mỏi ho khan, ánh mắt tôi lại “Nếu ung thư di căn, tiếp tục di căn tới phổi, anh đã cắt hơn nửa lá phổi rồi, không còn đường lui nữa đâu. Nếu MDS

tiếp tục chuyển biến xấu, thì sẽ chuyển thành bệnh bạch cầu cấp tính, tỉ lệ tử vong rất cao. Chờ ghép tủy thì cũng không biết phải chờ đến bao giờ. Cho dù ghép tủy rồi, cũng không phải là xong hết, có thể bị biến chứng nữa. Em muốn nghe nữa không?”

“Anh nói tiếp đi...”

Anh cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, lặng lẽ nhìn tôi: “Trong lúc trị liệu, chúng ta không thể có con, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có. Trải qua nhiều lần hóa trị... có thể... có thể anh sẽ làm em sinh ra người ngoài hành tinh.”

Cuối cùng tôi đã hiểu.

Đây là khúc mắc lớn nhất trong lòng Lịch Xuyên. Từ trước đến nay, tôi hay nói với anh là tôi thích trẻ con, thích sinh nhiều con, thế sẽ yêu thương chở che cho chúng suốt đời.

“Không có thì thôi, mình có thể xin con nuôi. Còn bớt việc cho em nữa là, em sợ đau lắm!” Tôi có ngốc cỡ nào thì cũng biết có mẫu số thì mới có phân số. Không có Lịch Xuyên, cái gì tôi cũng không có, nói chi tới con cái.

“Thế nào?” Anh cứng họng “Nghe nhiều chuyện như vậy, sao em chẳng sợ chút nào thế?”

“Không sợ.”

“Anh hứa với em, Tiểu Thu, nếu em...” Nói quá nhanh, anh hơi khó thở. Qua mười giây sau, mới nói tiếp được “Nếu bây giờ em rời Bắc Kinh, anh sẽ cố gắng sống sót.”

“Không, em không rời Bắc Kinh đâu. Em thích Bắc Kinh.”

“Được, em ở lại Bắc Kinh, anh đến thành phố khác vậy.”

“Anh đi đâu em theo đó, đừng hòng bỏ em lại.”

Anh nhìn tôi vẻ khổ sở, mặt xám xịt, vô cùng rầu rĩ.

“Tiểu Thu,” Anh vuốt ve mặt tôi, bịt mắt tôi lại, giọng nói êm ái như thôi miên tôi “Em mới có 24 tuổi. Một cô gái 24 tuổi, như hoa như ngọc, biết bao nhiêu người đàn ông nguyện ý nâng niu em như báu vật. Em không cần đi theo bệnh nhân sắp chết như anh. Ngoại trừ đau khổ, lo lắng và sợ hãi ra, anh có gì để cho em. Em phải có cuộc sống hạnh phúc đủ đầy, phải có tình yêu bền lâu, phải lấy người có thể che chở cho em cả đời. Hoặc ít nhất khi em bị ức hiếp, anh ta cũng có thể đánh nhau vì em...”

“Lịch Xuyên,” Tôi trừng mắt nhìn anh, “Nếu đã biết cụm từ “như hoa như ngọc” này, thì đừng làm lỡ tuổi xuân của em nữa, được không? Hơn nữa, vốn là em sắp đi, chính anh điện thoại cho em. Cho nên, là anh năn nỉ em ở lại mà.”

“Anh?” Lòng mày anh nhíu lại “Anh gọi điện thoại cho em hôm nào?”

“Tôi hôm em xin nghỉ việc.”

“Tôi hôm đó anh không hề gọi điện thoại cho em.” Anh lắc đầu kiên quyết.

“Anh có gọi.”

“Anh không gọi,” Anh nói “Tuyệt đối không có.”

Tôi cho anh xem nhật ký cuộc gọi: “Đây có phải số của anh không?”

Anh nhìn tôi, lại nhìn di động, ngần ra, nói: “Thật sự anh không có gọi cho em. Lúc đó anh cảm thấy hơi mệt, định gọi điện thoại cho René, vừa ấn nút gọi thì cảm thấy buồn nôn, nên bỏ di động lại bàn rồi đi toilet, lúc trở lại thì mệt quá, nằm sấp trên bàn ngủ, sau đó xảy ra chuyện gì, anh cũng không biết.”

Tôi há hốc miệng, đầu nổi gân xanh, bị đả kích: “Nói vậy, do anh nhầm số?”

Anh mắt anh như lạnh lẽo: “Hình như vậy.”

“Em hỏi anh, René là “R”, em là “X”, cách nhau bao nhiêu chữ cái?”

“Anh lưu tên em trong điện thoại là “Q”, Thu.”

Tôi tìm điện thoại của anh, mở danh bạ ra, quả nhiên, tên của tôi là Qiu, đứng trước tên René, hai số cạnh nhau.

Tôi nổi giận: “Bạn Lịch Xuyên, sao bạn chẳng lãng mạn chút nào thế? Cho dù không lãng mạn, bạn cũng không cho tôi chút kỷ niệm lãng mạn là sao?”

“Có sao nói vậy người ơi.”

Anh vừa tranh cãi với tôi, vừa cố gắng thở, tay anh đang nắm tay tôi, dần dần buông lỏng, cuối cùng, chỉ đè lên tay tôi như hòn đá.

“Nghỉ một lát đi,” Tôi đẩy eo anh, đưa gô i đệm lưng cho anh “Đợi khi nào anh khỏe hơn thì lại nói tiếp.”

Anh nhắm mắt lại, lặng lẽ nằ m thờ dồ c 10 phút, bỗng nhiên nói: “Như vậy đi. Nếu anh còn sống, thì chúng ta ở bên nhau. Nếu anh chết, em phải hứa với anh là sẽ move on ngay lập tức. Chuyện này... chắc không làm khó em được đâu nhỉ?”

A! Lịch Xuyên!

Mặt tôi đỏ bừng, gật đầu như già tởi: “Em hứa với anh!”

Đầu anh hơi nghiêng qua, ánh mắt dừng trên mặt tôi: “Em hứa rồi, có giữ lời không?”

“Em thế! Nếu anh chết, em sẽ move on ngay lập tức, sẽ lấy chỗ ngồi trong vòng hai năm sau đó, quyết tâm không làm quả phụ!”

Anh cười lặng lẽ, trong nụ cười có một chút an ủi, lại có một chút buồn bã:

“Tiểu Thu, anh mệt rồi, muốn nghỉ một lát.”

Ba ngày tiếp theo, ngày nào tôi cũng ở cạnh Lịch Xuyên, khi anh ngủ tôi mới rời bệnh viện, trời chưa sáng anh còn chưa tỉnh, tôi đã vội vàng đến bệnh viện. Có lẽ là anh cảm thấy tôi hết thuốc chữa, nên sau buổi nói chuyện ngày hôm đó, Lịch Xuyên bỗng nhiên ít nói hẳn, chỉ để tôi và Tiểu Mục chăm sóc anh như chăm sóc trẻ sơ sinh. Nằ m trên giường suốt 10 ngày, tay chân anh gầy tong teo, hể ngộ i dậy là chóng mặt. Bác sĩ nói, bệnh tình của anh vẫn nghiêm trọng, còn nói lằ n nhiễm trùng này gây tổn hại nghiêm trọng đến sức khỏe, gằ n như không còn khả năng đề kháng. Ngoại trừ truyền dịch ra, anh cần bổ sung hồng cầu và tiểu cầu. Cuối

cùng có một ngày không cần truyên dịch khoảng một hai giờ, tôi liền đẩy Lịch Xuyên xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo, phơi nắng.

Mỗi ngày tôi và Tiểu Mục đều ở bên giường giúp anh cử động các khớp xương. Dựa theo chỉ dẫn của y tá, cố gắng cử động tay và chân anh. Lịch Xuyên vẫn không cho tôi làm việc này, nhưng tôi không thèm để ý tới anh, anh đành bó tay, nên mặt mũi nhăn nhó, khó chịu trong lòng. Sau đó, anh nhất quyết đi toilet một mình, dù bác sĩ có khuyên, nhưng không qua được sự cố chấp của anh, đành phải để Tiểu Mục đưa anh vào toilet. Tiểu Mục ôm anh lên xe lăn, sau đó chuyển máy thở, bình truyên dịch, truyên dinh dưỡng sang vớt lên trên thành ghế. Vớt vả lắm mới vào toilet được, không quá một giây, Lịch Xuyên đã ngất đi. Các cô y tá lại chạy vào đưa anh lên giường, một đám người vây quanh anh cả buổi, anh mới tỉnh lại. Thấy tôi, vẻ mặt anh hờ hững, trong mắt có sự xâu hổ và tức giận. Tuy anh vẫn nói chuyện lịch sự, nhưng giọng nói vô cùng lạnh nhạt. Người nào nghe cũng biết, anh không muốn để ý tới bất kỳ ai nữa. Trong lòng tôi hiểu, Lịch Xuyên vẫn cự tuyệt tôi, vì anh thà chết cũng không muốn tôi nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Cho nên, ngày nào đến giờ này, tôi cũng kiên cố xuống nhà ăn uống cà phê, để Tiểu Mục một mình chăm sóc anh.

Sang thứ năm, bỗng nhiên Lịch Xuyên hỏi tôi: “Bộ phim ‘Ung Chính vương triều’ hay lắm à?” Suốt ngày nằm trên giường, mười ngày liên tục không có gì để làm, chắc là Lịch Xuyên chán quá rồi!

Tôi nhanh trí nói: “Muốn xem không? Em để đĩa ở nhà. Xem bằng laptop cũng được! Để em đi lấy! Hai đứa mình cùng xem,

chỗ nào không hiểu em sẽ dịch cho anh nghe!”

Anh ra sức gật đầu: “Muôn xem.”

Tôi cầm túi xách ra khỏi bệnh viện, đón taxi về nhà trọ.

Một ngày sau khi Lịch Xuyên xảy ra chuyện, chủ nhà gọi điện thoại hỏi tại sao hành lý của tôi vẫn còn trong nhà. Tôi liền nhờ René đến đóng thêm hai tháng tiền thuê nhà. Về nhà mở hành lý ra mới nhớ, toàn bộ đĩa và sách của tôi đã được đóng gói gửi về chỗ đi tôi ở Côn Minh hết rồi. Tôi đành phải xách theo laptop, đón taxi tới tiệm băng đĩa ở khu khác để mua bộ mới. May mà “Ung Chính vương triều” là bộ phim nổi tiếng, chỗ nào cũng có bán. Mua xong, tôi còn mua thêm mấy bộ phim nhiều tập nữa, bỏ tất cả vào một túi to, vội vàng chạy về bệnh viện.

Mở cửa phòng 407, giường Lịch Xuyên trống không. Tôi đi tới phòng trực ban hỏi Lịch Xuyên đi đâu. Y tá nói, có thể là Tiểu Mục đưa anh xuống vườn hoa đi dạo rồi.

Tôi xuống lầu ra vườn hoa, vườn hoa rất rộng, khá đông người. Nhiều bệnh nhân được người nhà hoặc hộ công đưa đến đây phơi nắng. Lịch Xuyên rất thu hút giữa đám đông, bình thường tôi liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh. Nhưng tôi tìm hết một vòng vẫn không thấy.

Có lẽ là hai người vừa về phòng bệnh, nên tôi không gặp được.

Đi thang máy về 407, phòng bệnh vẫn trống không. Lúc này y tá cũng sốt ruột, hỏi tôi: “Sắp đến giờ phải truyền dịch cho bệnh nhân rồi. Sao Tiểu Mục vẫn chưa về?”

Một y tá khác nói: “Có khi nào đang ở phòng giải trí không?” Phòng giải trí cho bệnh nhân ở tầng 2, có thể đánh bài, chơi cờ, xem TV, là nơi giải trí cho bệnh nhân. Nhưng mà, Lịch Xuyên cũng giống tôi, không thích chỗ đông người.

Mặc dù biết là không có khả năng, nhưng tôi vẫn đi theo hai y tá vào phòng giải trí tìm, quả nhiên không có.

Cuối cùng, họ nói: “Hay là xuống tầng 1 đi toilet rồi không?”

Có khả năng đó.

Có lẽ là trên đường đi Lịch Xuyên bỗng nhiên muốn đi toilet, mặc dù có Tiểu Mục chăm sóc, anh cũng cần nhiều thời gian.

Chúng tôi kiểm tra từng buồng một, vẫn không có.

Nhận thấy tình hình nghiêm trọng, cả đám nhìn nhau, mặt xanh mét. Chúng tôi quay về phòng trực ban tìm số điện thoại của Tiểu Mục, phát hiện Tiểu Mục không có di động, chỉ có máy nhắn tin, gọi liên tiếp nhưng không ai trả lời.

Ai đó nói: “Chỗ bảo vệ có đăng ký người ra vào cổng, ra đó kiểm tra đi.” Chúng tôi vội vàng ra chỗ bảo vệ, kiểm tra thấy chữ kí của Lịch Xuyên, trong ô lý do ra ngoài, có một hàng chữ: “Ra ngoài 15 phút mua sắm, bệnh nhân, Vương Lịch Xuyên, hộ lý, Mục Tiểu Trụ.”

Tiếng Trung giản thể, còn có một lỗi chính tả, tuyệt đối không phải do Lịch Xuyên viết.

Y tá giậm chân, nói: “Mua sắm? Hai người này muốn mua cái gì vậy!”

Tôi gọi điện thoại cho René, đở năm hồ i chuông mới nghe máy.

“Tiểu Thu?”

“René, Lịch Xuyên có ở chỗ anh không?”

“Lịch Xuyên? Sao được? Anh đang ở thư viện quốc gia mà.”

“Lịch Xuyên mất tích rồi!”

“Cái gì? Không thể nào! Bây giờ cậu ấy không đi được mà!”

“Tiểu Mục cũng mất tích.” Tôi khóc nước mắt tóm tắt tình huống.

“Em tìm tiếp đi, anh sẽ tới ngay.”

Hai giám đốc của CGP là Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy cũng đến theo René.

“Đã tìm khắp bệnh viện rồi, không có.” Tôi nói “Tổ y tá cũng phải người tới khu mua sắm gần đây tìm rồi.”

Giang Hạo Thiên gạt đầu: “Tiểu Thu, cô đừng lo lắng quá, tôi gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của Tiểu Mục rồi, cậu ta nói không biết gì cả, Tiểu Mục không nói chuyện gì khả nghi với cậu ta.”

“Có khi nào là bắt cóc không?” René đứng cạnh nói, lo lắng tới mức đầu đầy mồ hôi.

“Con người Tiểu Mục rất đàng hoàng, nếu không tôi đâu giới thiệu cho cậu, cậu ta đến nhà chăm sóc bố tôi, thù lao khá cao, ở đây chăm sóc Lịch Xuyên, tiền lương mọi người trả còn cao hơn

nữa. Cậu ta cũng đầu túng thiêu quá mức, nếu như đúng là bắt cóc, thì hẳn phải có tin nhắn thông tin.” René vội vàng gọi điện thoại bằng tiếng Pháp, sau khi tắt máy, hỏi tôi: “Tiểu Thu, gần đây Lịch Xuyên có hành động gì bất thường không? Ví dụ như tâm tình chán nản, buồn bã? Cậu ấy có nói gì khả nghi không?” Tôi nhắm mắt, nhớ lại:

“Nếu anh còn sống, chúng ta sẽ ở bên nhau. Nếu anh chết, em phải hứa với anh phải move on ngay lập tức, chuyện này, chắc cũng không làm khó em đâu nhỉ?”

“Anh mệt rồi, muốn nghỉ một chút.”

Tôi ngẩng đầu, ngờ ngạc nhìn René, đầu lưỡi run lên: “Có, anh ấy nói, có một lần anh ấy nói, nếu anh ấy chết, mong em đồng ý move on ngay lập tức, còn nói anh ấy mệt rồi, cần nghỉ ngơi.”

René kinh ngạc nhìn tôi: “Nói hôm nào?”

“Ba, ba ngày trước.”

“Em đồng ý rồi à?”

“Em thế rồi...” Đột nhiên, đầu óc choáng váng, bóng người trước mặt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, René đỡ tôi, hét lên: “Tiểu Thu! Em phải bình tĩnh! Lúc này người duy nhất có khả năng tìm được Lịch Xuyên, chính là em!”

Tôi lấy lại bình tĩnh, tim đập quá nhanh, mồ hôi lạnh đầy người. Nhìn thấy sắc mặt tôi không ổn, như sắp ngất xỉu, Trương Khánh Huy xuống nhà ăn mua cho tôi một ly cà phê vừa đen vừa đậm đặc.

René nói: “Alex không thể nào đi quá xa được, cậu ấy hậu như không thể cử động, Tiểu Mục đưa cậu ấy đi rất bất tiện, chắc bây giờ họ còn ở gần đây.”

Điều này ai chẳng biết? Nhưng mà, đây là Bắc Kinh!

Bắc Kinh rộng lớn, ra cửa đầu taxi và tàu điện ngầm, đi đâu chẳng được, khách sạn, nhà hàng thì vô số kể. Nếu Lịch Xuyên trốn ở đâu đó, không có cách gì tìm được anh trong vài giờ ngắn ngủi.

Chỉ có Giang Hạo Thiên là bình tĩnh nhất: “Bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm, Thiệu Hoa đi báo công an, xem thử công an có thể kiểm tra đăng ký tạm trú gần đây tại khách sạn không. Tôi và Tiểu Vi sẽ gọi điện thoại cho các khách hàng và bạn bè quen thân của Lịch Xuyên. Tiểu Thu và René, hai người cố nhớ lại xem, theo thói quen của Lịch Xuyên, cậu ấy còn bạn bè người quen nào ở Bắc Kinh không, có khả năng đi đâu. Ngoài ra, cần lấy vài bộ quần áo sạch cho cậu ấy. Cậu ấy mang theo những gì? Có mang ví tiền không? Di động? Hộ chiếu?”

Tôi nghe xong liền đi thẳng tới phòng bệnh của Lịch Xuyên, mở tủ quần áo ra tìm. Quả nhiên Lịch Xuyên có đem theo một cái túi xách, trong đó có hộ chiếu, ví tiền và di động của anh.

Như vậy, tôi đoán đúng. Lịch Xuyên cố ý bỏ đi.

Tôi ngờ ngạc nhìn bình thuốc treo trên giá, bình cũ đã truyền hết, bình mới thì chưa kịp truyền. Giữa hai đợt truyền dịch được nghỉ hai tiếng, đồng thời, cũng là thời gian y tá đổi ca.

Anh cố ý đánh lạc hướng tôi. Tôi quá khờ, không biết là mắ c mưu, còn đi tới đi lui trong trung tâm thương mại cả buổi, muố n mua thêm vài bộ phim cho anh.

Tôi lập tức gọi điện thoại đê n Hoa viên Long Trạch. Bảo vệ nói, không hê thấ y Lịch Xuyên. Lịch Xuyên không còn ở Long Trạch nhiê u năm rồ i. Tôi không tin, nhờ anh ta lên tâ ng cao nhấ t xem thử. Anh ta mang theo di động lên, kiểm tra tâ ng 50, rồ i kiểm tra thêm tâ ng 49, nói không có.

Tôi gọi điện thoại cho Kỷ Hoàn, hỏi anh ta gâ n đây có liên hệ với Lịch Xuyên không, anh ta nói khoảng tháng trước có ngô i uố ng trà với Lịch Xuyên ở Sói Hoan. Nhưng gâ n đây không thấ y Lịch Xuyên liên lạc.

Tôi tìm danh bạ tra số điện thoại của Giang Hoàn Khê và Diệp Quý Liên, cặp vợ chồ ng này từng mở triển lãm tranh. Ngoài Kỷ Hoàn ra, họ là người quen duy nhấ t của Lịch Xuyên ở Bắ c Kinh mà tôi biê t. Tôi gọi điện thoại hỏi, họ nói đã nhiê u năm không gặp Lịch Xuyên, mà thực ra thì cả hai đê u là bạn của Tê Xuyên.

René nói tiế ng Trung không rành lắ m, lúc lo lắ ng thì càng nói sai nhiê u, đành phải ngô i một bên nhìn tôi gọi điện thoại.

Một tiế ng sau, Trương Khánh Huy gọi đê n, nói ông ta đã nhờ bạn mình bên sở công an kiểm tra, tá t cả khách sạn trong bán kính 5km đê u không có khách nào tên là Vương Lịch Xuyên hay Mục Tiểu Trụ cả.

Một lát sau, bác sĩ điê u trị cho Lịch Xuyên là Cung Khải Huyê n cũng nghe tin chạy tới, René kể lại tình hình cho ông nghe. René hỏi: “Bác sĩ Cung, bác thấ y với tình huố ng của Alex, nê u cậu á y

dùng trị liệu, không truyền nước biển, không truyền máu, không cho truyền dinh dưỡng qua mũi, có thể duy trì bao lâu?

Cung Khải Huyền trâm mặc một lát, lắ c đầ u: “Tồ t nhắ t là mọi người phải tìm đượ c nó trong ngày hôm nay. Với tình hình của Lịch Xuyên, tuyệt đố i không qua đượ c ba ngày, chưa cầ n nhắ c đế n bệnh tình của nó, hiện giờ nó nhai nuồ t cũng khó khăn, không thể ăn cơm, cũng không thể uồ ng nước, cậu nói xem, một người không thể uồ ng nước, chịu đượ c đượ c má y ngày?”

Tôi suy sụp ngồ i xuồ ng.

Một tiế ng nữa lại trôi qua.

Giang Hạo Thiên chạy tới nói, đã kiểm tra danh bạ Lịch Xuyên để chỗ Tiểu Vi, không có tin tức gì hữu ích. Lịch Xuyên rời khỏi Bắ c Kinh suồ t năm năm trời, lâ n này quay lại cứ bệnh suồ t, gầ n như không liên hệ với ai. Để đề phòng sai sót, đã hỏi thăm cả những khách hàng không thân má y, hiế m khi liên lạc với CGP.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một điề u, hỏi René: “Có khi nào Lịch Xuyên gọi điện thoại cho người nhà ở Zurich không?”

René lắ c đầ u: “Anh nói Tề Xuyên đi hỏi hế t rô i, hoàn toàn không có. Bồ cậu á y đang ở Hồ ng Kông, có bệnh tim. Còn ông bà nội má y năm nay yế u lắ m, tụi mình chưa dám báo họ biế t. Sáng mai Tề Xuyên tới Bắ c Kinh.”

Tôi lâ y di động, lái xe của René thuê, chạy khắ p hang cùng ngõ hẻm của Bắ c Kinh.

Tôi đế n tá t cả những nơi mà tôi và Lịch Xuyên đã từng đế n: công viên chúng tôi thường đi dạo, siêu thị thường đế n mua đồ ăn,

quán cà phê hay đế n, rạp chiế u phim, nhà hàng và hiệu sách. Không hề thấ y bóng dáng anh. Lịch Xuyên ngò i xe lăn, và có người đẩy, nế u anh thật sự xuấ t hiện ở những nơi này, rấ t dễ nhận ra.

Màn đêm lặ ng lẽ buồ ng xuồ ng. Vẫn không có chút tin tức. Lịch Xuyên cũ ng không về lại bệnh viện.

Tôi đồ đầ y bình xăng, lang thang khắ p hang cùng ngõ hẻm trong màn đêm mịt mù ng.

Tôi tìm đế n phòng trọ của Tiểu Mục ở Bắ c Kinh. Bạn cùng phòng cho tôi vào xem phòng ngủ của cậu ta. Tiểu Mục rấ t sạch sẽ, phòng ngủ gọn gàng ngăn nắ p, số ng rấ t tiế t kiệm. Bạn cùng phòng nói cậu ta giỏi lắ m, nhưng vì nhà nghèo, chưa tồ t nghiệp trung học. Nhà Tiểu Mục ở một làng quê chó ăn đá gà ăn sỏi trong tỉnh Thiểm Tây, còn một em gái làm ruộng. Mẹ lầ y chồ ng khác rô i. Cha thì bệnh liệt giường, do em gái chăm sóc. Tiề n thuố c thang như cái lỗ không đầ y, cậu ta phải chạy vạy khắ p nơi. Cậu ta cầ n rấ t nhiề u tiề n, nên việc gì cũ ng nhận làm.

Rõ ràng, Tiểu Mục cũ ng đã chuẩn bị trước. Không để lại bất cứ thông tin hay địa chỉ nào trong phòng, thậm chí thùng rác cũ ng tro ng không. Buổ i sáng, cậu ta đế n bệnh viện làm việc như thường ngày, nhưng buổ i chiế u thì không về nhà.

Ra khỏi chổ của Tiểu Mục, tôi tiế p tục lái xe lang thang trên đường. Đế n rặ ng sáng, tôi quay lại bệnh viện, thấ y Giang Hạo Thiên, Trương Khánh Huy, René và bác sĩ Cung đang đứng đợ i tôi.

Mọi người nhìn nhau, cùng lắ c đầ u.

Không có tin tức mới, chỉ có sự tuyệt vọng dâng cao.

Bác sĩ Cung nói: “Tôi đã nhờ người kiểm tra tất cả các phòng cấp cứu của các bệnh viện ở Bắc Kinh, không thấy bóng dáng của Lịch Xuyên.”

René cười khở: “Nếu Lịch Xuyên quyết định trốn khỏi bệnh viện, thì sẽ không vào lại bất cứ phòng cấp cứu nào nữa.”

Mười giờ sáng, Tế Xuyên đến.

Anh từ Roma vội vàng bay đến Bắc Kinh, chỉ mang theo cái túi xách nhỏ xíu, vẻ mặt mệt mỏi tiều tụy.

Tế Xuyên và Lịch Xuyên khá giống nhau, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay. Đến mức, giây đầu tiên nhìn thấy anh, tôi vốn đang bình tĩnh liền chảy nước mắt, khóc thút thít.

Tế Xuyên bước đến ôm tôi, dịu giọng nói: “Tiểu Thu, không được đầu hàng! Bằng mọi giá, chúng ta cũng phải tìm ra Lịch Xuyên.”

Mọi người tiếp tục thương lượng.

Tế Xuyên nói, anh đã gọi cho ngân hàng kiểm tra thẻ tín dụng và thẻ ATM của Lịch Xuyên. Sau khi rời bệnh viện không lâu, Lịch Xuyên có rút một số lượng lớn tiền mặt tại vài máy ATM ở Bắc Kinh. Rõ ràng là anh không muốn người khác biết anh đi đâu. Nếu dùng thẻ tín dụng để thanh toán, thì nhanh chóng bị phát hiện tung tích.

Dù không có manh mối gì, chúng tôi vẫn đưa ra các giả thuyết và bắt đầu tìm kiếm. Mọi người chia nhau ra, kiểm tra tất cả các

khả năng, đến lúc tôi mệt, vẫn không có kết quả gì.

Quay lại bệnh viện tập hợp, về mặt ai cũng trầm trọng.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ tới một người.

Trần Đông Thôn.

Tôi không biết Trần Đông Thôn có quan hệ gì với Lịch Xuyên, nhưng Lịch Xuyên ủy thác ông ta giữ giấy tờ bất động sản và chi phiếu của mình, chứng tỏ Lịch Xuyên rất tin tưởng ông ta. Lịch Xuyên nhiều lần nhắc tôi mỗi tháng đừng gọi tiền cho anh nữa, hiển nhiên là Trần Đông Thôn vẫn giữ liên lạc thường xuyên với anh. Tôi tưởng Lịch Xuyên quen Trần Đông Thôn là vì ông ta là đối tác của CGP, tin rằng Giang Hạo Thiên đã gọi hỏi thăm ông ta rồi.

Khi tôi hỏi Giang Hạo Thiên có gọi điện thoại cho Trần Đông Thôn chưa, Giang Hạo Thiên ngỡ ngác, nói chưa nghe tên người này bao giờ, cũng chưa bao giờ nghe Lịch Xuyên nhắc tới. CGP và Trần Đông Thôn chưa từng có liên hệ gì với nhau.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Trần Đông Thôn.

“A lô.”

“Luật sư Trần, tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“A, Tiểu Thu, khỏe không? Lâu rồi không gặp.” Giọng nói của ông ta khá vui vẻ.

“Chuyện là vậy, gần đây ông có liên hệ gì với Lịch Xuyên không?”

“Có chứ, hôm qua cậu ấy còn gọi điện thoại cho tôi mà.”

Tim tôi đập thành thịch, không tin vào tai mình: “Hả? Anh ấy gọi điện thoại cho ông hả?”

“Đúng vậy, tôi tưởng cậu ấy đang ở Thụy Sĩ, không ngờ lại ở Bắc Kinh.”

“Gọi điện thoại cho ông làm gì?”

“Cậu ấy nhờ tôi đặt thuê chuyên cơ thương mại.”

“Chuyên cơ? Đi đâu?”

“Cậu ấy nói có vụ làm ăn gấp, trong vòng hai tiếng phải đi Côn Minh.”

“Ông... giúp anh ấy rồi?”

“Cũng không dễ dàng gì, tuy nhiên, tôi có một người bạn chuyên làm nghề này, Lịch Xuyên ra giá cao, nên sắp xếp nhanh lắm. Tôi gọi chi phí cho bên đó. Sao vậy, có chuyện gì à?”

“Lịch Xuyên bị bệnh ung thư, mấy ngày trước mới vào phòng cấp cứu, bệnh tình vô cùng nguy kịch. Hôm qua anh ấy trốn viện.”

“Trời ơi! Không lẽ anh ta...”

“Cho tôi xin số của bạn ông, tôi muốn hỏi ông ấy tung tích của Lịch Xuyên.” Nghe xong câu trả lời của tôi, mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Trần Đông Thân liên cho tôi số điện thoại của bạn ông ta - anh Thái. Lúc gọi điện thoại hỏi, anh Thái nói, đúng là Lịch Xuyên và Tiểu Mục thuê máy bay riêng đi Côn Minh. Lịch Xuyên hình như bệnh rất nặng, lúc ở trên máy bay không nói tiếng nào, không ăn gì. Tiểu Mục đại diện anh lo liệu mọi chuyện, sau khi xuống máy bay cũng không biết đi đâu. Tế Xuyên giật điện thoại, hỏi: “Anh Thái, máy bay của anh có bay Côn Minh tiếp ngay bây giờ không? Giá cả tùy anh.”

Bây giờ sáng, cả đám chúng tôi đi Côn Minh.

Tiết trời vào thu, sương sớm mang hơi lạnh tản mát.

Mặc dù Côn Minh nhỏ hơn Bắc Kinh, nhưng vẫn là thành phố lớn, có hơn sáu triệu dân.

Tế Xuyên và René càng ngỡ ngác hơn, vì chưa từng đến Côn Minh. Lúc ở sân bay hai người cùng hỏi tôi: “Tiểu Thu, em nói, Lịch Xuyên sẽ đi đâu?”

Tôi suy nghĩ một lúc, nói: “Cá Cựu.”

Lịch Xuyên là người lẳng mạn, không biết bao lần anh hỏi về quê tôi, hỏi cuộc sống tuổi thơ của tôi. Anh nói, anh đã đến thăm Cá Cựu, thăm trường trung học của tôi, đi ngang qua cửa nhà tôi, tiếc là không có cơ hội vào chào hỏi, làm quen với ba và em trai tôi. Vì vậy, anh đã phục chế khá nhiều ảnh tôi chụp lúc nhỏ và ảnh tôi chụp chung với người thân.

Tôi nghĩ, nếu anh còn có tâm nguyện gì chưa thực hiện được, có lẽ chính là chuyện này.

Côn Minh cách Cá Cựu 318km. Chúng tôi thuê chiếc ô tô, từ cao tốc Thạch Lâm rẽ vào quốc lộ 3263 tiếng rưỡi sau mới tới Cá Cựu.

Suốt đường đi bác sĩ Cung cứ lắc đầu, nói với tình hình sức khỏe của Lịch Xuyên, có thể chịu được 3 giờ máy bay, nhưng chắc không chịu nổi 3 giờ đi xe. Huống chi, huyện xã nhỏ, bệnh viện nhỏ, muốn cấp cứu cho bệnh nhân cũng khó khăn.

Xe chở chúng tôi đến khách sạn Kim Hà, chúng tôi vừa bỏ hành lý xuống là mượn ngay danh bạ điện thoại, hỏi từng khách sạn một, xem có người nào tên là Lịch Xuyên đến ở không. Trong vòng nửa tiếng, đã hỏi tất cả các khách sạn, không có tung tích. Tôi lại nhờ cậu đi hỏi thăm các nhà nghỉ nhỏ hơn.

Ngờ rằng Lịch Xuyên sẽ ở nhà nghỉ tư nhân trên thị xã, nên tôi và Tế Xuyên gõ cửa từng nhà nghỉ một ở gần nhà tôi.

Không có tin tức gì.

Tôi đành dẫn Tế Xuyên tới trường trung học Nam Trì, hỏi thăm từng nhà nghỉ xung quanh. Cũng không có kết quả.

Gõ cửa từng nhà một, mãi đến chiều tối. Mặc dù không có khả năng Lịch Xuyên đón xe liên tỉnh, tôi vẫn tới trạm đón khách ở bến xe, hỏi thăm từng tài xế một, có thấy ai giống Lịch Xuyên đi xe không.

Ai cũng nói không thấy.

Buổi tối, bác sĩ Cung dẫn tôi đến phòng cấp cứu của tất cả bệnh viện, xem Tiểu Mục có thức tỉnh lương tâm, đưa Lịch Xuyên vào bệnh viện không.

Không có.

Trong lòng mọi người nóng như lửa đốt, không dám nhìn mặt bác sĩ Cung. Sắc mặt ông cũng ngày càng kém.

Lịch Xuyên mất tích hai ngày rưỡi, tôi nghĩ, bác sĩ Cung đã bắt đầu nghi ngờ Lịch Xuyên không còn trên thế gian nữa.

Buổi tối, trừ tôi và Tế Xuyên ra, tất cả mọi người đều mệt mỏi chịu không nổi nữa nên đi ngủ.

Tôi lang thang một mình trên đường, Tế Xuyên lo lắng, nên đi theo sát tôi.

Trên đường lớn, chỉ có hai bóng dáng cô độc của chúng tôi.

“Haiz, cho dù Lịch Xuyên có tới Cá Cựu, thì nó cũng không đi dạo trên đường đâu.” Tế Xuyên vỗ vai tôi “Hay là em về ngủ một giấc, lấy lại năng lượng, mai lại tìm tiếp.”

Tôi cũng không biết tại sao mình khẳng định Lịch Xuyên sẽ đến Cá Cựu.

Có lẽ là tôi đoán sai rồi.

Tôi cố gắng tìm thêm manh mối, nhưng đầu óc đã đình trệ, không thể suy nghĩ.

Tôi lang thang trên đường như du hồn phiêu dãng. 4 giờ sáng, Tế Xuyên kéo tôi về khách sạn, tôi ngã lên giường, giấc ngủ chập chờn, mãi cho tới hừng đông.

Tôi tưởng, giống như trong tiểu thuyết chương hồi, Lịch Xuyên sẽ báo mộng cho tôi.

Lịch Xuyên không xuất hiện.

Lúc tỉnh lại, tôi cảm thấy may mắn. Vì ít nhất, điều này chứng minh là Lịch Xuyên chưa chết.

Bảy giờ sáng, mọi người gặp nhau ở nhà hàng. Giang Hạo Thiên đề nghị báo cảnh sát, sau đó nhắn tin tìm người trên báo và tivi. Mặc dù biết khả năng tìm được anh cũng không cao, nhưng trước mắt không còn biện pháp nào khác. Chúng tôi phân công nhau đến sở công an, tòa soạn báo và đài truyền hình địa phương. Thậm chí Tế Xuyên còn treo giải thưởng lớn cho bất kỳ ai cung cấp thông tin quan trọng.

Buổi trưa mọi người lại gặp nhau trong nhà hàng, vẫn không có chút manh mối.

Đầu tôi đau như búa bổ, một mình xuống quầy tạp hóa dưới lầu mua một gói thuốc, đứng ngay cửa lớn hút hết điều này đến điều khác.

Bỗng nhiên có người vỗ vai tôi từ phía sau: “Tạ đại hiệp!”

Gọi biệt danh của tôi, chỉ có thể là bạn học thời cấp 3. Tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tế Đào. Cán bộ ban thể dục lớp 11/3, phải đến 6, 7 năm gì đó chưa gặp lại. Cậu ta rớt đại học, nên ở lại Cá Cựu buôn bán quần áo.

“Hi!” Tôi ừ ừ chào hỏi.

“Sao lại hút thuốc?” Cậu ta giật mình: “Học sinh ba tốt mà cũng hút thuốc?”

Lúc này tôi làm gì còn tâm trạng để đùa? Chỉ hỏi một câu: “Sao bạn lại ở đây?”

“Mình đến ăn tối với bạn bè, Tiểu Đông khỏe không? Người nhà cậu khỏe không?” Hỏi thăm mấy câu, bỗng nhiên nhớ ra ba mẹ tôi đều đã mất, nên vội vàng sửa lại: “Dì bạn khỏe không?”

Tôi ngỡ ngác nhìn cậu ta, cả buổi không lên tiếng.

“Bạn sao vậy? Ban ngày ban mặt mà thấy ma hả? Chẳng không phải sợ ma đâu nhỉ, mình thấy bạn cũng gần thành ma rồi.” Cậu ta vẫn hay trêu đùa như hồi trước.

Tôi chạy lên gõ cửa phòng Tế Xuyên.

Tế Xuyên và René đang nói chuyện với nhau, thấy tôi đến, đồng thanh hỏi: “Có tin à?”

Giọng tôi run run: “Lịch Xuyên... anh ấy ở Côn Minh. Khách sạn Thúy Hồ.”

“Em chẳng không?”

“Chín mươi phần trăm.”

Chúng tôi nhanh chóng trở về Côn Minh, chạy thẳng tới khách sạn Thúy Hồ. Vào quầy lễ tân, nói lý do chúng tôi đến, cho nhân viên xem giấy tờ của bệnh viện. Nhân viên nói, mấy ngày này khá nhiều khách, khách sạn rất bận rộn, nhưng sẽ giúp chúng tôi tìm.

Tôi liền nói: “Xin kiểm tra phòng 709 trước.”

Nhân viên gõ vài chữ lên máy tính, liền ngắt đầu nói: “Ở hai người, trong đó có một người dùng hộ chiếu người nước ngoài: L.

C. Wong.”

Bác sĩ Cung lập tức gọi điện thoại tới phòng cấp cứu của bệnh viện, chúng tôi lấy chìa khóa vọt vào thang máy.

Hành lang im ắng, tầng 7 là tầng hạng sang, rất ít khách.

Lúc trong thang máy bác sĩ Cung dặn chúng tôi, phải im lặng đi vào phòng, không được làm bệnh nhân hoảng sợ. Ông nói, tiểu cầu của Lịch Xuyên rất thấp, còn bị nhiễm trùng phổi, anh dễ bị ho khan, ho khan làm xuất huyết lồng ngực. Máu tràn vào phổi, phổi không giãn nở được, sẽ làm suy hô hấp.

Rẽ sang hành lang khác, bỗng nhiên thấy Tiểu Mục đứng yên lặng trước cửa phòng 709.

Mọi người nhìn cậu ta, trong lòng giận dữ, nhưng không dám làm gì. Nhìn vẻ mặt Tiểu Mục buồn bã, lưng tôi bỗng dựng lạnh toát. Cả người tôi run bần bật, cảm thấy hai chân nặng ngàn cân, không nhấc lên nổi. Bỗng nhiên, tay tôi bị ai đó kéo đi, Tế Xuyên vừa dìu vừa ôm tôi tới trước mặt Tiểu Mục.

“Tiểu Mục, Lịch Xuyên, anh ấy... có khỏe không?” Tôi dịu giọng, sợ làm cậu ta sợ.

“Tôi nghĩ,” Cậu ta lặng lẽ nhìn thoáng qua mọi người “Anh ấy đang hấp hối, anh ấy kêu tôi đi ra, đứng ngoài đợi anh ấy đi.”

Chương 47

Tôi lấ y khóa từ ra, nhẹ nhàng mở cửa.

Sáu năm trước, tôi từng chăm sóc Lịch Xuyên trong căn phòng này, đê n bây giờ tôi vẫn nhớ màu sắ c của gô i và ga giường, mọi thứ vẫn quen thuộc như xưa.

Lịch Xuyên lặ g lế nằ m giữa giường, đắ p chắ n màu xanh lá non. Tiểu Mục lau rửa người anh vô cùng sạch sẽ, mặt anh không chút huyê t sắ c, hai mắ t khép hờ. Dường như không đủ sức mở mắ t, nhưng lại muố n xuyên qua khe hở, nhìn thê giới này lầ n cuối.

Một tia nắ ng chiế u lên trán anh, da thịt tái nhợt gầ n như trong suố t. Miệng anh hơi mỉm cười, như đang chìm vào miê n hồ i ức tươi đẹp nào đó.

Lịch Xuyên vẫn đẹp, vẫn anh tuấ n, cho dù là ở những giây phút cuối cùng.

Tôi quỳ xuố ng trước giường anh, kéo tay anh, liên tục gọi mắ y tiê ng “Lịch Xuyên”, anh vẫn không có phản ứ ng.

Tôi khóc thút thần.

Bác sĩ Cung nghe nhịp thở của anh, nhả n thở mạch máu sau gáy anh. Ông xô c chần lên, tôi thấ y nhiề u chỗ trên người Lịch Xuyên bị bầ m tím do xuấ t huyế t.

“Lịch Xuyên, là em, Tiểu Thu!” Tôi đặt tay anh lên mặt mình, nhẹ nhàng vuố t ve, tay anh liề n thấ m đầ y nướ c mắ t của tôi, “Anh tỉnh lại đi! Xin anh hãy tỉnh lại đi!”

Bác sĩ Cung kéo tôi qua một bên, vồ vai tôi, vừa an ủi vừa cảnh cáo: “Nó chỉ còn một vía, lại không có ý chí chiế n đầ u. Lúc này, cháu phải dùng mọi cách cố vũ tinh thầ n nó.”

Tôi rưng rưng gậ đầ u.

“Nó muồ n nghe gì nhấ t, cháu hãy nói cái đó, cho nó vui vẻ, cho nó yên tâm.”

Tôi dụ dầ ng thủ thỉ bên tai anh: “Lịch Xuyên, em ở đây! Anh đừng bỏ em mà đi... em xin anh đừng bỏ em mà đi... em không ép anh nữa! Anh yên tâm, khi nào anh khỏe lại, em sẽ move on ngay lập tức. Em sẽ rời khỏi Bắ c Kinh, em sẽ tới thành phố khác, em sẽ không gọi điện thoại cho anh, cũng sẽ không đi tìm anh nữa. Lầ n này em nói thật. Em nói được thì sẽ làm được, không bao giờ thay đổi nữa! Anh hứa với em, nhấ t định phải cố gắ ng sồ ng sót, được không?”

Khoảnh khắ c đó, tôi cảm thấ y, anh nghe được những gì tôi nói.

Vì mí mắ t anh gậ nhẹ.

Xe cấp cứu vừa đến, bác sĩ đi theo nói: “Xe cấp cứu ở dưới lầu, bệnh viện đã chuẩn bị mọi thứ theo yêu cầu của ông, bệnh nhân sao rồi?”

“Mất nước nghiêm trọng, xuất huyết cục bộ, suy hô hấp. Tôi nghi ngờ có xuất huyết lồng ngực và suy thận cấp tính. Sau khi tới bệnh viện phải chụp X quang ngực, rút máu. Trước mất truyền 500ml nước biển. Xin thông báo cho bệnh viện chuẩn bị hồng cầu và tiểu cầu, mỗi thứ 4 đơn vị. Tôi sẽ vào phòng chăm sóc thở, chuẩn bị sẵn ống thông hô hấp.” Quả nhiên, bác sĩ Cung là bác sĩ đầu ngành, vẫn giữ bình tĩnh, xử lý gọn gàng. Bác sĩ đi theo trả lời rồi chạy đi.

Sau khi khử trùng xong, bác sĩ Cung kêu tôi và Tế Xuyên đứng tránh ngoài cửa.

Một lát sau, cửa đột nhiên mở ra. Lịch Xuyên đã được chăm sóc thở, được nhân viên y tế đẩy vào thang máy, xe cấp cứu lao nhanh đến bệnh viện. Tôi đi chung với Tế Xuyên, còn René và giám đốc Giang, giám đốc Trương đi sát theo sau.

Lần này Lịch Xuyên nằm trong ICU suốt 17 ngày liền. Bác sĩ Cung nói không sai, vì khó khăn trong việc tạo máu, xuất huyết phổi, khiến lồng ngực tràn đầy máu, anh bị chăm sóc vào ngực để rút dịch. Sau khi tháo máy hô hấp, ống trong ngực vẫn chưa tháo ra được, ngày nào cũng có máu đỏ tươi chảy ra từ ống, mỗi khi thở đau đến mức cả người run rẩy. Nhưng bác sĩ vẫn kêu anh ho khan, hít sâu, để nhanh chóng đẩy đờm và huyết trong phổi ra. Thấy Lịch Xuyên đau đớn quá, tôi cầu xin bác sĩ tiêm morphine hoặc là meperidine. Bác sĩ nói mấy loại thuốc đó gây ảnh hưởng đến hô hấp, không dùng được.

Những ngày đó, tôi chẳng có thời gian tắm rửa chải đầu. Mỗi lần nắm tay Lịch Xuyên đều cảm nhận được cơn đau của anh, cảm thấy cơ thể anh đang co rút, mồ hôi lạnh dẫm người. Tôi đứng bên cạnh cũng run rẩy theo.

Sau khi tỉnh lại, Lịch Xuyên không nói chuyện với bất kỳ ai, bao gồm cả tôi, giống như anh không còn ý thức. Hậu hết thời gian anh mê man, lúc đau quá thì tỉnh lại, không thèm nhìn bất kỳ ai.

Lúc ngủ say, anh luôn nắm tay tôi. Lúc nào cũng nắm thật chặt, giống như là tay của mình. Nếu dùng 10 đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vai anh, anh sẽ ngủ rất nhanh, hết như trẻ sơ sinh.

Một tháng sau, bệnh tình của Lịch Xuyên có chuyển biến tốt, Tế Xuyên nhất quyết đưa anh về Zurich trị liệu và dưỡng bệnh, dù gì thì bác sĩ ở đó cũng hiểu rõ bệnh tình của anh hơn. Trước khi đi, bác sĩ Cung nói thẳng với tôi, sau hai lần cấp cứu, cơ thể anh đã suy sụp 50%, tình hình đang nhanh chóng xấu đi. Nếu không kịp thời ghép tủy, thì tình huống không lạc quan lắm.

Lúc Lịch Xuyên đi Zurich tôi không tạm biệt anh. Tế Xuyên năn nỉ tôi đi với họ, nhưng tôi không đồng ý.

Tôi thực hiện lời hứa của mình - move on.

Sự thật chứng minh, không có tôi ở bên, thì Lịch Xuyên dưỡng bệnh tốt hơn. Anh vì tôi mà đi cấp cứu 3 lần, tôi không thể để chuyện này xảy ra thêm lần nữa.

Tôi về Bắc Kinh tiếp tục gửi hành lý, đến Côn Minh làm phiên dịch cho một công ty dịch thuật nhỏ, tiếp tục phát triển nghề nghiệp của mình.

Mọi thứ cuối cùng cũng thành mây khói.

Tôi hạnh phúc lắm, vô cùng biết ơn ông trời.

Dù gì đi nữa, người tôi thương vẫn sống.

Chương 48

Ba năm trôi qua.

Tôi vẫn làm việc cho công ty dịch thuật Thu Thủy, nằ m trên tầng hai của một tòa nhà văn phòng. Tổng cộng có 10 nhân viên chính thức, còn lại đê`u là cộng tác viên. Tiề n lương của tôi chỉ bằ ng một nửa ở Bắ c Kinh, nghe nói vẫn thuộc hạng cao ở Côn Minh. Tôi thuê nhà trong khu chung cư gầ n công ty, một phòng khách một phòng ngủ, khá rộng, tiề n nhà cũng không cao không thấ p.

Sau khi Lịch Xuyên về` Thủy Sĩ, tôi quyề t định đem tình yêu với anh chuyển thành tình yêu dành cho người tàn tật và bệnh nhân ung thư trong nước. Mỗi tháng lãnh lương, tôi quyên góp 500 tệ cho quỹ dành cho người tàn tật, 500 tệ cho quỹ dành cho bệnh nhân ung thư, hoàn toàn là nặ c danh. Cho nên, mặc dù thu nhập của tôi xem như cao, nhưng cuộc số ng của tôi chẳng dư dả gì, bình thường như ai. Phúc lợi của công ty dịch thuật này không thể so sánh được với Cửa Thông hoặc CGP, nhưng cường độ làm việc lại ngang nhau, không bao com trưa. Có lúc tôi ăn com hộp, có khi ăn mì gói, rấ t ít khi ra tiệm ăn, tiế t kiệm hế t mức.

Có lẽ là ăn quá nhiều mì gói, hơn nữa công việc bận rộn, cuộc sống thất thường, nên tôi bị xuất huyết dạ dày, nằm viện 12 ngày. Tiểu Đông đang học Tiến sĩ ở Học viện Y học, nghe tin liền chạy về thăm, chăm sóc tôi được 5 ngày, bị tôi đuổi về Quảng Đông.

Tôi giữ lời hứa, chưa từng chủ động gọi điện thoại cho Lịch Xuyên. Nhưng lâu lâu Lịch Xuyên vẫn gọi điện thoại cho tôi, có đôi khi còn gửi email, khoảng 2, 3 tháng một lần. Sinh nhật tôi, anh vẫn gửi bánh quy chocolate tặng. Ngày lễ, Tết cũng sẽ gọi điện thoại hỏi thăm. Tóm lại, chúng tôi vẫn là bạn bè.

Ít khi anh kể về tình hình của mình, có lẽ là có khi tốt có khi xấu.

Năm thứ hai sau khi về Thụy Sĩ, Lịch Xuyên tìm được tủy phù hợp, liền lập tức sang Mỹ ghép tủy. Kết quả là có một đống biến chứng, hơn bảy tháng trời không gọi điện thoại cho tôi. Sau đó tôi hỏi anh bệnh tình sao rồi, anh nói khỏe hơn rồi, nhưng chưa ổn định. Bị bệnh quá lâu, anh không còn tin tưởng vào sức khỏe của mình nữa. Dù đang khỏe, nhưng bất kì lúc nào cũng có thể chuyển biến xấu. Ngoại trừ nghe lời bác sĩ ra, anh không hy vọng gì nữa.

Lịch Xuyên tựa như bong bóng trong tay, dù đã bay lên trời, cho dù xa đến mức không còn nhận ra màu sắc, nhưng khẽ kéo nhẹ, thì vẫn ở đó. Giữa tôi và anh, có thể rất lạnh, cũng có thể rất nóng, cũng có thể không lạnh không nóng, nhưng sợi dây liên kết, sẽ không bao giờ đứt.

Lâu lâu cũng nhắc lại vấn đề cũ: “Em thì sao? Move on chưa? Có bạn trai mới chưa?”

Tôi trả lời bằng quơ: “Em đã đồng ý move on với anh rồi, đương nhiên sẽ giữ lời. Anh hỏi nhiều làm gì? Em không thèm kể anh nghe để anh vui vẻ đâu.”

Yêu một người, yêu suốt mười năm trời. Trái tim của mình, bị đẩy xuống vực sâu hai lần. Chỉ muốn nửa đời còn lại bình an. Chữ “yêu” này, không bao giờ muốn nhắc đến nữa.

Độc thân cũng tốt. Tự do tự tại, không ai quản lý.

Tôi đón sinh nhật năm nay trong bệnh viện. Tiểu Đông mua cho tôi một cái bánh kem to đùng, chúng tôi ăn hơn một nửa, còn lại chia cho các bệnh nhân cùng phòng.

Kể ra cũng buồn cười, lúc Tiểu Đông tới bệnh viện thăm tôi, vô cùng không hài lòng với tình trạng của tôi. Hôm sau liền đi ra ngoài mua quần áo về tặng tôi: “Chị, 27 tuổi thì mặc đồ của người 27, được không? Đừng mặc đồ của người 72. Cũng phải chăm sóc tóc đi. Đừng cắt tóc ngắn như ổ quạ nữa, không biết nam hay nữ. Còn nữa, chị hút thuốc nhiều quá đó, mau cai đi.”

Người thân là thế. Người thân rất dễ thương, nhưng hay cảm râm. Tiểu Đông còn thêm một tật nữa, là ngang ngược. Nó nghèo rớt mùng tơi, còn đòi đưa hai ngàn tệ cho tôi. Cháo nấu dở muốn chết, tôi vẫn phải cố cười mà ăn. Nó ở năm ngày, tôi chỉ muốn nó về nhanh một chút.

Xuất viện, nhận được một đồng tin nhắn của Lịch Xuyên.

Tin thứ nhất: “Tiểu Thu! Sinh nhật vui vẻ! Anh gửi quà cho em đó, em nhận được chưa? Hy vọng em thích.”

Tin thứ hai: “Tiểu Thu, em đi công tác hả? Tại sao bảy ngày liên tục không có ai nghe điện thoại, ngay cả email cũng không trả lời?”

Điện thoại của tôi chỉ lưu được hai mươi tin nhắn, ngập cả hộp tin.

Dù là bệnh nhân, vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa. Tôi cười khổ, xóa hết tin nhắn.

Ngày đầu tiên sau khi xuất viện, tôi liền đi làm. Tôi làm ở phòng tiếp khách Anh, vô cùng tích cực. Lương tính theo năng suất, dịch càng nhiều, tiền thưởng cuối năm càng nhiều, cho nên tôi bạt mạng kiếm tiền.

Vất vả cả ngày, tôi đạp xe về nhà. Ngoài trời đang mưa, hiên nhà tối đen, tôi thấy có người, yên lặng đứng đó, dáng vóc quen thuộc.

“Hi, Tiểu Thu!”

Tôi hoảng sợ, vỗ tay, đèn cảm ứng tiếp khách động sáng lên, tôi nhìn anh.

Lịch Xuyên vẫn đẹp trai. râu cạo sạch sẽ, hơi gầy, nhưng vẫn tốt hơn lúc rời Côn Minh nhiều, khí sắc cũng tốt hơn. Anh chống nạng đôi, dưới chân có một va li cỡ trung.

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh, không biết là mơ hay thật, đầu óc trì độn. Anh cười với tôi, nhưng tôi cứ ngỡ ngàng.

Kể từ khi Lịch Xuyên rời đi, tôi sống không có quy luật, gầy như trở lại thời nguyên thủy.

Thầy tôi vẫn ngây ngô c không nói gì, Lịch Xuyên nói: “Xin lỗi, không thông báo trước với em, anh tìm em không được, nghĩ là em xảy ra chuyện, gọi điện thoại tới công ty dịch thuật, họ nói em bị xuất huyết dạ dày phải nhập viện.”

“À, em khỏe rồi.” Tôi nói.

“Xuất viện rồi à?”

“Hôm qua.”

“Em vừa xuất viện liền đi làm? Cả ngày trời?”

“Ừ.”

Áo mưa vẫn nhỏ nước tí tách.

“Cởi áo mưa ra đi.” Anh nhỏ nhẹ nói, sau đó giúp tôi kéo áo mưa lên từ đỉnh đầu.

Đèn cảm ứng lại tắt, tôi giậm chân máy cái.

Dáng vẻ tôi xơ xác, tóc lại cắt ngắn ngủn, rồi bời. Lịch Xuyên nhìn tôi, nói: “Sao? Không tính mời anh vào nhà hả?”

“Có chứ.” Tôi nói: “Đợi chút, em tìm chìa khóa đã.” Tìm mãi cũng không thấy. Bực mình, tôi gõ gõ xỏm trên đất, dốc ngược túi xuống, đổ ra một đống đồ linh tinh: ví tiền, tiền xu, son môi, son dưỡng, giấy ăn, khăn giấy, băng vệ sinh, nửa gói ô mai, kẹo cao su, nửa gói thuốc lá, bật lửa, gương bỏ túi, một chai nước khoáng, hai cây bút bi, một cây bút chì, di động... đang tính tìm, đèn lại tắt. Lúc này là Lịch Xuyên vỗ tay, đèn sáng lên.

Tôi tìm được chìa khóa, mở cửa, bật đèn phòng khách.

“Mời vào.”

Lịch Xuyên kéo va li đi vào, đứng giữa phòng, nhìn quanh một lượt, hít một hơi thật sâu.

Số là, một hai tháng tôi mới dọn phòng một lần. Trên sàn, mặt bàn, giá sách, đều bám đầy bụi. Vì không muốn người ta vừa nhìn liền nhận ra, nên bình thường tôi chỉ mua đồ gia dụng màu xám. Trên sofa đầy quần áo bẩn, sàn đã lâu chưa lau, mấy chiếc dép vứt chỏng chơ, thêm chiếc tất bẩn vắt vẻo.

Tôi quơ tay, gạt chiếc tất bẩn qua một bên, chừa ra chỗ ngồi không rộng bao nhiêu: “Mời ngồi.”

Lịch Xuyên không ngồi mà hỏi: “Em ngại anh cởi chân giả ra bây giờ không?”

“Không.”

Lúc anh từ phòng ngủ đi ra, chỉ còn một chân.

Tôi đột nhiên nhớ ra, Lịch Xuyên từng nói, nếu bệnh ung thư tái phát, rất có khả năng sẽ bị cắt tiếp chân kia, liền hỏi: “Lịch Xuyên, chân của anh... là thật à?”

Anh lắc đầu: “Không phải.”

“Còn lại bao nhiêu?” Tôi sợ quá, liền chạy tới sờ chân anh.

“Chọc em thôi.” Anh sờ đầu tôi “Đương nhiên là thật. Anh chưa xui xẻo tới mức đó.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm, ngồi sụp xuống sàn nhà.

“Tiểu Thu, trong nhà lung tung quá, anh phải dọn dẹp cho em một chút. Cây lau nhà ở đâu? Giẻ lau ở đâu?” Anh kéo tôi đứng dậy, để tôi ngó lên sô pha.

“Trong bệ p.”

Anh vào bệ p, liền đi ra ngay, sém chút nữa hét âm lên: “Tiểu Thu, trong bệ p có gián.”

“Anh sợ hả?”

“Có thuô c xịt gián không?”

“Không.” Sau đó tôi nghe thâ y tiê ng bẹp bẹp: “Vây đành phải dùng sức người vậy.”

Lịch Xuyên lớn lên ở khu nói tiê ng Đức, luôn theo thói quen kỷ luật của người Đức, rấ t sạch sẽ. Anh dọn dẹp phòng khách, mấ t một tiê ng, dùng khăn mề m lau từng góc phòng. Lau sàn ba lâ n, tôi sợ anh trượt chân, đòi giúp, anh không cho. Quầ n áo thì phân loại bỏ vào hai giỏ riêng.

Lúc lau nhà, anh lôi ra hai con gián. Đã bị anh dùng nạng đập bẹp dí.

“Vây em làm gì?”

Anh ném cho tôi điề u khiển tivi: “Xem tivi.”

Anh dọn dẹp bệ p, rửa sạch sẽ mớ chén tôi ăn sáng quên rửa. Mặc dù bệ p nhỏ, nhưng hơi bẩ n, anh mấ t hơn hai tiê ng mới lau chùi sạch sẽ.

“Tiểu Thu, mỗi lần nấu ăn xong, phải chà đít nõi, nếu không sẽ bị đen.”

Tôi choáng váng, đít nõi đen sẵn từ trước tới giờ mà, nên người ta mới nói đen như đít nõi chứ. Không thèm tranh luận với anh, dù gì cũng chỉ ở mấy ngày, mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, nên buột miệng: “Biết rồi, biết rồi.”

Qua một hồi lâu vẫn không thấy ra khỏi bếp, tôi hỏi: “Anh làm gì vậy? Lâu quá mà chưa xong?”

“Chà gạch men, gạch dính dơ.”

“Đúng là tự hành xác, nhưng dù sao cũng là tạo phúc cho nhân loại, anh từ từ làm đi.”

Anh lấy dao nhỏ cạo rột rột. Mệt gãn chết.

Rốt cuộc, hình như làm xong rồi, anh lại hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

“Chưa, anh thì sao?”

“Cũng chưa. Anh đứng bên ngoài đợi em lâu lắm đó.”

“À. Vậy anh đặt khách sạn chưa?”

“Ở lại chỗ em được không?”

“Cái gì?” Tôi nhảy dựng lên, vọt vào bếp la anh, “Vương Lịch Xuyên, chỗ của em, anh muốn tới thì tới, muốn ở thì ở hả!”

“Gì mà dữ vậy?” Anh nói: “Anh hỏi em, lần trước em đi Zurich, anh cho em ở chỗ nào? Có qua có lại, đúng không? Anh không có ý gì

khác, bệnh của em chưa khỏi hẳn, anh sang đây, vì muốn chăm sóc em một thời gian.”

“Liên quan gì tới anh? Em kêu anh chăm sóc hô`i nào?” Tôi lại gào thét, “Em khỏe lại từ lâu rồi!”

“Sao tức giận dữ vậy?” Anh đè vai tôi xuống, “Nhìn em kìa, còn nói hết bệnh rồi. Vừa tức giận là mặt mũi trắng bệch, không có tí huyết sắc. Ngồi xuống, ngồi xuống.”

Tôi thở phì phì ngồi xuống, anh tiếp tục nói: “Trước kia toàn là em chăm sóc anh. Lần trước em gãy xương, anh chàng tiên sĩ ngày nào cũng ngồi cạnh em, không tới lượt anh. Lần này ít nhiều cũng phải có phần của anh chứ?”

Không nhắc chuyện gãy xương thì thôi, nói tới tôi càng giận: “Sao anh biết em không có người khác?”

Anh có tật giật mình, cười: “Gọi điện thoại cho công ty dịch thuật, công nghiệp của em nghe máy. Cô ấy nói em rất khó tính, tới bây giờ cũng không có bạn trai. Bị bệnh không có ai chăm sóc. Em trai em chỉ ở lại vài ngày rồi đi.”

Tôi tức giận nói: “Mệt ghê, ai nhiều chuyện dữ vậy? Mấy chuyện đó kể anh nghe làm gì?” Thẳng thắn mà nói, tôi không ngờ mình nhanh chóng gia nhập hàng ngũ quá lứa lỡ thì quá nhanh. Công ty dịch thuật, ngoại trừ giám đốc ra thì đều là người trẻ tuổi, mọi người đều gọi tôi là “chị Thu”. Nghe tưởng người ta kính trọng người có thâm niên, nhưng tôi cứ cảm thấy sau đó có chút ý trào phúng. Thật ra có một nguyên nhân quan trọng làm tôi về Côn Minh, chính là trốn tránh Ngải Tùng. Sau khi từ Gia Châu về, anh ta gọi điện thoại cho tôi rất nhiều lần, còn nói dối là đi họp, một mình bay

đến Côn Minh thăm tôi. Thấy tôi hoàn toàn không thích, cứ lảng tránh, nên mới buông tha.

“Anh nói anh là chú em, sống ở nước ngoài. Ba mẹ em đều đã mất, nên anh là người lớn trong nhà. Huống chi, trong toilet có nửa hộp bao cao su hiệu Zurich. Quá hạn ba năm rồi, em cũng không chịu vứt đi.”

“Em giữ lại làm bao tay cao su. Khi nào chùi rửa gì đó thì mỗi tay mang một cái.”

Anh cười to, một cái chén rơi xuống, vỡ đánh “cạch”.

“Oops!”

Lịch Xuyên dọn dẹp phòng khách và bếp xong, nhà tôi có thể sánh ngang với khách sạn 5 sao về mức độ sạch sẽ.

Buổi trưa bận quá, tôi chưa kịp ăn cơm, đợi tới khi thấy đói, đã là 4 giờ chiều. Chạy qua tiệm cơm đối diện công ty, mua một hộp, lựa vội mấy miếng. Chẳng còn món gì ngon, chỉ có mấy miếng xương gà gì đó, tôi vội vàng vàng nuốt xuống, đến bây giờ vẫn nhợn bụng.

Toilet là chỗ sạch nhất trong nhà, vì tôi chỉ chú ý phương diện vệ sinh cá nhân. Lịch Xuyên dọn dẹp chưa tới 10 phút. Anh đi ra hỏi tôi: “Trong tủ lạnh có thức ăn không? Anh đói bụng, muốn nấu cơm.”

“Không có. Có mì ăn liền, đủ hiệu. Hương vị Hàn Quốc cũng có.”

Anh đang tính nói tiếp, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Chúng tôi cùng nhau ra mở cửa, là bà Quan nhà đồ i diện. Bà Quan hơn 60 tuổi, sống cùng con trai và cháu gái. Chúng tôi khá thân. Bà bung một cái tô to, thầy Lịch Xuyên, hơi giật mình.

“Bà Quan!”

“Haiz, Tiểu Thu, mới xuất viện à?”

“Dạ.”

“Nghe nói là xuất huyết dạ dày, có sao không?”

“Không sao, cảm ơn bà quan tâm.”

“Dạ dày không khỏe, đừng ăn đồ` lung tung. Thanh niên tụi con chỉ biết làm việc, không chú ý sức khỏe. Bà nấu cho con một tô cháo thịt băm, có rau xắt nhỏ nữa, con ăn cháo vài ngày cái đã, đợi tới khi dạ dày lành hẳn rồi hãy ăn cơm. À, cậu này là...”

Tôi không biết nên giới thiệu Lịch Xuyên như thế` nào, liền nói: “Dạ... đây là anh Vương, là giúp việc theo giờ con mới mượn, để dọn dẹp nhà cửa giúp con.”

“À à, cháu Vương, nhờ cậu.”

Trò chuyện thêm vài câu, tôi nhận cháo, cảm ơn, vào lại trong nhà, chia cho Lịch Xuyên một chén, tôi ăn phần còn lại.

Cháo bà Quan nấu thật thơm!

Lịch Xuyên nhìn vẻ mặt hưởng thụ của tôi, cười khỏ hỏi: “Em thường ăn chực cơm nhà người ta hả?”

“Ừ... em dạy thêm tiếng Anh cho cháu của bà, má y lầ n thôi. Kém xa số lầ n ăn chực.”

Ăn xong, Lịch Xuyên đi rửa chén, tôi ngồ i ngậy ra trong phòng khách xem tivi, trò chơi truyề n hình chán ngắ t, tôi ngáp lên ngáp xuồ ng.

Tôi cảm thấ y, gặp lại Lịch Xuyên sau nhiề u năm, tôi không hê xú c động, không hê hưng phá n nữa, chỉ chề t lặ ng.

“Anh tá m giúp em.” Lịch Xuyên nói.

Anh dìu tôi vào phòng tá m, trong khoảnh khắ c, lỏ a thề đứng trước mặt nhau. Tôi nhìn anh, thờ dài một hơi, nói: “Bồ n tá m tron lắ m, anh cẩn thận một chút.”

“Vậ y em đỡ anh đi.”

Tôi nhẹ nhàng vòng tay qua người anh, đầ u tựa lên ngực anh. Anh vẫn đeo chiề c vòng ngọc trừ tà tôi tặng anh, miề ng ngọc đã lên nước sáng bóng. Tôi ngậm vào miệng, mặ n đắ ng.

Lịch Xuyên nhẹ nhàng gọi đầ u cho tôi, gọi đi gọi lại, còn rửa vành tai cho tôi.

“Má y ngày chưa gọi rô i?” Anh hỏi tôi.

“Không nhớ nữa.” Tôi ngáp liên tục.

“Mệ t à?”

“Ừ.”

“Đi ngủ sớm đi.”

Chúng tôi đi vào phòng ngủ, chần mê`n không gá`p, vẫn y hệt lúc tôi dậy buổi sáng. Lịch Xuyên vừa leo lên giường, lại lôi tôi xuống: “Giường không sạch.”

“Không thể nào, em mới dọn hôm qua xong mà.”

“Có vụn bánh quy và khoai tây chiên.” Anh đi tìm ga giường.

“Hay anh thay cả ga giường và bao gô`i luôn đi.” Tôi chỉ chỗ cá`t cho anh. Đúng là thiế`u gia, sao mà khó hâ`u hạ dữ vậy không biế`t.

Quả nhiên anh liê`n thay ga giường sạch bong.

Tôi chui vào chần, Lịch Xuyên ôm tôi thật chặt, hôn lên mặt tôi. Tôi ngây người nhìn anh, không động đậy. Một lát sau, tôi nói: “Lịch Xuyên, em buô`n ngủ.”

Anh dịu dàng vuốt ve tôi, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Thu... không lẽ chuyện này, em cũng quên rồ`i à?”

“Quên rồ`i. Theo anh nhiê`u năm, chỉ số` thông minh của em bằ`ng con ruồ`i rồ`i.”

Nửa đêm, Lịch Xuyên nằ`m trong lòng tôi khóc, nói: “Anh xin lỗi, Tiểu Thu, anh sai rồ`i. Anh làm em lờ làng quá nhiê`u năm.”

Hôm sau ngủ dậy, Lịch Xuyên đã rời giường. Anh đi mua đồ` ăn sáng.

Anh nói một lát sau anh mới ăn được. Anh vẫn phải uố`ng thuố`c cứng xương.

8 giờ rưỡi tôi đi làm, anh tiễn tôi tới cổng công ty, đưa tôi cái túi nhỏ, trong túi có mấ`y hộp nhỏ: “Lunch của em.”

Tôi cầm lấy, hỏi: “Trong tủ lạnh không có thức ăn, anh nấu bằng gì vậy?”

“Chợ họp từ sáng tinh mơ, anh ra ngoài mua, còn nhờ bà cụ nhà đồ i diện chỉ cách nấu cháo. Hy vọng em thích.”

“Cảm ơn anh.” Tôi đi làm, Lịch Xuyên về nhà, anh nói phải dọn dẹp tiếp. Tôi rất muốn hỏi anh định ở lại đây bao lâu, nhưng Lịch Xuyên lúc nào cũng vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, hỏi cũng như không, nên không hỏi nữa.

Buổi trưa Lịch Xuyên gọi điện thoại hỏi tôi: “Ăn lunch chưa?”

“Ăn, ăn lâu rồi.”

“Em có hâm không?”

“Không, sao phải hâm?”

“Sao không cần hâm? Em đúng là đồ con ruồi!” Anh tức giận tấ t máy.

Lúc ăn trưa tôi mở hộp cơm ra, đồ ng nghiệp ai cũng ngạc nhiên. Hai mặn một cháo, một rau một thịt, còn có salad hoa quả và tráng miệng. Tay nghề của Lịch Xuyên làm tôi kinh ngạc biế t bao.

5 giờ rưỡi tan tầm cùng với đồ ng nghiệp, thấ y Lịch Xuyên đứng ngay công chờ tôi.

Anh bắt tay với đồ ng nghiệp của tôi, tự giới thiệu, nửa đùa nửa thực: “Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, là giúp việc theo giờ của cô Tạ, phụ trách dọn dẹp, nấu cơm và đưa đón.”

Tôi xấ u hỏ muố n chề t. Vì Lịch Xuyên mặc vest, mang giày da, vô cùng chín chu, anh đứng ngay đó, ai cũng tưởng là có đoàn phim đế n quay phim.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi về nhà, cơm tô i đã bày sẵn trên bàn. Ba mặ n một canh, tôi vẫn phải ăn cháo.

“Em xem, như vậ y, là sô ng có quy luật rô i đúng không?”

“Đúng vậy.” Tôi liề n gậ đầ u.

Ăn cơm xong, anh nắ m tay tôi ra ngoài đi dạo, nói: “Sao chân em vẫn hơi cà thọt vậy.”

Tấ m nẹp trong đùi tôi, sau 1 năm mới được tháo ra, bác sĩ nói xương liề n rô i. Tôi vẫn rấ t thích tập thể dục, ngày nào cũng đạp xe đi làm.

“Sao em không thấ y. Cũng đâu có ai nói gì đâu.”

“Chỉ có một chút, một chút xíu thôi.”

“Vậ vẫn là tàn tật.”

“Anh đưa em qua Thụy Sĩ mỗ .”

“Em không đi đâu hế t.”

Vào lại nhà, anh cầ m một chiế c giỏ nhỏ, trong đó đặ ng chocolate và một túi bánh quy to do anh tự làm, kéo tay tôi qua gổ cửa nhà đố i diện.

Anh trả tô đặ ng cháo cho bà Quan, đưa cho bà giỏ quà, đưa thêm hai bao lì xì, trịnh trọng cảm ơn bà, còn nói: “Bà ơi, lúc con không ở

đây, cũng nhờ bà chăm sóc cho Tiểu Thu. Đây là quà gặp mặt con tặng cho cháu gái, bà nhận giùm con.”

“Ôi, khách sáo quá rồi. Đưa 2 bao lì xì làm gì, bà chỉ có một đứa cháu gái thôi.”

“Dạ bao này con gửi bà, chỉ là chút lòng thành, để bà mua quần áo mặc ạ.”

Bà Quan vui vẻ nhận, còn hỏi: “Lịch Xuyên à, con mặc toàn đồ mắ c tiê`n, không lẽ con là người giúp việc theo giờ thật à?”

“Dạ đúng vậy ạ.”

“Vậy một tiê`ng bao nhiêu tiê`n?”

“Cháu... đó là nghĩa vụ ạ.”

Bà Quan cuối cùng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nở nụ cười, nói: “Tiểu Thu, con có phúc quá nha!”

“Không phải cô ấy có phúc mà là con có phúc.” Lịch Xuyên mỉm cười chỉnh lại.

Chúng tôi nắm tay nhau về nhà, Lịch Xuyên đưa cho tôi một tờ giấ`y.

Tôi nhìn nhìn, trên đó có mười bài toán.

“Cho em 10 phút, em có thể giải hết không?”

“Gì vậy, em đâu còn nhớ gì về` đại số` nữa.”

“Em là thủ khoa đại học của Cá Cựu mà.”

“Được rồi.”

Anh ấy đứng hồ, tôi cầm bút, 5 phút liền làm xong. Lịch Xuyên nhìn đáp án, nói: “Chỉ số IQ vẫn rất cao, không biết có vậy ở đâu. Sao nhìn em cứ ngơ ngáo ngáo vậy.”

Tôi cầm điều khiển, tiếp tục xem tivi.

Lịch Xuyên ôm tôi, tôi liền dựa vào lòng anh xem phim tình cảm, khóc lóc suốt suốt. Buổi tối, chúng tôi lên giường sớm, Lịch Xuyên rất dịu dàng, chúng tôi lại ngọt ngào như xưa.

Đang trêu đùa nhau, dưới gầm giường bỗng nhiên có tiếng rột rột, Lịch Xuyên nhìn trăn nhà thờ dài: “Tiểu Thu, trong nhà ngoài gián ra, còn có chuột nữa à?”

“Ừ, có hai con, hình như là vợ chồng. Em còn cho tụi nó ăn bánh quy. Kỳ cục, sao hôm nay chỉ nghe tiếng của một con à?”

“Thôi xong.” Lịch Xuyên vội vàng lấy tay bịt mắt tôi lại.

“Anh bắt một con? Đập chết rồi?”

“Lúc sáng...” Người nào đó không dám nói tiếp.

“Lịch Xuyên, anh không có lương tâm. Con ở dưới giường, chắc là đang hát.”

“Hát bài gì?”

“Tình là chi hồi thế gian, câu thế sinh tử đa mang một đời [1].
...”

“Nó hát kệ nó, mình cứ làm chuyện mình.”

Hôm sau, Lịch Xuyên vẫn đưa tôi đi, vẫn đưa tôi một đống hộp cơm như hôm qua. Lần này, trên mỗi hộp đều dán một tờ giấy:

“Mình là cháo thịt số 1, nhớ hâm 1 phút.”

“Mình là cà tím số 2, nhớ hâm 45 giây.”

“Mình là cá kho số 3, nhớ hâm 30 giây.”

“Mình là salad hoa quả số 4, ăn liền, không cần hâm.”

Mấy cô đồng nghiệp nữ hâm mộ quá, nói Lịch Xuyên biến công ty thành nhà trẻ.

Lúc tan tầm thấy Lịch Xuyên, ai cũng nói: “Tiểu Thu, phụ huynh tới đón kìa.”

Theo tôi được biết, từ nhỏ đến lớn, Lịch Xuyên đều được người ta phục vụ, chưa phục vụ ai bao giờ. Sau đó, ngày nào Lịch Xuyên cũng làm như vậy, tôi nghĩ, không biết thiếu gia có thể kiên trì bao lâu.

Một năm trôi qua, mà anh vẫn làm như vậy mỗi ngày, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, loại hạnh phúc rạng ngời.

Đương nhiên, hạnh phúc của tôi trước nay không lâu bền. Lần này Lịch Xuyên về, tôi cũng không ôm nhiều hy vọng.

Chúng tôi chìm trong ngọt ngào mà không hy vọng gì cả năm trời. Hạnh phúc vô cùng. Năm đó, Lịch Xuyên không làm việc, không vẽ một bản vẽ nào. Ngoại trừ nấu cơm, đưa đón tôi đi làm, đi dạo với tôi, đi xem phim ngoài rạp ra, anh không làm gì nữa.

Chỉ có điều, nhà tôi trong chung cư chật chội, Lịch Xuyên cử động không tiện lắm.

Cuối cùng, có một ngày, tôi nói với anh: “Lịch Xuyên, hay mình không ở đây nữa. Tìm một căn nhà rộng hơn chút ở đi.”

Anh lập tức cầm bút lên, nói: “Tìm cái gì? Để anh vẽ cho em. Muốn kiểu gì, em nói đi.”

“Rộng một chút.”

“Chỉ có yêu cầu này thôi à?” Buồn bực.

“Ừ. Trong phòng tắm phải lắp các thiết bị an toàn.”

“Còn có yêu cầu nào khác không?”

“Không.”

Hai ngày sau, Lịch Xuyên đã thiết kế xong một ngôi nhà hai tầng màu trắng, anh vẽ tay từng chi tiết, đưa tôi xem từng tờ một.

“Có rườm rà quá không?” Tôi nhíu mày “Công ty nào chịu xây một căn nhà như vậy cho anh?”

“Ví dụ như, công ty của anh?”

“À... vậy anh sẽ mệt lắm. Sức khỏe của anh không tốt, không làm mấy việc này được.”

“Không mệt.” Anh vui vẻ nói.

“Không được, anh còn phải nấu cơm cho em nữa.”

“Cũng đúng.” Anh trầ m tư, sau đó vào phòng ngủ gọi điện thoại, lúc trở ra nói với tôi: “Anh Tê Xuyên nói sẽ tìm người đê n xây giúp anh, điề u kiện là anh â y và René phải đượ thiế t kê một phầ n.”

“Đượ, em không có ý kiế n.”

“Anh có ý kiế n,” Anh nghĩ nghĩ, mắ t sáng lên “Anh cho hai người đố thiế t kê tâ ng hầ m.”

“Lãng phí tài năng quá nha. Haiz!”

Ba tháng nữa trôi qua, Lịch Xuyên vẫn làm giúp việc theo giờ, một ngày ba bữa, bữa nào cũng do anh nầ u. Lúc về nhà tôi chỉ biế t xem tivi và đọ c tiể thuyế t. Lâu lâu rửa chén một lâ n, còn bị anh chê là chưa sạch, anh đem đi rửa lại.

Nhà của chúng tôi nằ m ở khu dân cư tựa chân núi, trong khu đó có rấ t nhiề u nhà, nhà của chúng tôi là căn nhà đẹ p nhấ t. Lúc xây xong, Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem, trên đườ ng về anh hỏi tôi thích không, tôi nói:

“Tầ ng trên tâ ng dưới gì em đê u thích hế t! Vườn hoa em cũng thích!”

“Thích nhấ t chỗ nào?”

“... Tầ ng hầ m.”

Lịch Xuyên đau khổ nói: “Xong rô i, anh bị đả kích... phải tìm anh của anh tính sổ mới đượ.”

Tôi cảm thầ y, câ n phải an ủi anh.

Hôm đó, trời xanh nắ ng â m, gió thổi vi vu.

Tôi hỏi anh: “Lịch Xuyên, hôm nay đẹp trời quá nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay, có phải là ngày lành không?”

“Đúng luôn.”

“Vậy hôm nay, mình đi đăng ký kết hôn được không?”

Giật mình, im lặng.

Một lát sau, anh khó xử nói: “... Nhât định phải đăng ký hả? Cứ tiếp tục như vậy không được sao? Không phải anh không muốn, anh chỉ sợ mình chết sớm, em lại thành quả...”

“Anh nghiêm túc chút coi.” Tôi không vui.

“Ừ.”

““Ừ” là sao?”

““Ừ” nghĩa là được, nếu em kiên quyết đòi đăng ký thì anh không có ý kiến.”

“Nói vậy mà nghe được hả? Không quỳ xuống cầu hôn hả?” Không công bằng, sao lúc nào tôi cũng thiệt hết vậy! Sau này anh sẽ nói là, tại tôi đòi lấy anh.

“Người ta chỉ có một chân... em thông cảm chút đi mà.”

Tôi kéo anh đến Cục dân chính. Người phụ trách làm thủ tục kết hôn là một bác gái trung niên, nhìn hiền dịu.

“Có đủ giấy tờ chưa? Có ảnh chụp không?”

Tôi lấy giấy tờ từ trong túi ra: “Đây là hộ khẩu, chứng minh thư của cháu. Anh ấy là người nước ngoài, đây là hộ chiếu và thẻ tạm trú của anh ấy. Đây là bản sao, còn có 3 tấm hình 2x3 chụp chung gần đây”. Thật ra ảnh chụp chung không phải mới chụp mà là ảnh từ mười năm trước. Tôi lấy tờ giấy ra, có cảm giác như mình đã âm mưu từ trước.

Bác gái kiểm tra giấy tờ xong, thầy này giờ Lịch Xuyên không nói gì, hỏi tôi: “Cậu ta không biết nói tiếng Trung à?”

“Dạ biết... anh ấy xúc động quá, nên nói không nên lời đó mà.” Tôi kéo tay anh, tỏ ra thân mật.

“Cậu ta là người Thụy Sĩ, phải nộp thêm “Giấy chứng nhận độc thân” có công chứng nữa, để chứng minh cậu ta chưa kết hôn.” Bác gái rất rành thủ tục.

Tôi và Lịch Xuyên đều tròn mắt.

“Thầy chưa, đã bảo em đừng đi mà em một hai đòi đi.” Anh nghiêm túc nhìn tôi “Bây giờ thầy phiê n chưa?”

“Lịch Xuyên, đừng nói với em là anh có vợ rồi nha?” Tôi nổi điên.

“Làm gì dám?”

Anh lấy di động ra bấm số.

- Anh, em cần “Giấy chứng nhận độc thân” có công chứng.

- Anh nói thử xem dùng làm gì?

- Gặp nha!

- Ừ, vậy nhé.

Bố n câu là dặn dò xong, anh tắt máy, nói với tôi: “Hôm nay anh trai anh đi làm, tôi bay, mai tới Côn Minh.”

“Được rồi, hiệu suất rất cao.” Tôi tặng bác gái một hộp chocolate Thụy Sĩ “Cô ơi, ngày mai tui cháu lại đến.”

Hôm sau, tôi vẫn đi làm bình thường, đến chiều, chúng tôi tay trong tay, lại đến Cục dân chính. Lịch Xuyên nói, René và Tê Xuyên đều đến, sẽ cầm “Giấy chứng nhận độc thân” đứng trước cổng Cục dân chính chờ chúng tôi. Tới cổng, quả nhiên thấy hai người, đều mặc lễ phục nghiêm túc. Tôi và Lịch Xuyên chỉ mặc đồ bình thường.

Tôi hơi buồn bực, nói với Lịch Xuyên: “Đáng lẽ mình phải mặc trang trọng hơn, đúng không?”

“Không cần. Hai đứa mình mặc gì cũng là trai tài gái sắc hết.”

Mọi người ôm nhau, René và Tê Xuyên chúc mừng chúng tôi. Tôi và Lịch Xuyên đi vào làm thủ tục kết hôn. Lúc đi ra, tôi phát hiện ngoài cổng có rất nhiều người, già có trẻ có, nam có nữ có, còn có người nước ngoài, tất cả đều mặc lễ phục trang trọng. Ai cũng nhìn chúng tôi với ánh mắt kích động.

Tôi quay đầu nhìn Lịch Xuyên, phát hiện Lịch Xuyên cũng giật mình.

Sau đó, hai cô bé con lai độ tuổi học sinh cấp 3 bỗng nhiên hét to lên: “Alex! Tiểu Thu! We love you!”

Lịch Xuyên gạt đầu với hai cô bé đó, kéo tay tôi nói: “Tiểu Thu, để anh giới thiệu người nhà và họ hàng của anh.”

Chân tôi run run, trước mặt có tới hơn ba mươi người lặn. Tôi hỏi nhỏ: “Đông quá... toàn bộ người nhà anh à?”

“Chỉ một nửa thôi... những người thân nhất đều đến hết.”

“Đây là ông bà ngoại.” Hai ông bà cụ rất hiền “Khăn quàng cổ của em do bà ngoại đan. Bà ngoại có tổng cộng năm cháu trai, bà đan cho mỗi cháu dâu một chiếc khăn, cả René cũng có một cái. Ha ha.”

Bà ngoại Lịch Xuyên là người Pháp, ôm tôi nói một tràng tiếng Pháp, sau đó hôn má tôi liên tục.

“Đây là ông bà nội và bố anh.”

Tôi đã biết ông nội Lịch Xuyên từ trước, ông cụ cười ha ha mấy tiếng, nói: “Thì ra Annie chính là Tiểu Thu! Chết rồi, ông vừa gặp đã đả c tội cháu rồi. Không sao, sau này ông sẽ dẫn cháu đi chơi khắp Zurich. Cháu đừng đi theo Lịch Xuyên, về mặt ăn chơi, ông là số một trong nhà họ Vương.” Bố Lịch Xuyên cũng cao gầy, nhìn ra được, lúc còn trẻ ông cũng rất đẹp trai. Bà nội anh thì không cao lấm, hơi mập, mái tóc bạc hơi quăn, cười tươi hơn hở, rất dễ gần. Bà nội nắm chặt tay tôi không buông, nói liên tục: “Cháu dâu của bà vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, mấy năm nay Lịch Xuyên có lỗi với con, Lịch Xuyên đúng là rất có phúc!”

Lịch Xuyên giới thiệu từng người một: “Đây là chú, bác, cậu... đây là em họ, cháu gái của anh...”

Mọi người đều chúc mừng tôi, ôm tôi.

Tiếp theo, tôi thấy có một thằng nhóc đeo ba lô chạy tới: “Chị! Chị!”

A... Tiểu Đông!

“Tiểu Đông, sao em lại tới đây?”

“Có người gọi điện thoại tới văn phòng khoa em, nói đã đặt vé máy bay cho em rồi, kêu em về dự đám cưới của chị... Em nghe không hiểu tiếng Trung của người đó, chắc là anh rể.”

Tôi sờ đầu nó, nói: “Không phải anh rể đâu, là René.”

Lịch Xuyên cười bắt tay với nó: “Chắc em là Tiểu Đông, anh là Lịch Xuyên. Chị em luôn nhắc tới em, cuối cùng cũng gặp nhau.” Ngay sau đó, lại có một chiếc taxi trở tới, bốn người đi xuống xe cũng là người quen của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi vội vàng đi đến chào: “Dì! Dượng! Chị họ! Anh rể!”

---

[1]-Câu thơ mà nhân vật Lý Mạc Sầu trong tiểu thuyết “Thần Điều Hiệp Lữ” của Kim Dung hay đọc.

Kết truyện

Sau khi kết hôn, Lịch Xuyên nhất quyết muốn dẫn tôi đi châu Âu du lịch. Xét tình trạng sức khỏe của anh, tôi cũng kiên quyết không đồng ý. Chúng tôi vẫn ở lại Côn Minh, cứ nửa năm về Thụy Sĩ tái khám một lần.

Lần đầu tiên chúng tôi lấy danh nghĩa vợ chồng đi qua cổng kiểm tra hải quan, Lịch Xuyên nghiêm túc đưa một tờ giấy màu đỏ cho nhân viên hải quan. Người kia nghiên cứu cả ngày, hỏi: “Anh ơi, đây là hộ chiếu của anh hả?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao trên đây ghi toàn chữ Trung Quốc?”

Trời ơi, người nước ngoài cũng nhận ra chữ Trung Quốc nữa.

“Đây là giấy đăng ký kết hôn.” Lịch Xuyên nói “Hộ chiếu vợ tôi cầm rồi.”

Người nước ngoài cười haha: “Vậy anh cầm giấy đăng ký kết hôn làm gì?”

“Vì giấy chứng nhận kết hôn là giấy tờ quan trọng nhất của tôi, còn quan trọng hơn cả hộ chiếu.”

“Phụt...” Nhân viên hải quan phì cười, đóng một con dấu lên giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi, “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Qua cửa, Lịch Xuyên còn nghiêm túc cất giấy chứng nhận kết hôn vào túi. Tôi nói: “Lịch Xuyên, giận mặt với hải quan là không tốt. Lần sau không được làm vậy nữa.”

“Sao không? Lần nào cũng phải làm.”

Ngoại truyện 1: Nhà sách

Tôi viết xong quyển “Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên” trong thời gian rảnh rỗi, một ngày sau khi xuất bản, tôi được mời đến nhà sách ký tặng độc giả.

Mặc dù Lịch Xuyên có đọc vài chương đầu, nhưng anh thẳng thắn thừa nhận: thứ nhất, số lượng chữ Hán anh biết rất ít, lại lười tra từ điển, cho nên cơ bản là đọc không hiểu. Thứ hai, phần anh đọc hiểu làm anh đỏ mặt, anh từ chối đọc tiếp...

“Vậy anh có để ý việc tên mình được dùng để đặt cho tên truyện không?” “Vậy anh có để ý việc tên mình được dùng để đặt cho tên truyện không?”

“Không sao.”

Không đúng, trước nay Lịch Xuyên không thích công khai chuyện đời tư, tôi cũng không hiểu nổi.

“Sao không sao?”

“Nếu em hỏi bố anh, bố sẽ chỉ cho biết cách viết chữ “Lịch” như thế nào. Tên chính thức của anh trên hộ chiếu là phiên âm

theo hệ thống Wade-Giles [1]. Hai chữ “Lịch Xuyên” này là do em tự đặt.”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi nhảy dựng lên! Thì ra lâu nay đã một năm, ngay cả tên tiếng Trung của chúng tôi cũng viết sai!

“Đúng vậy,” Lịch Xuyên cười nói “Lần đầu tiên em viết hai chữ này là lần đầu tiên em đến Long Trạch. Em để lại một tờ giấy nháp, nói “Lịch Xuyên, tôi về trường đây. Không cần tiễn tôi”. Chữ Lịch trên tờ giấy đó là chữ Lịch có ba chấm thủy [2]. Nói thật, lúc đó anh không đọc được chữ này, lại là chữ giản thể, nên anh phải tra từ điển.

“Vậy tên anh là chữ “Lịch” nào?”

“Ha ha, không nói cho em. Đây là lỗi lầm suốt đời của em.”

Lúc tôi đi nhà sách, Lịch Xuyên cũng đi theo. Vì tôi nói với anh, tôi sợ gặp độc giả. Lịch Xuyên nói để anh đi theo, anh sẽ ngò i phía xa xa, cổ vũ tôi.

Hôm đó tôi ăn mặc rất lịch sự, ngò i nghiêm túc kí tên. Nhà sách khá đông người, nhưng mới kí có 10 phút đã xong. Ngẩng đầu nhìn lên, phía trước có một hàng dài, ai cũng đang cầm quyển “Gặp gỡ Vương Lịch Xuyên” trong tay. Kỳ quái, tôi là tác giả, sao người ta không xin chữ ký của tôi?

Tôi hỏi một cô gái nhìn giống học sinh trung học trong hàng: “Xin hỏi... bạn đang đợi tác giả ký tên à?”

Cô gái đó nhìn tôi một cái, gật gật đầu, lại lắc đầu.

Tôi liền cười nói: “Là vậy... tôi chính là tác giả, thật đó, không thật không lấy tiền.”

Cô gái khách sáo bắt tay, mở sách ra, xin chữ ký. Sau đó không thèm để ý tới tôi nữa, tiếp tục xếp hàng.

Nhục như con cá nục. Tôi kiễng chân nhìn ra đường trước, hàng dài tới tận cửa, nhìn không thấy cuối.

“Xin hỏi, xếp hàng làm gì vậy?” Tôi lễ phép hỏi.

“Chúng tôi đang chờ anh Lịch Xuyên kí tên.”

Trời đất! Không có thiên lý, tôi trọn tròn mắt.

Tôi đi dọc theo tới cuối hàng, quả nhiên thấy Lịch Xuyên đang ngơ ngác kí tên cho một cô bé, vừa ký vừa nói: “Hy vọng bạn không để ý việc tôi ký tên bằng tiếng Anh, tên tiếng Trung tôi viết không đẹp lắm, sợ bạn cười.”

Cô bé đỏ mặt, cười ngây ngô, lại còn rung rung nước mắt: “Không, không, anh Lịch Xuyên ơi, thầy anh vẫn sống khỏe mạnh, em rất mừng cho anh!”

“Ừ...” Lịch Xuyên hòa nhã, “Muốn đến xem tôi có thật không đúng không?”. Đang nói tới đó, nhìn thấy tôi, anh cúi đầu: “Oops!” Sau đó anh ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nói: “Tác giả đến đây rồi, xin mọi người nể mặt tôi, xin cô ấy ký tên, có được không?”

“Được, được” Cuối cùng đám đông cũng quây quanh tôi.

Ra khỏi nhà sách, tại một góc đường yên tĩnh, Lịch Xuyên bỗng nhiên gọi tôi đứng lại.

Anh lấy một chiếc hộp gỗ kiểu cổ từ túi xách ra, mở hộp ra, lấy ra một tập giấy còn dày gấp hai lần sách của tôi. Nhìn tập giấy còn đẹp hơn sách của tôi, đóng thành sách, to khoảng bằng một tập tranh. Anh hôn tôi, đưa tập giấy cho tôi: “Hôm nay là sinh nhật của chúng ta, đây là quà sinh nhật của em.”

Trên bìa quyển sách đó viết:

“Letters to Xiaoqiu” [3].

Mở trang đầu tiên ra, tôi thấy một lá thư tiếng Trung:

“Hi Lịch Xuyên,

Có kết quả thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc hiểu tệ nhất cũng được 86 điểm. Anh có thích không? Buổi trưa em và An An ra cổng bác ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì ngon lắm. Buổi tối em đi tự học, đem theo một ly trà đặc. Ở đó, em đọc xong tập cuối của “Thiên Long Bát Bộ” rồi. Đúng vậy, em không lo học hành, em muốn nghỉ xả hơi. Tiểu Thu.”

Bên dưới là thư hồi âm của anh, tôi tạm dịch:

“Hi Tiểu Thu, điểm thi cao như thế, anh rất tự hào vì em. Mì thịt bò ở cổng bác, là chỗ mình hay ăn đúng không? Anh còn nhớ, em nói chỗ đó nước dùng trong và ngọt thanh, hương vị đậm đà. Anh xin lỗi em, Tiểu Thu. Ngày chia tay anh không biết nói gì, đành vội vàng bỏ đi. Lúc đó anh cảm thấy mình là kẻ nhu nhược. Anh mang theo một cái gói em hay nếm, trên gói còn vương vãn hơi thở của em, mùi của đêm trước. Hiện giờ anh nếm viên, vẫn dùng nó gói đầu, như em vẫn ở bên anh. Ca mổ của anh là 10

giờ sáng mai. Người nhà anh đề`u đi nhà thờ câ`u nguyện cho anh. May mà em không có ở đây, cũng không biế`t gì, anh không muố`n thấ`y em đau lòng. Cho dù như thế` nào đi nữa, em luôn chúc anh may mắ`n, đúng không? Yêu em, Lịch Xuyên.”

Tôi xem từ đầ`u tới cuố`i, đề`n giữa sách, tôi không viế`t email cho anh nữa, nhưng anh vẫn viế`t tiế`p, những đoạn đọc thoải thật dài, tiế`ng Anh và tiế`ng Trung xen lẫn nhau.

Tôi im lặng nhìn anh, cảm động vô cùng.

Anh vuố`t ve mặt tôi, dịu dàng nói: “Thật ra, mỗi lá thư của em anh đề`u trả lời. Không đủ sức gõ chữ, anh lén ghi âm lại. Sau đó em không gửi thư cho anh nữa, anh vẫn thường xuyên viế`t. Anh không kể René nghe, điề`u này đã thành thói quen của anh rô`i.” Anh đặt tay tôi lên tim anh, nói tiế`p: “Anh vố`n định viế`t vào di chúc ủy thác René giữ những lá thư này. Nế`u có một ngày, anh xảy ra chuyện gì, hoặc không còn số`ng được bao lâu nữa, René sẽ gửi những lá thư này cho em, để cho em biế`t trên thế` giới này, từng có một người yêu em vô cùng sâu đậm.”

Tôi ôm quyển sách dày cộm vào trong ngực, đùa với anh: “Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ, nế`u em xảy ra chuyện gì, thì hơn phân nửa là vì anh. Nế`u em thật sắ`p chế`t, cũng hơn phân nửa là bị anh làm tức chế`t?”

Lịch Xuyên nhìn vào mắ`t tôi, ánh mắ`t sâu thẳm, chăm chú, giố`ng như đang tìm bóng dáng mình trong mắ`t tôi: “Tiểu Thu, sau khi phẫu thuật, anh không dám nhìn chính mình. Không dám chụp ảnh, trong nhà cũng không lắ`p gương. Anh cứ tưởng, mọi điề`u tô`t đẹp luôn bỏ anh mà đi, chờ đợi anh, chỉ có cái chế`t và sự mục rữa.

Không phải sao? Nếu trong tay em cầm búa, thì mọi thứ còn lại đều là đinh mà thôi. Nhưng mà,” đáy mắt anh ngập tràn ánh sáng lấp lánh, nhưng cũng long lanh những giọt mưa “Anh tìm được cái đẹp mắt đi từ lâu nơi em, trong mắt anh, em luôn luôn đáng yêu.”

---

[1]-Hệ thống phiên âm Latin cho tiếng Trung được Thomas Wade phát triển vào giữa thế kỷ 19, và được hoàn thiện bởi Hebert Giles vào năm 1982, hiện giờ chỉ còn Đài Loan dùng hệ thống phiên âm này. Ví dụ, tên Vương Lịch Xuyên phiên âm theo cách Đài Loan sẽ là Wong Lih Chuan (viết tắt theo kiểu nước ngoài là L.C. Wong), trong khi người Trung Quốc sẽ phiên âm thành Wang Li Chuan.

[2]-Tiếng Hoa có nhiều từ đồng âm, nhưng khác cách viết và khác nghĩa.

[3]-Thư gửi Tiểu Thu

Ngoại truyện 2: Noel

Vào đêm Noel của năm sau, tôi và Lịch Xuyên ngồi trên sofa xem tivi.

Đêm khuya thanh vắng, Lịch Xuyên đột nhiên hỏi: “Ngày mình gặp nhau, em còn nhớ không?”

“Nhớ mà, nhớ rõ lắm!”

“Vậy để anh kiểm tra thử, trí nhớ của em tốt hơn, hay là trí nhớ của anh tốt hơn.”

“Đương nhiên là em, em còn trẻ, lúc đó là lúc trí nhớ tốt nhất, một ngày có thể học 100 từ mới.”

“Ngày đó,” Lịch Xuyên nói “Lúc em đổ cà phê lên người anh, trong quán cà phê đang bật bài hát gì?”

“... Để em nhớ lại xem. Ừ, nhạc trên radio.” Vớ vẩn.

“Nhạc gì trên radio?”

“... Ca khúc được yêu thích.”

“Bài nào?”

“Ừ...” Tôi nói “Ừ...”

“Ca sĩ nam hay ca sĩ nữ?”

“Nữ, chắc chắn là nữ. Vương Phi. Lúc đó Vương Phi nổi tiếng nhất, radio ngày nào cũng phát nhạc của Vương Phi nhất.”

“Bài nào của Vương Phi?”

“... Cô gái dễ bị tổn thương.”

“Không phải.”

“Không phải? Haiz, Lịch Xuyên, anh không hiểu tiếng Trung thì thừa nhận đi. Là Vương Phi, lúc đó cô ấy đang hát bài “Cô gái dễ bị tổn thương”, sau đó, em bung cà phê ra cho anh, em còn nhớ rõ câu hát, *“Lưu lại nụ hôn đêm qua của anh, không có cảm giác anh là thật. Nhớ anh mãi đến lúc hoàng hôn, trên mặt đầy nước mắt.”*”

“Trí tưởng tượng của em thật phong phú.”

“Không phải sao?”

“Không phải.”

“Vậy thì là gì?”

“Rhapsody in Blue [1].”

“Là bài hát âm hưởng jazz, phong cách nhạc vàng ủy mị đúng không?”

“Nhạc vàng ủy mị nghĩa là gì?”

“Chuyện này giải thích dài dòng lắm, dịch sang tiếng Anh chính là Decadent music.”

“No.”

“Được rồi. Hèn gì mỗi lần sinh nhật anh chỉ đàn mỗi bài này. Em vẫn không hiểu tại sao.”

“Bao nhiêu năm nay, anh chỉ muốn nhắc em nhớ, nhưng em vẫn không nhớ ra. Anh buồn lắm đó.” Người nào đó buồn rầu nói.

“Hôm đó là ngày đầu tiên em đi làm, lo lắng lắm. Em chỉ lo học menu và sử dụng máy thu ngân, không để ý nhạc nhẽo nhạc nhĩc gì hết. Anh hỏi cái chuyện khác đi, chuyện khác em vẫn nhớ rõ.”

“Chuyện khác em vẫn nhớ rõ, có đúng không vậy?”

“Đương nhiên. Đói với em mà nói, ngày hôm đó là ngày quan trọng mà.”

“Như vậy, anh hỏi em. Ngày đó, cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Không đúng.”

“Không đúng? Không thể nào. Em nhớ rất rõ ràng, màu nâu mà.”

“Có phải em đổ cà phê lên người anh không?”

“Đúng.”

“Cà phê màu gì?”

“Màu cà phê.”

“Vậy cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Đúng là... gỗ mục...”

“Anh nói gì?”

“Không có gì hết.”

“Không phải nâu à?”

“Không phải. Đương nhiên đồ cà phê lên rồi thì sẽ biến thành nâu. Anh hỏi màu nguyên thủy kìa.”

“Không nhớ rõ. Anh nói cho em biết đi.”

“Không nói, em từ từ suy nghĩ đi.” Anh hơi buồn rười.

“Hỏi câu nào đơn giản hơn một chút đi... Em không thể thi rớt được, ông xã.”

“Được rồi, hỏi em một câu đơn giản. Ngày đó, trên tay anh có cái gì?”

“Tay nào?”

“Tay trái.”

“Trên tay anh... chắc chắn không có nhẫn kết hôn.”

“Không có.”

“Hình như... cũng không có bọc nước.”

“Không có.”

“Không mang bao tay.”

“Không mang.”

“Anh đang dùng máy tính, cho nên trên tay chắ c chắ n cũng không có bút chì.”

“Không có.”

“Vậy trên tay anh có cái gì?”

“Em nghĩ không ra, hay là không chú ý tới?”

“... Không chú ý.”

“Trên tay anh, có dán băng cá nhân màu trắ ng. Hôm đó anh gọt bút chì, bị đứt tay.”

“Được rô`i. Em rớt rô`i.”

“Tại sao em rớt? Điê`u này nói lên rắ ng, em căn bản không chú ý tới anh.”

“Oan quá, không chú ý mà đồ cầ phê lên người anh à? Vắ n đê` ở chỗ, lúc đó em chỉ chú ý tới mặt của anh thôi.”

“Được rô`i. Vậy anh hỏi em một câu về` mặt anh, em phải trả lời được. Nê`u không anh sẽ bỏ vợ.”

“Hỏi đi, hỏi đi. Chỉ câ`n là vắ n đê` về` mặt anh, em chắ c chắ n sẽ trả lời được.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Ngày đó, anh có cười với em không?”

“Đáp án cuối cùng là không cười. Mặt anh lúc nào cũng cau có.”

“Không đúng.”

“Anh đâu có cười.”

“Sau khi cà phê đồ đương nhiên không cười. Nhưng mà, lúc ngừng đầu nhìn em, anh đang cười.”

“Không có.”

“Có. Nếu anh không cười, chắc chắn em sẽ không đổ cà phê lên người anh.”

“Khỏe miệng anh hình như có cong lên một chút, không rõ ràng lắm.”

“Bạn Tạ Tiểu Thu, vậy gọi là cười. Em không trả lời đúng câu nào hết, bị o điểm, nên phạt em như thế nào đây?”

Tôi lên giọng: “Đợi chút, không thể để mình anh kiểm tra em được, em cũng muốn kiểm tra anh, biết đâu anh cũng bị o điểm.”

Anh ăn một miếng bông ngô, nói: “Em kiểm tra đi, chắc chắn anh sẽ được điểm tối đa.”

“Ngày đó, em mặc đồ gì?”

“Áo thun màu đen, tạp dề xanh lá. Quần đen, giày da màu đen.”

“Kiểu tóc của em...”

“Cột đuôi ngựa, dây thun màu xanh lá, có gắ n hai hạt châu bắ ng thủy tinh màu xanh lam.”

“Có bôi son môi không?”

“Có, màu anh đào, đúng không?”

“Câu đầ u tiên em nói với anh là...”

“I’m... terribly sorry! Sir!” Anh bắ t chước giọng tôi, giọng nữ, rấ t giồ ng. Tôi nhảy dựng lên néo anh.

“Á! Á!” Anh kêu “Lại bạo lực gia đình rô i! Trước đây em dịu dàng lắ m mà.”

“Mấ y câu vừa rô i là xé nháp thôi, bây giờ mới chính thức.”

“Hỏi đi, hỏi đi. Đừng néo anh là được.”

“Hôm đó, ngoại trừ đồ ñg phục ra, em còn mặc đồ ñ gì?” Tôi muố n làm khó anh, vì hôm đó tôi vào quán chưa được 10 phút đã thay đồ ñg phục rô i. Chắ c chắ n Lịch Xuyên sẽ không chú ý tới điểm này.

“Em mặc áo len màu hồ ñg. Loại bó sát người. Ba lô con cóc, trên ba lô có gắ n chuỗi chìa khóa. Cổ đeo một chuỗi hạt, nhiề u màu. Ở dưới thì mặc jupe ngắ n màu xanh lá, giày bata trắ ng. Giồ ng cô bé học lớp 8 nhà bên.”

Lầ n này tới lượt tôi kinh ngạc: “Sao anh biế t rõ vậy?”

“Em đứng trước cửa xe chỉnh lại váy, lại lầ y gương ra chỉnh lại tóc. Em nhe răng cười trước gương, xem răng có dính gì không, em còn vồ vồ mặt mình, muố n nó hồ ñg hào hơn một chút. Tóc hơi rô i, em đố

nước suốt i ra tay, vuốt má y cọng tóc trên đỉnh đầu cho gọn gàng lại. Sau đó, em quay lưng lại với chiếc xe, thò tay vào trong áo sửa áo ngực. Để thấy rõ bóng mình, em còn kéo kính xe anh qua một bên nữa.”

Tôi ngây ngô c nhìn anh, choáng váng.

“Tóm lại, tuy rằng em không phát hiện, nhưng em đã làm duyên làm dáng trước mặt anh, cảnh xuân lộ hết.” Lịch Xuyên biết nhiều từ diễn tình, từ cổ điển đến hiện đại đều dùng hết.

“Nói bậy... anh nói bậy!” Tôi thẹn quá thành giận.

“Vì cửa xe anh là phản quang, lúc chạng vạng từ ngoài nhìn vào trong không thấy gì. Lúc đó anh đang ngồi trong xe, sợ em xấu hổ, nên không dám xuống xe.”

“Vương Lịch Xuyên! Anh nhìn lên người ta!”

“Á! Á! Anh xin lỗi! Anh không cố ý... I'm terribly sorry!”

---

[1]-Một bài nhạc pha trộn phong cách của nhạc cổ điển và jazz được nhạc sĩ tài hoa người Mỹ - George Gershwin (1898 - 1937) sáng tác năm 1924, đây là bài nhạc mở đầu cho phong cách bán hàn lâm của nền âm nhạc hiện đại.

Ngoại truyện 3: Đi chợ

Tuần thứ hai sau khi về Côn Minh, Lịch Xuyên nhận được vài kiện hàng to gửi từ Thụy Sĩ, gồm: xe lăn, thuốc và quần áo của anh. Sau đó hầu như cứ cách một hai tuần chúng tôi lại đến bưu điện, nhận đủ thứ đồ được gửi tới, gồm đồ ăn, văn phòng phẩm, ga giường và chocolate. Bà nội của Lịch Xuyên thậm chí còn gửi tới chiếc ghế sofa đơn mà Lịch Xuyên thường dùng. Chúng tôi liên tục nhận đủ loại thùng dưới ánh mắt tò mò của nhân viên bưu điện, đồ đạc chất đầy mọi ngõ ngách, xe lăn cũng được nhét xuống gầm giường ngay ngày đầu tiên về.

Lúc trước khi còn làm việc, vì hay đi họp, đàm phán và gặp khách hàng, Lịch Xuyên một ngày tám tiếng đều phải mang chân giả. Đối với người bị cưa chân thì đây là một chuyện vô cùng khó chịu, đòi hỏi phải có nghị lực. Anh sẽ đổ mồ hôi rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ bị ngã, còn có nguy cơ bị gãy xương. Sau vài lần bệnh nặng, những chỗ phẫu thuật trên người càng yếu hơn. Thời gian sử dụng chân giả đã được hạn chế rất nhiều, gần hai năm nay anh bị bất chuyển sang dùng nạng đôi.

Nhưng, chỉ cần còn có thể đứng được, Lịch Xuyên tuyệt đối không dùng xe lăn. Anh nói, xe lăn khiến anh trông giống người

tàn tật. Tôi rất lúng túng khi nghe anh nói vậy. Lịch Xuyên vội sửa lại, anh là người tàn tật, nhưng anh không muốn mình trông như người tàn tật. Tôi lại càng thấy khó xử hơn.

Lịch Xuyên nói mặc dù anh đã dần dần chấp nhận bộ dạng của mình, cũng biết có một số việc không tiện làm, nhưng anh không thích người khác đối xử với mình như với một người tàn tật. Nói đúng hơn, anh không thích bị người khác chú ý hoặc chăm sóc đặc biệt. Dù chỉ là vô tình lộ ra trong giọng điệu cũng sẽ khiến anh cảm thấy không tự nhiên.

Anh chỉ muốn làm một người bình thường, chỉ muốn mọi người dùng thái độ bình thường đối xử với mình.

Mà tôi, Tạ Tiểu Thu, ở phương diện này lại là một tấm gương xấu.

Ngày thứ ba sau khi trở về, vì chưa quen với khí hậu nên anh bị sốt cao, tôi đưa anh đến bệnh viện, gập gáp như thể sắp tận thế tới nơi. Lịch Xuyên chỉ tiêm một mũi hạ sốt rồi về nhà, nhất quyết không chịu nằm viện. Anh không dám nán lại bệnh viện lâu, sợ tôi chịu không nổi.

Tôi nói thẳng kinh tôi không yêu như vậy đâu, anh còn bỏ ra cả buổi tối để an ủi tôi. Nói cho tôi biết bệnh của anh đã khá hơn rất nhiều rồi, trước mắt không có dấu hiệu chuyển biến xấu, bảo tôi cứ yên tâm.

Sau đó, anh lại giải thích tỉ mỉ cho tôi lần lượt từng thuật ngữ y học, còn lôi máy lo thuốc thường dùng ra cho tôi xem. Dù vậy, tôi vẫn thức trắng hai đêm liền. Tôi sợ Lịch Xuyên chết trong lòng tôi, còn sợ hơn cả việc anh bỏ đi khi còn sống.

Kể từ hôm đó, Lịch Xuyên bắt đầu gọi tôi là honey. Chúng tôi mở thùng đồ thứ hai của Lịch Xuyên ra. Bên trong có cả âu phục, cà vạt, sơ mi, áo thun, quần jean, giày, đồ lót... và vớ. Tôi đoán, có lẽ là Tế Xuyên và René đã lôi mọi thứ trong tủ quần áo của Lịch Xuyên ra, chẳng cần sắp xếp, cứ thế máy móc nhét đầy vào thùng giấy to bằng cái tủ lạnh loại nhỏ này. Tất cả quần áo được lấy ra, chắt chắt trên giường.

“Lịch Xuyên,” Tôi thở dài “Trung Quốc là nước nổi danh về ngành dệt may, em không hiểu tại sao anh của anh còn phải gửi quần áo cho anh, đâu phải không mua được ở đây.”

“Nổi danh về dệt may? Sao anh lại không biết nhỉ?”

“Con đường tơ lụa chắc anh biết chứ?”

Anh ngừng lại một chút rồi nói: “Honey, anh không tùy tiện mua quần áo.”

“Vậy sao còn mua nhiều như thế?”

“Anh từ trước tới giờ mua cái nào ra cái đó. Mỗi một chiếc quần áo ở đây đều rất vừa, có hơn một nửa là may theo số đo. Đặc biệt là quần.”

Anh lấy một chiếc quần jean ra: “Em xem, chiếc quần jean thế này em có thể mua được ở đâu chứ.” Anh mặc vào cho tôi xem, quả nhiên vừa khít. Ống quần bên phải bị cắt tận góc, đường may rất vừa vặn.

“May cái này cũng đâu có khó, chẳng lẽ Côn Minh không may được?”

“Côn Minh may cũng được, nhưng anh không thích để người khác đo.”

Đúng là lập dị, tôi cười: “Vậy mớ quần áo này được gửi tới theo ý của anh?”

“Đúng vậy.” Hai mắt Lịch Xuyên sáng ngời nhìn tôi, “Anh chỉ mặc quần áo do chính mình chọn, và do thợ may riêng của anh may. Period.”

Mỗi khi bị tôi hỏi đến mắt kiên nhẫn, anh thích dùng từ này: period. Chấm hết.

“A, còn nói anh không có tính cách thiếu gia... đúng là đồ tiểu tư sản.”

Mười năm qua, thời gian tôi sống cạnh Lịch Xuyên không nhiều. Tính tổng cộng, chúng tôi ở cạnh nhau không quá một tháng, mỗi lần đều ở tại những khách sạn cao cấp hoặc là những căn hộ sang trọng.

Chúng tôi chưa từng ở trong một tòa nhà cũ kỹ với hành lang đầy rác như thế này. Lịch Xuyên ngay ngày đầu tiên đến đây đã bắt đầu dọn dẹp. Ngày nào cũng rửa chén, nồi, chảo, ngay cả chai nước tương cũng không tha. Sau đó bắt đầu lau bàn, lau nhà, chà bồn cầu, đổ rác. Tôi gọi anh là “người cuối cùng dọn dẹp”. Anh nói tiếng Đức cũng có từ này, là “Putzteufel” (con quỷ dọn dẹp). Lịch Xuyên còn mở rộng phạm vi dọn dẹp ra tới toàn bộ hành lang của tầng một, được hàng xóm hết lời khen ngợi.

Khả năng giữ thẳng bóng của Lịch Xuyên khiến người ta kinh ngạc. Anh có thể đứng thẳng trong một thời gian dài, ngẩng cao đầu

ưỡn ngực, không hề nhúc nhích, nếu không nhìn xuống dưới thì khó có thể biết anh chỉ có một chân. Lịch Xuyên nói, anh là cao thủ trượt tuyết, xem nữa bị huân luyện viên dụ dỗ tham gia Đại hội thể thao dành cho người khuyết tật rồi. Nhưng lúc đó anh muốn làm kiến trúc sư, nên lại thôi.

Nói tới đây tôi lại hỏi anh: “Không phải anh học Kinh tế à? Sao lại đổi nghề?”

Câu trả lời năm ngoài dự kiến của tôi: “Vì anh trai anh.”

“Vì anh trai anh?”

“Sau khi phẫu thuật, anh sợ anh không thể tự chăm sóc cho mình, nên quyết định chuyển trường tới Chicago. Đại học Chicago cũng có khoa Kiến trúc, nhưng không bằng ở Havard. Anh suy nghĩ một hồi, thay vì anh sợ chuyển trường chi bằng để anh chuyển. Thế là anh chuyển qua Havard.”

“A... Havard!” Tôi nhớ tới bộ phim “Chuyện tình Havard” nổi tiếng, “Có tán tỉnh được cô nào không?”

“Mấy năm đầu anh rất hiếm tham gia hoạt động tập thể,” Anh nói “Việc học rất nặng, vất kiệt sức người. Hôm nào anh cũng học tới mờ sáng.”

“Có cần liên lạc như vậy không?”

“Bố anh từng dạy ở khoa đó, anh không muốn ông mất mặt.”

“A, Lịch Xuyên, những gì anh từng trải qua, cũng có thể viết lại thành tiểu thuyết đó.”

Anh nhéo tai tôi.

Tôi mở tủ trong phòng ngủ ra, nhét tất cả quần áo của mình vào hộp giấy.

Lịch Xuyên ngăn tôi lại: “Áy, anh đâu có ý này đâu.”

“Quần áo của anh đã t như vậy, phải cẩn thận giữ gìn. Quần áo của em đều rất rẻ, để ở đâu cũng được.”

“Không được, mỗi người một nửa, không thì ngày mai anh đi mua tủ quần áo mới.”

“Đừng mua, phòng nhỏ quá không còn chỗ. Vậy mỗi người một nửa đi.”

Chúng tôi ngồi trên giường, mất cả tiếng đồng hồ để gập từng cái một thành một khối thật nhỏ, nhét vào tủ.

Một lát sau, Lịch Xuyên đứng lên tìm nạng. Tôi tới phòng khách lấy cho anh đôi nạng mà anh hay dùng. Đôi nạng bằng hợp kim này làm theo chiều cao của anh. Tay cầm màu đen, màu kim loại sáng bóng, vừa nhẹ lại vừa chắc chắn.

Tôi cầm trên tay ngấm nghĩa, bỗng nhiên phát hiện vấp lên một cục.

“Áy, Lịch Xuyên anh xem, hàng Thụy Sĩ của anh cũng có hàng giả! Chiều dài của hai chiếc nạng này không đều nhau!” Tôi tức thay cho anh “Anh dùng lâu như vậy mà không phát hiện ra à?”

Thật ra Lịch Xuyên có tới vài đôi nạng như vậy, lúc mới quen, anh vẫn dùng chiếc này, tôi lấy cho anh rất nhiều lần, lại chưa bao giờ

chú ý đến chiều dài của chúng.

“Đến đây nào, honey,” Anh lấy ra một chiếc bút, một tờ giấy
“Để anh phổ cập ít kiến thức về người khuyết tật cho em.”

Tôi ngồi xuống cạnh anh, thấy anh vẽ một hình người nho nhỏ
trên giấy: “Anh thiếu chân phải, nên lúc đứng trọng tâm sẽ lệch về
phía bên trái, đúng không?”

“Đúng.”

“Vai anh cũng sẽ nghiêng qua bên trái.”

“Đúng.”

“Để giữ vững trọng tâm và thoải mái lúc di chuyển, nạng bên phải
sẽ cao hơn một chút.” Nói xong anh dùng nạng gõ nhẹ đầu tôi, “Cho
nên đây không phải là hàng giả kém chất lượng.”

Tôi ngẩng ra, hỏi: “Hồi giờ vẫn là như vậy à? Kể từ ngày chúng ta
quen nhau, nạng của anh vẫn là một cao một thấp như vậy à?”

“Đúng vậy.”

“Mà em lại chưa bao giờ phát hiện?” Về mặt tôi hoang mang.

“Điều này rất bình thường, em đâu cần dùng nạng đâu.” Anh
an ủi tôi.

“Ít nhất cũng cho thấy rằng em là một người thật vô tâm!”

“Anh không nói như vậy...”

“Hèn gì nhiều năm như vậy anh cũng không để ý tới em!”

“Không phải như vậy...”

“Em không đủ tiêu chuẩn, em mới là hàng giả kém chất lượng!”

Tôi đột nhiên khóc rống lên, nước mắt giàn giụa.

“...”

“Honey!” Anh kéo tôi ra khỏi giường, ôm chặt lấy tôi “Trên đời này không ai đủ tiêu chuẩn bằng em.”

Sau đó anh bắt đầu thể, sẽ mãi mãi ở cạnh tôi, sống lâu trăm tuổi, răng long đầu bạc, vĩnh viễn sẽ không chia xa... blablabla...

Lịch Xuyên không phải là người thích thể thốt, cũng không thích đem những chuyện quan trọng ra đề thể. Nhưng một khi phát hiện tôi không không chế được cảm xúc, anh sẽ dùng nó như chiêu trò cuối cùng để an ủi tôi, anh bắt đầu lặp đi lặp lại mấy lời ngon tiếng ngọt đó. Dùng giọng trầm thấp đầy hấp dẫn thì thầm bên tai tôi, giống như Phật đang hát vậy. Theo giọng trầm ấm đó, tôi dần bình tĩnh lại.

Tôi dần tin tưởng quyết định rời đi vào chín năm trước của Lịch Xuyên là đúng. Khả năng xử lý những vấn đề liên quan đến tình cảm của tôi quá kém, nhưng lại có năng lực tránh chúng tốt hơn dự kiến.

“Lịch Xuyên, nói em biết, khi được chẩn đoán mắc bệnh ung thư, bố anh có giấu anh không?”

“Không.” Anh nói “Ông là người đầu tiên nói cho anh biết. Còn cho anh biết loại bệnh này, chỉ có ba mươi tới năm mươi phần trăm là có thể sống thêm năm năm nữa.”

Tôi trách: “Lúc đó anh mới 17 tuổi, bố anh chắc chắn anh có thể chấp nhận được sự thật này à?”

“Có thể bố anh nghĩ anh trông có vẻ tough hơn. Nếu là anh trai anh, thì bố sẽ giấu bớt một phần.”

Tôi khoanh tay lại: “Nhưng anh lại nghĩ em không thể đón nhận sự thật này?”

“... Lại nữa rồi.”

“Vì em là phụ nữ, phụ nữ là loại động vật yếu ớt trong tình cảm.”

“Phụ nữ cũng có người kiên cường.”

“Nhưng em lại không kiên cường?”

Anh nhìn tôi, không biết nên trả lời như thế nào.

“Em không kiên cường chỗ nào?”

“...”

“Lấy ví dụ thử xem?”

“Ví dụ như, anh đã bỏ đi rồi, mà em vẫn viết mấy trăm lá thư?”

“Đó là kiên cường, bám dai như đĩa là một loại kiên cường.”

“Come on.”

“Điều đó chứng tỏ thần kinh của em rất vững, cho dù anh đã như thế nào cũng không sao.”

“...”

“Vì vậy anh sai rồi, lúc ấy anh phải cho em biết sự thật.”

Anh vỗ vỗ mặt tôi, nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói: “Em đã biết sự thật rồi, vậy anh sẽ nói cho em biết một chuyện.”

“Nói đi.”

“Hôm qua có người gọi điện thoại cho anh, em nghe máy, đúng không?”

“Đúng. Ông ta nói tiếng Đức nên em không hiểu.”

“Ông ấy là bác sĩ của anh.”

Mặt tôi lập tức trắng bệch.

“Trước khi tới Côn Minh anh từng chụp X quang ngực. Phát hiện có ba chấm rất nhỏ trên phổi anh. Họ nghi ngờ ung thư đang di căn, nhưng không chắc lắm, đợi sáu tuần nữa phải đi chụp lại mới biết chính xác...”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, đầu óc trống rỗng, trong chốc lát dường như không thở nổi.

Sau đó liền ngã xuống.

Lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của Lịch Xuyên, miệng cay xè.

Là rượu, rượu mạnh.

Tôi nhìn anh không hiểu, anh chỉ chai rượu xái trên bàn: “Anh tin chắc là thân kinh cứng rắn của em không ngất, chỉ có đầu em ngất mà thôi.”

Sau đó nước mắt tôi bắt đầu trào ra, cả người run lên nhìn anh: “Đây là... sự thật à?”

“Đương nhiên không phải.” Anh thở dài, lấy di động ra, ấn một số: “Đây là bác sĩ phụ trách của anh, biết nói tiếng Anh, không tin tự em hỏi đi.”

Bác sĩ của Lịch Xuyên tên là Herman, ông ấy dùng tiếng Anh giọng Đức giải thích bệnh tình hiện tại của Lịch Xuyên với tôi. Ông ấy nói, mặc dù sức khỏe của Lịch Xuyên chưa hoàn toàn bình phục, nhưng đã tốt hơn năm ngoái rất nhiều. Không phát hiện thêm chỗ di căn nào. Nhưng ông lại nói thêm, căn bệnh của Lịch Xuyên, luôn tồn tại nguy cơ di căn. Cho nên, just live with it.

Just live with it. Tôi lo lắng nhìn anh, mãi không thốt nên lời.

“Honey, em sao rồi?” Anh ôm lấy mặt tôi, cười “Thật xin lỗi, không nên giận ác như vậy. Em đúng là ngã xuống một cái “râm” luôn. Anh còn tưởng em có thể chịu đựng thêm vài giây nữa kìa. Còn chóng mặt không? Muốn uống gì không? Anh đi rót nước trái cây cho em.”

“Vương Lịch Xuyên... anh dám đùa giỡn với em à!”

Sợ nghe tôi gào rú, anh nhanh chóng chóng chóng đi vào bếp.

Anh rót nước trái cây vào chiếc bình đầy kín đưa cho tôi, tôi uống một ngụm lớn để át đi mùi rượu trong miệng.

Sau đó, bám riết lấy anh, hỏi: “Bác sĩ đã nói anh không sao rồi, tại sao sáng nay anh lại ở trong nhà vệ sinh hơn hai tiếng đồng hồ? Có phải có dấu hiệu gì khác thường không?”

Lịch Xuyên dậy sớm, tôi lại thích ngủ nướng, trước kia chúng tôi chưa bao giờ phải tranh nhà vệ sinh. Bây giờ anh đã trở lại, tôi muốn tranh thủ thời gian ở cạnh nhau càng nhiều càng tốt, vậy nên cũng bắt đầu dậy sớm.

Vấn đề liên xuất hiện.

“OK, đây là báo cáo của anh. Anh xuống giường xuống thuộc, vào phòng vệ sinh tiêu tiện 2 phút. Sau đó cạo râu 10 phút, đánh răng 2 phút, tắm rửa 30 phút. Đi ra chải đầu 5 phút, mặc đồ 5 phút. Anh còn làm gì nữa nhi? À, đúng rồi, ai đó than hoa tai bị hư, anh sửa lại nó mất 30 phút, chăm chú sửa không để ý thấy một chiếc khác đã rơi vào lỗ thoát nước của bồn rửa, vì lấy chiếc hoa tai kia ra anh tởn... không biết nữa, có lẽ là 30 phút.”

“... Lịch Xuyên, anh lảm chuyện quá.”

“Chưa nói xong. Sau đó anh ra ngoài mua sữa đậu nành và bánh rán, quên mang ví tiền của em. Anh hỏi ông chủ có lấy đồng franc Thụy Sĩ không, ông bảo sợ là tiền giả, rồi nói có biết em nên chọn. Ông ấy hỏi anh muốn mua bánh gì, anh bảo loại bình thường là được rồi. Nhưng ông ấy lại nói bánh rán của Võ Đại Lang là ngon nhất. Anh hỏi ông ấy Võ Đại Lang là ai, ông nói Võ Đại Lang là nhân vật trong “Thủy Hử”. Anh nói anh đọc “Thủy Hử” rồi, nhưng không thấy có Võ Đại Lang? Ông ấy nói nếu anh không biết Võ Đại Lang chứng tỏ anh chưa đọc “Thủy Hử”. Anh nói anh đã nghe bạn gái của mình kể “Thủy Hử” rồi, bạn gái của anh không hề nhắc đến nhân vật Võ Đại Lang này. Ông ấy tức giận, nói một là bạn gái của anh nói dối nếu không thì là người nước ngoài. Anh nói bạn gái của mình là người Vân Nam, ông ấy không tin. Ông bảo lần sau em đi mua sữa đậu nành phải giải thích rõ ràng...”

“Anh nói mệt chưa?”

“... Sau đó trên đường đi về` gặp được bà cụ nhà bên. Bà ấy nói sửa đậu nành ở chỗ đó pha rấ t loãng, nên tự xay mà uớ ng, rồ i giới thiệu máy xay sửa đậu nành hiệu Cửu Dương. Anh nói nhấ t định anh sẽ mua một cái...”

“Anh làm ơn đừng nói nữa, em sắ p điên luôn rồ i!”

“Vậ y em nói đi, tại sao anh không biế t có nhân vật Võ Đại Lang kia?”

“Được rồ i, câu chuyện em kể cho anh không phải là “Thủy Hử”, mà là “Kim Bình Mai””

“Trong “Kim Bình Mai” không có Võ Đại Lang à?”

“Có, nhưng em không nhắ c tới. Nế u nhắ c tới chắ c chắ n anh sẽ thấ y Phan Kim Liên là một người đàn bà hư hỏng.”

“Rồ t cuộc thì cô ta có hư hỏng hay không?”

“À, về` điề u này... Tinh hoa văn hóa của dân tộc, chỉ riêng vắ n đề` này thôi cũng đủ viế t luận văn tiế n sĩ rồ i. Còn bây giờ, chúng ta không nói tới vắ n đề` này nữa, đi mua đờ` ăn thôi.” Tôi vỗ vai anh, “Sau này buổi sáng anh muớ n làm gì thì làm, không câ n phải báo cáo với em.”

Lúc ra ngoài Lịch Xuyên mặc một chiế c áo thun màu trắ ng, quầ n jean màu lam.

Tôi xách giỏ mua đờ` đi với anh. Chợ không xa lắ m, đi bộ khoảng 20 phút là tới. Tôi có chút hoài niệm khoảng thời gian anh chỉ dùng

gây, chúng tôi có thể tay trong tay giống một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm. Bây giờ anh dùng nạng đôi, tôi khoác tay anh, lại khiến anh di chuyển khó khăn hơn. Thậm chí tôi không thể đi quá gần anh, vì người dùng nạng cần không gian rộng hơn người bình thường. Cho nên, live with it. Học cách thích ứng. Có thể sống với Lịch Xuyên là tôi đã thỏa mãn rồi, không dám đòi hỏi gì thêm.

Men theo con phố nhỏ đi về hướng đông khoảng 10 phút, chúng tôi đi ngang qua một sạp bán trái cây, Lịch Xuyên bỗng dừng lại.

Tôi nghĩ anh muốn mua trái cây, tôi nói với anh: “Đợi lúc về lại mua. Nếu mua bây giờ, xách theo nó đi chợ, đem đi gửi, rồi lại xách về. Rắc rối lắm.”

Anh không trả lời, chỉ buông một tay ra, rất tự nhiên ôm lấy eo tôi. Ôm rất chặt, cảm tựa lên trên trán tôi. Trước kia anh thích dùng cằm cọ cọ trán tôi, nhất là lúc râu mới mọc ra. Giống như muốn viết chữ lên đó nhưng lại làm cho tôi rất ngứa.

Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Anh buông tay xuống, tìm được tay tôi, nắm lại thật chặt, cúi đầu nhìn trái cây bày trong sạp, hỏi: “Đó là táo Fuji à?”

“Ừm... chắc vậy.”

Tôi đang hưởng thụ thời khắc hạnh phúc này.

Lịch Xuyên đã trở lại, tôi không thể tin được đây là sự thật. Theo bản năng tôi nắm chặt lấy tay anh, dựa vào ngực anh, nghe từng nhịp đập trái tim anh.

Bàn tay chúng tôi đã y mồ hôi, ẩm ướt nắm chặt lấy nhau, trong phút chốc tôi đột nhiên ngẩn ra, người hơi run lên.

“Sao vậy?” Anh đỡ lấy tôi, “Không thoải mái sao?”

“Không... không biết.” Tôi dựa vào người anh, mồ hôi lạnh rịn đầy lưng “Em đột nhiên mơ một giấc mơ.”

“Em?” Anh nhíu mày “Giữa ban ngày mà cũng mơ được à?”

“Đúng vậy.”

“Mơ thấy gì?”

“Em mơ... em mơ chúng mình đứng chung một chỗ... mua táo.”

Anh chán nản nhìn tôi, xem xem tôi đang nói tiếng người hay nói tiếng quỷ, thở dài một hơi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ ôm chặt lấy tôi.

Chị chủ sạp chạy ra chào hỏi: “Quý khách! Đây là táo Fuji đỏ mới nhập về đó, vừa to vừa tươi ngon, chị sẽ bán rẻ cho.” Chị không chỉ có cái đầu to gập đôi của tôi mà còn mặc một chiếc áo lông màu mè. Bàn tay đeo một hàng nhẫn vàng, trước ngực còn đeo một sợi dây chuyền to.

Lịch Xuyên chọn trái to nhất: “Mua một trái thôi được không?”

Chị chủ hơi ngạc nhiên, gật gật đầu: “Được. Trái này to, để chị cân đã. Mà thôi, 2 tệ được rồi.”

Anh lấy ví ra, đưa cho chị 100 tệ.

“A, sao nhiều tiền vậy? Có tiền lẻ không?”

Chúng tôi đồng thanh: “Không có.”

“Vậy hai em trông sạp hộ chị, để chị đi đôi tiê`n.”

“Được, không câ`n vội.”

Chị chủ đi cả buổi, tôi cũng không nói gì, vẫn đang ngăn người dựa vào Lịch Xuyên. Một lát sau, Lịch Xuyên thấ`p giọng hỏi: “Honey, em mơ xong chưa?”

“Chưa... chưa xong.”

“Được rồi đó tiểu thư, mấ`y biểu cảm vừa rồi của em có thể đi đóng phim tình cảm được rồi. Đó, chính là vẻ mặt này.” Anh làm điệu bộ cô gái ôm má khát khao về` tương lai.

Tôi bị chọc cười: “Vậy à? Không thể nào! Trông em tuyệt vọng tới mức đó à?”

Lịch Xuyên nhìn tôi, lại nhìn trời, thở dài:

“God. What have I done to this woman.” (Thượng Đê` ơi, con đã làm gì với cô nàng này vậy.)

Tôi làm bộ giận dỗi.

Anh vội vàng nói: “Tô`i nay anh phục vụ.”

Chị chủ thố`i cho chúng tôi một xấ`p tiê`n lẻ.

“Làm phiê`n, ở đây có nước không? Tôi muố`n rửa táo.” Lịch Xuyên hỏi.

“Trong nhà có, em không tiện, để em ấ`y rửa đi.” Chị chủ nhìn chân anh, cả ánh mắ`t và lời nói đê`u thể hiện rõ ràng.

“Không không, tôi sẽ đi rửa.”

Lịch Xuyên vào trong nhà rửa táo, tôi đứng trước sạp chờ anh. Chị chủ cười tủm tỉm nhìn tôi: “Bạn trai của em rất chu đáo.”

“Đúng vậy.”

“Trông cậu ta rất tốt.” Chị nói thêm.

“Vâng.”

“Em sẽ lấy cậu ấy chứ?” Chị đột nhiên hỏi.

“Có.”

“Bố mẹ em đồng ý à?”

Đáp án này rất phức tạp, nói ngắn gọn: “Vâng.”

Chị chủ bỗng nhiên lấy khăn tay ra nước nở: “Trước đây cũng có một người đô i xử tốt với chị như vậy, nhưng chị đã vì tiền mà lấy người khác. Hu... hu... chị chưa bao giờ hối hận như hôm nay!”

Tôi vội vàng ôm chị. Chị dựa vào người tôi khóc luo loa mười phút, nước mắt làm ướt đầm áo sơ mi của tôi.

Lịch Xuyên cầm quả táo rửa rồi đứng bên cạnh, cảm thấy vô cùng kì lạ, chỉ có thể hỏi bằng tiếng Anh: “What happened?”

Tôi bắt đầu nhìn anh, nhỏ nhẹ an ủi người đàn bà đau khổ kia.

Cuối cùng, cảm xúc của chị cũng ổn định lại, chúng tôi bắt tay tạm biệt chị. Lịch Xuyên nhét quả táo vào tay tôi: “Hai người phụ nữ thành một bộ phim tình cảm, cho dù có quen biết hay không. Côn Minh, đúng là một thành phố có tình cảm phong phú!”

“Đừng nói vậy, người ta chỉ nhớ tới chuyện đau buồn thôi mà.”

“Em ăn quả táo này đi.”

“Đang yên đang lành ăn táo làm gì?”

“Không phải kiếm chuyện cho em làm trên đường đi sao?” Anh cười “Nếu không em cứ mơ mộng hão huyền miết, sớm hay muộn cũng rơi xuống công.”

Trước khi Lịch Xuyên trở về, tôi hay đi siêu thị ở phố đông, chủ yếu là mua mì ăn liền. Sau khi Lịch Xuyên về, tôi không đến đó nữa. Vì buổi sáng anh thích đi chợ, nói đồ ăn buổi sáng tươi ngon. Anh còn học làm mì, tải từ trên mạng xuống một đồ nướng thực đơn, có một lần còn làm bánh bao cho tôi ăn.

Chúng tôi mua một ít rau và trái cây. Lịch Xuyên chỉ ăn thanh đạm anh rất nghiêm khắc trong việc ăn uống, mà khẩu vị của tôi lại rất nặng, không cay không vui. Để anh khỏi phải làm một món mà chỉ có mình tôi ăn, tôi cũng học ăn thanh đạm. Nhưng anh vẫn mua tiêu. Loại hạt tiêu mà người Tứ Xuyên thích.

Ở chỗ bán tiêu, Lịch Xuyên bị một bà cô khoảng 50 tuổi chặn lại.

Đầu tiên, bà ấy đứng một bên nhìn Lịch Xuyên, một phút sau, với vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi cảm thấy bà ấy trông rất quen, nhất định là tôi đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Nhưng vẻ mặt đau khổ thảm thiết của bà lại khiến chúng tôi giật mình.

Môi bà run run một chút, hỏi: “Cháu trai, tình hình bên đó thế nào? Mọi người khỏe không?”

Lịch Xuyên cầm một gói tiêu, nhìn bà ta, không hiểu rõ ý của bà ta lắm: “Cô ơi, ý cô muốn hỏi là tình hình... ở đâu?” “Vân Xuyên đó. Cháu mới về từ nơi bị thiên tai đúng không? Tình hình bên đó thế nào rồi? Phường cô ủng hộ một xe đầy quần áo mùa đông. Bà già như cô không giúp đỡ gì được, chỉ có thể quyên góp 500 tệ. Quê của cô ở Tứ Xuyên, một đứa cháu của cô cũng bị tàn phế, thật khổ, a... tuổi nó cũng xấp xỉ tuổi cháu, còn chưa kịp cưới vợ nữa. Cháu trai, nhìn tinh thần của cháu tốt như vậy, hồ i phục cũng tốt đó!”

Lại chuyện gì đây trời!

Tôi như hóa đá tại chỗ.

Lịch Xuyên ơi là Lịch Xuyên, anh mua mớ hạt tiêu đó làm chi để bây giờ người ta hiểu nhầm anh là người Tứ Xuyên vậy.

Động đất ở chỗ đó, Lịch Xuyên có biết, chúng tôi cũng đã quyên góp. Lúc này tôi mới nhớ tới bà cô này làm việc cho ủy ban phường. Lúc đó hộ khẩu của tôi ở Bắc Kinh, còn tới chỗ bà ấy làm tạm trú.

Tôi nhìn Lịch Xuyên, vẻ mặt của anh thật kì quái. Dáng vẻ vụng về, lúng túng chỉ thấy ở người nước ngoài.

Lịch Xuyên nhìn tôi, kêu cứu, tôi giơ hai tay lên, lực bất tòng tâm.

Tôi có thể nói gì đây? Chẳng lẽ nói cô nhận nhầm rồi, anh chàng này tàn tật vì bị ung thư chứ không phải do động đất?

Nói như vậy sẽ không dọa được bà ấy, nhưng chắc chắn sẽ dọa được tôi. Vì tôi vô cùng dị ứng với hai chữ “ung thư” này. Nếu có thể, cả đời này tôi cũng không muốn nhắc tới.

Giã xong vài giây, Lịch Xuyên nhẹ nhàng ho khan, sau đó, can đảm vươn tay ra, thận trọng nắm lấy tay cô kia, chân thành nói:

“Cô ơi, cảm ơn cô đã quan tâm. Cháu thay mặt cho người dân vùng bị thiên tai cảm ơn cô.”

Ngoại truyện 4: Baby

Kết hôn được 6 tháng, tình trạng sức khỏe của Lịch Xuyên đã dần ổn định, và bắt đầu trở lại với công việc. Chúng tôi vẫn ở Côn Minh, mỗi tuần hai lần, Lịch Xuyên sẽ bay đi Bắc Kinh để giải quyết công việc ở CGP. Nhưng đa số các bản thiết kế của anh hoàn thành ở Côn Minh. Công việc của tôi ở công ty phiên dịch cũng rất bận rộn, giảm biên dịch, nhưng tăng nhiệm vụ phiên dịch, nên cũng thường xuyên phải đi công tác.

Sau khi kết hôn, đồng nghiệp đều nghĩ rằng tôi sẽ nghỉ việc để về làm vợ đảm mẹ hiền, nhưng tôi không chịu được sự nhàn rỗi, Lịch Xuyên cũng tôn trọng lựa chọn của tôi.

Tháng 7 năm đó, Lịch Xuyên nhận lời mời tới tham gia gặp mặt hàng năm của kiến trúc sư trên đảo Sicily ở Ý. Trước đó anh sẽ tới Thụy Sĩ hoàn thành phương án thiết kế của một Trung tâm thương nghiệp. Tôi đang nhận thông dịch cho một đoàn du lịch của chính phủ nên không thể bút ra, vì vậy chúng tôi chia xa hai tháng trời. Nhiệm vụ của đoàn du lịch vừa chấm dứt, tôi liền xin nghỉ dài hạn 2 tháng để đi Thụy Sĩ. Lúc đó Lịch Xuyên đã hoàn thành xong bản vẽ, đang họp ở Sicily, anh dặn lái xe của bố anh là Fehn tới sân bay đón tôi, kêu tôi ở nhà bố n ngày, họp xong anh sẽ bay về gặp tôi. Thật ra

anh rất muốn chuồn êm, nhưng báo cáo của anh lại được xếp vào ngày cuối cùng, hơn nữa có vài người hợp tác cùng anh nghe tin anh “rời núi”, đều mời anh ăn cơm, anh thật sự không thể bút ra được.

Sân bay Zurich không có thay đổi gì lớn.

Máy bay đúng giờ hạ cánh. Để tránh việc chờ lâu hành lý, tôi chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ, đựng laptop, bản dịch chưa hoàn thành và vài quyển tiểu thuyết mới ra để giết thời gian. Trong nhà cái gì cũng có, ngay cả quần áo để thay tôi cũng không thêm lâu.

Thuận lợi qua cổng, tôi đứng ở cửa ra tìm Fehn trong đám người đông nghìn nghịt, không phát hiện ông ta. Trước mặt tôi toàn là người Thụy Sĩ, tôi lại không nhớ rõ mặt của Fehn lắm.

Bỗng nhiên, tôi lại phát hiện một khuôn mặt người Trung Quốc.

Đôi mắt vốn hờ hững kia, vừa nhìn thấy tôi, liền đơng đầy ý cười như một chén nước đá.

Là Lịch Xuyên!!!

Tôi kinh ngạc vội vàng chạy qua, nhào vào lòng anh.

Anh ôm chặt lấy tôi, hôn thật mạnh lên trán tôi, đánh giá tôi từ trên xuống: “Đó là đoàn du lịch gì vậy? Phơi nắng đen như vậy.”

“Không được dùng từ đen, phải dùng từ mạch.” (“mạch” trong từ “lúa mạch”, màu nâu đỏ)

“Được rồi, phơi nắng mạch như vậy.”

“Vương tiên sinh, từ mạch không dùng làm tính từ” Tôi trêu anh.

Anh mặc một bộ đồ tây màu đen, thắt một chiếc cà vạt tinh tế màu xám, tóc không rời một sợi nào. Có lẽ là vì đi họp, anh mang chân giả, chỉ dùng gậy chống.

Không phải không chuồn ra được à, anh lại về Zurich sớm hơn tôi một ngày.

“Họp xong rồi à?” Tôi hỏi.

“Làm gì có, anh chuồn ra đón em. Đi Sicily với anh được không?” anh giữ chặt tay tôi “Dưới lầu của khách sạn có phòng chơi game, có thể chơi trò chơi. Rảnh rồi anh sẽ dẫn em đi xem núi lửa... núi lửa vẫn hoạt động, còn phun khói ra nữa.”

Anh năn nỉ tôi như một đứa con nít vậy, tôi nhìn anh cười khổ liên tục.

Lịch Xuyên đúng là cuồng làm việc, mỗi khi nhận việc anh sẽ bắt đầu ngày đêm điên đảo, ăn uống hỗn loạn, lúc bận lên thì chỉ nhớ ăn mỗi một thứ: sandwich cá. Lúc có tôi giám sát thì anh coi như nghỉ ngơi bình thường, tôi sẽ khuyên anh không thức đêm. Hai tháng không có tôi bên cạnh, quả nhiên anh gầy hẳn đi.

Lịch Xuyên biết tôi không thích những hoàn cảnh lạ, nhất là hội nghị, tiệc tối xã giao. Tôi hoàn toàn không biết gì về công việc của anh ở châu Âu, chỉ nhìn qua vài tấm ảnh kiến trúc anh thiết kế. Tổng bộ của CGP đặt tại Zurich, sau khi kết hôn Lịch Xuyên vẫn không đi làm, tôi chỉ tham gia tiệc liên hoan cuối năm của công ty với anh. Rất nhiều người dùng tiếng Anh sứt sẹo nói chuyện với tôi, tôi cứ lơ đãng theo sát Lịch Xuyên, xã giao vài câu liền một không thềm nói nữa, Lịch Xuyên thường chủ động dời đề tài đi.

Tôi thở dài: “Không cần tới đón em, mua một vé chuyên cơ cho em là được rồi. Anh tới hồ i nào vậy?”

“Sớm hơn em 30 phút.” Anh mỉm cười “Anh bay qua để đón em mà, trốn cuộc họp buổi sáng.”

Tác phong của Lịch Xuyên mang đậm phong cách Đức, anh vốn là người làm việc có kế hoạch. Trải qua đợt bạo bệnh đó lại trở nên hay đổi ý, ngẫu nhiên sẽ hứng lên làm vài việc vớ vẩn. Lần này anh đi rất gấp, gần như tranh thủ từng giây từng phút. Tôi cảm thấy hơi bực, nhớ tới lần trước anh qua hải quan. Kiểm tra an ninh cho người tàn tật vô cùng phiền toái, đặc biệt là sau sự kiện 11/9. Mặc dù đã mang theo đủ loại giấy chứng nhận nhưng Lịch Xuyên vẫn bị yêu cầu y hết những người khác, cởi giày kiểm tra. Đối với người bị cưa chân thì cởi giày là một động tác rất khó. Lịch Xuyên da mặt mỏng, mỗi lần kể tới chỗ đó đều oán: “This is so embarrassing.” (Thật xấu hổ). Mang chân giả đi qua máy dò kim loại chuông sẽ reo âm lên, gặp đúng nhân viên quá đa nghi thì anh còn bị mời vào một phòng riêng cởi đồ kiểm tra. Lịch Xuyên hay đi du lịch nên đã sớm quen với trình tự này, đa số nhân viên sân bay đều khá hiền lành, anh cũng rất thông cảm với số ít người nghi ngờ trong chân giả có bom. Thời buổi bây giờ thật người cũng làm bom được, nói chi là chân giả?

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện vấn đề “Hả, hành lý của anh đâu?”

“Không có hành lý.” Anh vỗ vỗ túi tiền “Chỉ mang hộ chiếu và ví tiền.”

Đúng là lâm trận bỏ chạy, trốn vội vã như vậy, trên trán đầy mồ hôi.

Tôi vuốt ve mặt anh, đau lòng: “Có mệt không?”

“Không sao.” Dứt lời, anh kéo vali của tôi qua, tôi cũng không giành với anh.

Nhìn đồng hồ, Lịch Xuyên kéo tôi đi về phía phòng chờ: “Không được rồi, tui mình phải lên máy bay.”

Tới Catania, Sicily đã là 2 giờ chiều. Khách sạn rất yên tĩnh. Lịch Xuyên nói buổi chiều có hoạt động du lịch, nên khách đều ra ngoài du ngoạn hết rồi.

Anh dùng thẻ từ mở cửa phòng, vừa bỏ hành lý xuống là Lịch Xuyên liền đề tôi lên cửa.

“Á”

Anh ngăn miệng tôi lại, hôn thật sâu, động tác hơi mãnh liệt. Đầu tôi nghiêng qua nghiêng lại, suýt nữa thở không được, giãy giụa trong lòng anh. Anh buông ra, cho tôi thời gian để thở: “Tiểu Thu, lâu rồi không gặp nhau, em ngoan một chút đi.”

“Không ngoan! Muốn khiêu khích với anh!” Tôi hét lên.

Câu này của tôi chọc giận anh. Bàn tay to của anh đè đầu tôi lại, hùng hổ cắn tai tôi, ngậm vành tai trong miệng mình, đầu lưỡi khiêu khích. Tôi vừa đau vừa ngứa, dùng sức kéo tay anh ra, anh chụp hai tay tôi lại, không để chúng lộn xộn, cúi đầu xuống tiếp tục triền miên trên môi tôi. Làn này tôi phớt lờ, nắm chặt mười ngón tay của anh, thật vui vẻ, làm càn hôn anh. Hai má cọ cọ, mũi cọ

tới cọ lui, anh bị ngứa bặt cười, để tôi cởi áo anh ra. Cơ thể đã y mồ hôi của anh thoang thoảng mùi hạnh nhân. Vuốt ve eo anh, ngón tay xoa xuống bụng dưới của anh, người anh căng lên trong tay tôi như cọng hành được ngâm nước vậy. “Lên giường sẽ thoải mái hơn”. Lịch Xuyên lắc đầu. “Vậy trên sofa đi”, anh lại lắc đầu.

Chúng tôi ngã lên mặt sàn cứng rắn. Lịch Xuyên thong dong tiến vào, tỳ trán lên trán tôi, trùng to mắt nói với tôi: “Sàn gỗ cứng thật.”

Tôi không thấy đau, dưới sức nặng của anh, nhẹ nhẹ thở: “Như vậy sẽ không gãy xương chứ?”

“Sofa dễ chịu hơn, chúng ta lên sofa đi.” Anh nói.

“Vậy anh thả em ra trước đi.” Tôi nói.

“... Lăn sau đi.”

Trên người Lịch Xuyên luôn thoang thoảng một mùi hương tươi mát. Anh vừa mềm yếu vừa cứng rắn tiến vào, điếu hòa thổi ra một luồng khí lạnh, quạt trần chậm xoay, trong phòng tràn ngập hương vị ô liu đặc trưng của vùng Địa Trung Hải. Chúng tôi như hai đầu sủi quăn lăn nhau trên sàn gỗ anh đào, thoáng nghe thấy cả tiếng xương cốt của chính mình kêu răng rắc, không kỹ xảo, kiểu cách, chỉ như dã thú thời nguyên thủy đang hưởng thụ niềm vui thích theo bản năng. Cơ thể dần nóng lên, mồ hôi rịn khắp người. Lịch Xuyên ôm tôi dồn sức cho lần cuối. Một loạt rung động kì dị tràn khắp cơ thể.

Anh thả lỏng người, vuốt ve mặt tôi như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi ngửi mùi hương thoang thoảng trên ngón tay anh, nhẹ nhàng nói: “Lịch Xuyên, lần này có thể chúng mình sẽ có con. Bây giờ không phải kỳ an toàn của em.”

Người anh hơi run lên.

Trầm mặc một lát, anh lắc đầu: “Sẽ không. Anh đã xạ trị quá nhiều lần, cơ thể đã sớm bị tổn thương. Tinh trùng còn sống rất ít, cơ hội thụ thai... gần như bằng không.”

Thật ra từ khi kết hôn tôi chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này với Lịch Xuyên, trong lòng vẫn thầm nuôi hy vọng. Lần này tôi chỉ vô tình nhắc tới, lại chạm trúng nỗi đau của anh.

“Không sao, em cũng không để ý.” Tôi vội vàng sửa miệng “Không có thì không có, nếu thích có con chúng mình có thể nhận nuôi mà!”

Anh nằm trên sàn, ngơ ngác nhìn trần nhà, không nói gì.

Tôi vào phòng ngủ tìm gậy chống, sau đó vào phòng tắm xả nước.

Xả nước xong, đi tìm Lịch Xuyên, thấy anh khoác áo ngủ dựa vào tường suy nghĩ.

“Nước xả xong rồi.” Tôi ôm anh, tựa mặt vào ngực anh.

“Tiểu Thu,” bỗng nhiên anh thấp giọng, “Anh cũng rất muốn có con.”

Tôi che miệng anh lại, tay xoa nhẹ lên sẹo nhỏ dài trên người anh.

“Thật xin lỗi” Tôi thì thào.

Ngoại trừ nhân viên y tế và bố anh ra, Lịch Xuyên chưa bao giờ cho bất kì ai nhìn thấy vết thương của mình. Năm đó, đầu tiên là mất mẹ, rồi mất đi một chân, sau lại tiếp tục xạ trị, anh mất hết tóc và khẩu vị, thể xác và tinh thần phải chịu nhiều đả kích. Tới tận bây giờ anh vẫn cảm thấy vết sẹo của mình thật đáng sợ, trừ tôi ra, anh không muốn cho bất kì ai nhìn thấy.

“Tiểu Thu” giọng anh trở nên thật nghiêm túc “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Anh nói đi, em nghe.”

“Không được nháo nữa,” Anh xoa xoa đầu tôi, “Lên sofa ngồi.”

Tôi thành thật ngồi xuống, Lịch Xuyên đến ngồi bên cạnh tôi.

“Anh phải nói với em chuyện có con.”

“Nói đi.”

“Không phải hoàn toàn không thể có.”

Hai mắt tôi sáng lên.

“Lần đầu tiên hóa trị năm 17 tuổi, vì nghĩ đến chuyện sinh con sau này, anh nhận lời đề nghị của bác sĩ cắt trừ một lượng tinh trùng. Nếu muốn có con, có thể thử IVF.”

“IVF?”

“In - vitro fertilization, tiếng Trung nói thế nào nhỉ?”

“Thụ tinh trong ống nghiệm.” Tôi bắt đầu tính toán “Tinh trùng năm 17 tuổi, trời ạ, 19 năm rồi, còn dùng được sao? Sữa chua đông đá cũng chỉ một tháng là hư rồi.”

“Người ta nói, nếu bảo quản tốt, tinh trùng có thể sống sót tới 30 năm.”

Tim tôi càng đập mạnh hơn: “Vậy... ừm... chất lượng có đảm bảo không?”

Anh tựa vào vai tôi, im lặng. Một lát sau mới nói: “Cũng không chắc, phải kiểm tra lại đã. Thử nghĩ xem, nếu anh bị ung thư năm 9 tuổi, chúng ta không còn chút hy vọng nào. Nhưng em cũng đừng hy vọng nhiều quá, dù là tinh trùng mới thì ở tuổi của em tỉ lệ thụ tinh thành công cũng chỉ khoảng 30% mà thôi.”

Tôi cười ngây ngô, bắt đầu mơ mộng: “A... tinh trùng 17 tuổi, thì chính là Lịch Xuyên 17 tuổi nha! A! Lịch Xuyên 17 tuổi là thiếu niên xinh như hoa nha.” Tôi thừa nhận bản thân rất háo sắc. Tôi đã xem hình Lịch Xuyên đánh tennis, một chàng trai rất tuấn tú, ánh mắt tràn đầy tự tin và kiêu ngạo. Lịch Xuyên 17 tuổi bị bệnh tật tra tấn, sau đó anh không chụp ảnh toàn thân nữa. Ảnh chụp với tôi ở Côn Minh là tâm duy nhất.

“Đừng vội mừng,” Anh nhéo tai tôi “Quá trình IVF rất rườm rà, em sẽ bị tra tấn về cảm xúc.”

Trong nụ cười của anh ẩn chút hậm hực, giọng điệu cũng không nhiệt tình, thậm chí là lạnh lùng.

Câu trả lời chuyên nghiệp thế này, chứng tỏ anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tôi thấ y lạnh cả người.

Lịch Xuyên không muố n có con, mặc dù anh luôn khát khao có một gia đình trọn vẹn. Đúng vậy, một người không biế t mình còn số ng bao lâu, thì làm sao để con mình chịu nỗi đau mấ t cha chứ.

Tôi cười cười, không nói gì nữa.

Hội nghị có tổ chức tiệc tồ i và tiệc rượu. Tắ m rửa xong Lịch Xuyên đắ t tôi ra ngoài mua một bộ dạ hội màu đen, chúng tôi đi dạo một vòng quanh quảng trường Cathedral và phố Via Etnea, ăn quýt và dưa gang đặc sản của địa phương, mua một túi hạt dẻ. Lúc quay lại khách sạn, tiệc tồ i đã bắ t đầ u. Lịch Xuyên giới thiệu tôi với những người trong giới của anh, mọi người dùng đủ loại ngôn ngữ để bàn về công việc, vừa nghe vừa cười một hồ i, tôi cố hế t sức nhưng vẫn không hiểu. Một lát sau rồ t cuộc Lịch Xuyên cũng thông cảm buông tay ra: “Honey, quầ y bar bên kia có cà phê và kem, em qua đó uố ng gì trước đi, anh nói chuyện một lát rồ i qua với em.”

Tôi vội vàng đi qua như được đại xá.

Quầ y bar đặt trong góc tây nam của đại sảnh, tôi gọi ly rượu nho địa phương, nhẹ nhàng nhấ p môi, quả nhiên hương vị rấ t thanh thuầ n. Một lúc sau, một cô gái châu Âu tóc màu hạt dẻ đi tới, gọi một ly whisky, ngồ i trên ghế cao ở quầ y bar bắ t chuyện với tôi.

Cô ấy rấ t xinh đẹp, quầ n áo tinh tề , đá quý trước ngực sáng chói.

“Tôi là Amft, là kiế n trúc sư.”

“Tôi là Tiêu Thu, chồ ng tôi là kiế n trúc sư.”

Cô ấy đưa mắt nhìn, cười hỏi: “Chờng cô là Chức Điền Quân à?”

“Không phải, chờng tôi là người Thụy Sĩ.”

Tôi không nhắc tới tên của Lịch Xuyên, vì tôi không hiểu giới kiến trúc cho lắm, hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi, tôi không muốn nói chuyện về giới kiến trúc.

“Tôi là người Anh.”

Tôi mỉm cười, có cần nói ra không? Giọng Anh của cô ấy rất rõ ràng.

“Tôi tới từ Trung Quốc.”

“Là người Đài Loan, đúng không?”

“Không, tôi đến từ Vân Nam, Đại Lục.”

“Trông cô rất giống người Đài Loan,”- Hiện nhiên cô ấy chưa nghe đến địa danh đó bao giờ, “Quần áo của cô rất đẹp.”

“Của cô cũng vậy. Tôi thích khăn choàng của cô.”

“Haha, cô rất tinh mắt, cô có tin không? Tôi mua ở Angkor Wat đó, hàng thủ công. Tôi nhìn thấy nó liền bị mê hoặc.” Cô xoa xoa khăn choàng của mình, “Tiếc gì chán ghét, 99% là đàn ông. Đây, cô có tin không, bọn đàn ông ngờ i tặng bớc nhau còn buồn hơn cả phụ nữ nữa.”

Cô ấy rất hài hước, tôi nhịn không được hỏi: “Chẳng lẽ cô là nữ kiến trúc sư duy nhất ở đây?”

Cô cười rất đầy c ý: “Đúng vậy. Tổng số kiến trúc sư đăng ký ở Anh chỉ có 12% là nữ, Mỹ chỉ có 9%. Trên thực tế tỉ lệ sinh viên nữ khoa kiến trúc ở các trường đại học là 40%. Kỳ lạ, những người đó tốt nghiệp xong đi đâu?”

Tôi lắc lắc ly rượu: “Quá nửa là giả cho kiến trúc sư.”

“Này, cô đang ở thành phố nào của Thụy Sĩ? Tôi có hợp tác với vài công ty kiến trúc nổi tiếng ở Thụy Sĩ, không chừng có quen biết với cô.”

“Chồng tôi là Alex Wong.” Tôi chỉ về phía Lịch Xuyên, “Người tóc đen đó.”

Cô ta hít sâu một hơi, tròn tròn mắt: “Oh my God. Cô là vợ của Alex.”

“Đúng vậy.”

“Alex bị cô giết ở Trung Quốc suốt một năm trời!”

“Tôi bận chút chuyện không thể đi đâu được, anh ấy muốn ở Trung Quốc để chăm sóc cho tôi.” Tôi không nhắc tới chuyện anh bị bệnh. Ở nước ngoài, nhắc đến bệnh tật của người khác là điều kiêng kỵ trong xã giao, chuyện Lịch Xuyên bị ung thư chỉ có một vài người bạn biết.

“Alex là người khó tiếp xúc nhất mà tôi từng thấy!” Amft nửa cười nửa trách móc, “Tôi dụ dỗ anh ta rất nhiều lần mà chưa thành công. Anh ta chỉ mời tôi uống rượu một lần, hôm sau liền cướp hợp đồng làm ăn của tôi. Cũng không phải hợp đồng gì lớn, tôi nói Alex, lần này nhường tôi đi, anh ta nói xin lỗi, anh ta đã nhìn trúng một chiếc nhẫn.”

Cô ta chỉ vào tay tôi: “Chiếc nhẫn này nhất định là mua bằng số tiền đó, năm XXXX, đúng không? Bản vẽ tôi phải mất bao công sức suốt 3 tháng mới xong, mệt đến chết, cuối cùng lại để anh ta giật mất, Alex là đồ xấu xa, nhiều lần phá vỡ kế hoạch của tôi, tôi muốn tính sổ với anh ta.”

Thật ra chiếc nhẫn này được Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ trước khi chúng tôi chia tay lần đầu tiên. Lúc đó anh rất tin tưởng vào sức khỏe của mình, nghĩ rằng cùng lắm chỉ là kiểm tra thường lệ, nên tới một cửa hàng trang sức mua chiếc nhẫn đính hôn này. Kết quả chỉ một cuộc điện thoại của bệnh viện đã phá vỡ giấc mộng của anh. Lúc nghe xong anh liền ngã người, không dám tin vào hiện thực tàn nhẫn đó. Bác sĩ nói nhiều nhất chỉ còn ba tháng, anh chỉ hận không thể chết ngay lập tức.

Thật ra tôi rất hiểu kỳ về cuộc sống, công việc, trị liệu... của anh trong khoảng thời gian 6 năm anh rời xa tôi. Đây cũng là giai đoạn đau thương nhất với cả hai chúng tôi, chắc Lịch Xuyên cũng hiểu kỳ về tôi như vậy. Nhưng chúng tôi luôn tránh nhắc đến đề tài này, cứ để nó bị vùi lấp theo thời gian.

Ngẫu nhiên Lịch Xuyên cũng sẽ đề cập đến một vài việc. Ví dụ như ngày biết tin bệnh tình của mình đang chuyển biến xấu, anh đã rất đau khổ, anh đi lang thang một mình bên bờ sông Zurich, sau đó vào ngồi trong nhà thờ, im lặng cầu nguyện suốt đêm. Cuối cùng bị anh trai và René kéo đi Thụy Sĩ trượt tuyết. Anh lao xuống từ núi cao hết lần này tới lần khác, thử tìm kiếm cảm giác của cái chết trong những cuộc lao tóc độ.

Trở lại bệnh viện, anh đã chọn một phương pháp điều trị vô cùng mạo hiểm, đến các chuyên gia đầu ngành cũng không nhìn thấy

chút hi vọng nào. Nhưng cuối cùng anh cũng thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Tôi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, làm sao Amft hiểu được sự trớ trêu và đau đớn ẩn chứa trong nó. Tôi cười không đáp.

May mà Lịch Xuyên đang đi về phía tôi.

“Hi, Amft!” anh nói, “Rất vui được gặp cô. Tôi tưởng cô đang làm thiết kế ở Đức chứ. Tiểu Thu, để anh giới thiệu một chút, Amft là kiến trúc sư trưởng của công ty kiến trúc ROB, từng hợp tác thiết kế vài hạng mục với anh. Anh rất thích các bản thiết kế của cô ấy, hợp tác với nhau cũng rất vui vẻ.”

Lịch Xuyên khá lão luyện trong việc xã giao. Dù gì thì mấy đời lập nghiệp của gia đình cũng đã tạo cho anh một mạng lưới quan hệ khá rộng. Lần này tham gia hội nghị ngoài Lịch Xuyên còn có một người chú và hai người anh họ nữa, nhưng vì vướng một hạng mục mà phải rời đi trước. Nếu không người nhà họ Vương sẽ tổ chức một buổi liên hoan gia tộc ở đây.

Ánh mắt Amft nhìn Lịch Xuyên từ đầu tới cuối đều tràn ngập yêu thương và khiêu khích. Giọng điệu cô cũng mềm mại hơn, đầu hé t nghiêng bên này lại nghiêng bên kia, mỉm cười đầy quyến rũ. Đây không phải lần đầu tiên tôi thấy phụ nữ có thái độ như vậy trước mặt Lịch Xuyên, nhưng tôi vẫn có chút ghen.

Anh giới thiệu tôi với cô ấy: “Đây là vợ tôi Tạ Tiểu Thu, cô ấy là phiên dịch viên rất giỏi.”

“Chúng tôi đã làm quen nhau rồi.”

“Amft, em họ tôi là Moya đang học năm hai đại học, nghỉ đông này muốn tới chỗ cô thực tập một chút, vậy có được không?”

“Đừng đừng, Alex. Đừng nói là anh muốn gài một tiểu gián điệp tới do thám đây y nhé?”

“Sao có thể? Cũng có một vài chỗ khác, nhưng nó rất sùng bái cô. Thiểu nữ mới lớn mà, còn chưa hiểu chuyện, cô cứ giao cho nó vài việc vặt, học hỏi thêm chút kiến thức cơ bản là được.”

“Cô bé biết nói tiếng Anh không?”

“Biết nói tiếng Pháp và tiếng Đức, tiếng Anh nghe hiểu nhưng nói chưa lưu loát lắm. Không phải cô biết nói tiếng Pháp sao?”

“Trời ạ, mới tiếng Pháp của tôi chỉ đủ để đọc tạp chí thời trang thôi. Nếu không anh trả tiền để tôi thuê người phiên dịch cho cô bé?”

“Được rồi, để tôi bảo anh trai nó trả tiền.”

“Keo kiệt vậy, dù gì anh cũng là anh họ mà. Có chút tiền cũng không chịu bỏ ra.”

“Cô nói rất đúng, để tôi bảo nó tự bỏ tiền ra trả. Lớn như vậy rồi còn xài tiền của gia đình.”

“Tôi biết một khách sạn có chính sách ưu đãi với sinh viên ngoại quốc.”

“À, không phiền cô. Tôi sẽ đặt cho nó khách sạn gần công ty cô nhất.”

“Gã n công ty tôi? Khu phố hoàng kim đó à?” Cô ta bỗng nhiên cười khanh khách “Ông anh họ này cũng chịu chơi ghê.”

“Dù sao cũng là con gái, sống ở ngoài, quan trọng nhất là an toàn. Hơn nữa chúng ta làm nghề này, cần chú trọng đến việc nghỉ ngơi, ăn uống.”

“Được rồi, bảo cô bé gọi điện thoại cho tôi, còn lại để tôi lo, anh cứ yên tâm đi.” Ánh mắt của cô tỏ vẻ bất mãn, ngực ưỡn cao “Thật là, Alex, anh kết hôn cũng không nói cho tôi biết.”

Lịch Xuyên vội vàng giải thích: “Thật sự xin lỗi, chúng tôi cử hành hôn lễ ở Trung Quốc. Khi nào cô thời gian đến Zurich? Tiểu Thu và tôi nhất định sẽ mời cô một bữa.”

“Gã n đây không đi Thụy Sĩ, Alex, chừng nào có con mở tiệc ăn mừng đừng quên tôi là được.” Nói xong, nhìn lướt qua bụng tôi đầy ắp ả ý.

Tôi hơi xấu hổ, như bị chọc trúng chỗ đau, do dự nhìn Lịch Xuyên.

Anh ngược lại rất bình tĩnh: “Đương nhiên.”

Tiệc tôi rất phong phú, tôi lại không có hứng thú, trong đầu chỉ toàn là IVF. Lịch Xuyên chậm rãi uống nước trái cây, tôi cầm một ly rượu ngô i cạnh anh cười bẽn lẽn, lòng mang nhiều tâm sự, không biết đã uống say từ lúc nào, vừa về phòng liền nằm bẹp xuống. Lịch Xuyên còn phải đi gặp một người bạn, đưa tôi về, dặn tôi nghỉ trước, rồi xoay người rời đi.

Hơn một tiếng sau anh quay lại, tôi ôm chăn ngô i giữa giường, nghiêm túc nói với anh: “Lịch Xuyên, em muốn làm IVF.”

Tôi không nói “hỏi thử” hay “thử một lần”, không để anh có cơ hội tranh cãi. Hơn nữa tôi cũng không dùng từ “tội mình”, vì chuyện này - cả quá trình - không cần anh tham dự.

Anh đặt khóa từ lên bàn, vẻ mặt có chút sợ hãi, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Anh có thể khuyên em bỏ cuộc không?”

Anh đã đổi ý.

“Tại sao?” Tôi cố hết sức để giọng điệu của mình có vẻ như đang thương lượng, “Chuyện này thật ra không cần anh tham gia. Tình trạng đông lạnh đã nhiều năm, em chỉ thuận tiện lấy dùng một chút mà thôi, để phí tiêc lắm, đúng không?”

Anh thở dài, ngò ì xuống cạnh tôi: “Thứ nhất, làm IVF em sẽ bị lấy máu rất nhiều lần, em lại mắc chứng sợ máu.”

“Em không sợ máu của chính mình, em không sợ.”

“Thứ hai, quá trình rất rắc rối, tỉ lệ thành công thấp, áp lực tâm lý lớn, rất nhiều người cuối cùng phải đến gặp bác sĩ tâm lý.”

“Tỉ lệ thành công thấp? Vậy thử nhiều lần là được rồi.”

“Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, gien của anh không tốt.”

Tôi nhíu mày, đánh giá anh từ đầu tới chân: “Gien của anh tốt lắm mà. Rất anh tuấn, chỉ số thông minh cũng cao.”

“Gien của anh có lẽ sẽ có ung thư.”

“Ôi, đừng nghĩ nhiều. Bác em mất vì ung thư dạ dày đây, bà ngoại em còn bị viêm khớp nữa. Tin em đi Lịch Xuyên, đây chỉ là hiện

tượng ngẫu nhiên mà thôi.”

“Tiểu Thu,” Anh yên lặng nhìn tôi “Em thật kiên cường. Nếu anh có gì bất trắc, em vẫn có thể chịu nổi. Nhưng, nếu để cho con anh đổ i diện với điê`u này khi còn nhỏ - dù là với con hay với anh - điê`u rất tàn nhẫn. Em có từng nghĩ tới không?”

Tôi nhấ t thời im lặng, cảm thấ y rấ t khó trả lời.

Nhưng tôi vẫn nói cứng: “Việc gì em phải nghĩ tới chuyện tiêu cực? Em đâu phải người tiêu cực! Chẳng lẽ mỗi lâ`n vẽ một bản vẽ, mỗi bản thiế t kế` cho một tòa nhà anh điê`u nghĩ tới việc nó bị sụp bởi động đấ t sao?”

“Đương nhiên! Tấ t cả các thiế t kế` của anh điê`u chú trọng nâng cao khả năng chố ng động đấ t.” - Bỗng nhiên anh chuyển giọng khản câ`u “Để vài năm nữa rô`i hã ng nghĩ tới chuyện này, được không?”

“Nhưng mà... tuổi càng cao khả năng mang thai càng thấ p, muố n làm phải làm sớm.”

“Đợi ba năm nữa, được không?” - Anh kéo tay tôi, hôn nhẹ “Để anh xác định sức khỏe của mình đủ để gánh vác trách nhiệm làm cha...”

“Không! Đây không phải vấ n điê` thời gian. Anh có thể làm bô` vào bất cứ lúc nào. Dù anh có xảy ra chuyện, em cũng có thể nuôi con một mình. Lịch Xuyên, nghĩ lại xem, nếu chúng mình có con, lúc đó cuộc số ng...”

“Tiểu Thu, xin em nghĩ tới cảm nhận của anh được không?” - Anh ngắ t lời tôi, giọng có chút buồ n bã, rõ ràng đã bắ t điê`u tức giận.

Tôi chăm chú nhìn anh, kiên quyết nói: “Lịch Xuyên, em muốn có con, anh không cần được đâu.”

Vì câu này mà Lịch Xuyên buồn bực suốt buổi tối, không thèm nói chuyện với tôi.

Tôi không ngờ anh sẽ phản ứng mãnh liệt như vậy. Sau khi kết hôn chúng tôi rất ít khi cãi nhau, chưa bao giờ thật sự cãi nhau. Chúng tôi đều vô cùng quý trọng khoảng thời gian khó khăn mới có được này.

Hôm sau Lịch Xuyên đi báo cáo ở hội nghị, tôi xuống phòng chơi game phía dưới chơi điện tử cả ngày, lúc về thấy mặt anh tái nhợt, giống như cả đêm khó ngủ, tôi không nhắc tới chuyện này nữa.

Sau khi hội nghị bế mạc, chúng tôi đến thị trấn Taormina, nghỉ trong một khách sạn lưng dựa vào vách núi mặt hướng ra biển xanh. Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem ngọn núi lửa nổi tiếng ở đây và bãi tắm ven biển. Thị trấn nhỏ trên vách đá khô cằn, ngõ nhỏ lượn quanh, khắp nơi là những viên đá xếp thành từng bậc thang. Chúng tôi đi thăm di tích của rạp hát Hy Lạp cổ, những vách tường cổ xưa đã sụp, những tiệt mục mới vẫn đang được biểu diễn. Vịnh biển xinh đẹp, những ngã đường vắng vẻ, trẻ con chạy nhảy xung quanh, người già đội mũ. Suốt hành trình Lịch Xuyên đều đi theo tôi, anh đã từng tới nơi này, nên vừa dẫn đường vừa giải thích, mệt là người.

Tôi lại mê m lòng, suốt hai tuần khi về lại Thụy Sĩ, không hề nhắc tới IVF.

Hoàng hôn một ngày nọ, tôi lái xe về nhà, mua một đồ ngỗng ăn, nấu món cá mà Lịch Xuyên thích ăn, thấy anh còn chưa về, nên mang bình xịt ra tưới hoa.

Cô hàng xóm Angie ôm con gái Sophie ba tháng tuổi ra nói chuyện với tôi.

“Annie,” - Cô ta nói “Hôm nay tội nghiệp Sophie lắm, khóc cả ngày, sỏi nổi đầy người, chị xem, tôi đau lòng quá.”

Bé Sophie mặt đỏ bừng, cổ nổi đầy chấ m nhỏ, bôi một lớp vaseline thật dày.

“Tội nghiệp Sophie, có ngứa lắm không?” - Tôi đón bé, ôm vào lòng cẩn thận nhìn, nắm bàn tay nhỏ xíu của bé “Cô xem xem bé cứ muố n gãi lên mặt.”

“Đúng vậy, cắt móng tay cho nó, cũng muố n đeo bao tay, nhưng trời nóng quá, nó không thích.” Angie là người địa phương, nhưng học đại học ở Anh, nên nói tiế ng Anh vẫn rấ t lưu loát.

“Nế u không thì để điề u hòa thấ p hơn một chút?” - Tôi đề` nghị.

“Không được, tôi sợ nó bị cảm. Hôm qua nó quấ y dữ quá, tôi với bồ` nó mấ t ngủ cả đêm.”

“Thì ra nuôi con nhỏ lại vấ t vả như vậy.” - Tôi nhìn cặp mắ t đen của Angie, thở dài. Trong lòng lại nghĩ, vấ t vả thê` nào tôi cũng chịu được. Nhưng mà nuôi con cũng không phải chuyện của một người, sự ủng hộ của Lịch Xuyên cũng rấ t quan trọng. Tôi càng nghĩ càng rồ i, sau đó Angie nói thêm những gì tôi cũng không biế t, chỉ nghe được câu cuố i cùng.

“... Bây giờ mệt thật, sau ba tuổi thì khỏe hơn nhiề u. Tới lúc đó chị lại tiế c là tụi nó lớn nhanh quá.”

Thân hình nhỏ bé trong tay tôi cử động, chớp chớp cặp mắt to màu xanh lá, mái tóc vàng óng mềm mại dán lên ngực tôi, miệng kêu a a, tôi chọc bé cười, bé cũng cười lại với tôi, sau lại cho tay vào trong miệng. Tôi nhìn không được hôn lên khuôn mặt nhỏ xíu của bé, cúi đầu nhìn, ngực áo đã ướt đầm nước miếng của bé.

Tôi vội vàng nói: “A, cô xem xem có phải nó muốn bú sữa không?”

“Nó mới ăn xong.” Angie nói “Thật ra Alex nhà chị cũng rất thích trẻ con. Hồi chị của Sophie còn nhỏ, chỉ cần thấy anh ấy ở nhà liền chạy qua chơi, không biết đã lừa được bao nhiêu cây kem và chocolate của anh ấy.”

“Đúng vậy.” Tôi nói. Không khỏi thờ dãi, sao tôi không biết Lịch Xuyên thích trẻ con chứ.

Nhưng từ hôm trở về, Lịch Xuyên không hề nhắc tới chuyện con cái nữa. Rõ ràng trong vòng vài năm tới anh chưa muốn có con. Mà tôi lại lén tìm thông tin trên mạng, tôi đã đoán đúng, sản phụ IVF càng lớn tuổi, xác suất thành công càng thấp.

Dừng một chút, Angie lại hỏi: “Vậy hai người tính chừng nào mới có con? Nếu bây giờ có thì có thể chơi với Sophie rồi. Hai nhà chúng ta đều bớt việc. Nuôi con tốn sức lắm, sinh càng sớm càng tốt.”

“Đúng vậy.” - Tôi hàm hồ nói.

“Nhà họ Vương chỉ có hai cậu con trai, anh lớn không sinh rồi, em trai cũng không có dấu hiệu, ông nội của Alex chắc đang rất lo lắng?”

Đúng là hiểu rõ văn hóa Trung Quốc, tôi nhìn cô, dở khóc dở cười.

Vì có bệnh trong người, mọi người đều suy nghĩ cho Lịch Xuyên, nên trong lúc nói chuyện luôn tự giác tránh đề cập đến chuyện này. Nhà họ Vương không lo không có đời thứ tư, chúng tôi tham gia vài buổi tụ họp hằng tháng, tặng hết không biết bao nhiêu phong bao lì xì. Đang không biết nên trả lời như thế nào, Angie bỗng nhiên dờn mắt: “A, Alex nhà chị về rồi à.” Dứt lời đưa tay ra bế lấy cô bé.

Tôi quay đầu lại, không biết Lịch Xuyên đã lái xe về từ lúc nào, dường như đã đứng cạnh xe được một lúc rồi, tôi vội chạy lại, cầm túi laptop giúp anh.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy? Không kẹt xe à?” Tôi hỏi.

“Không.”

“Em nấu cơm xong rồi, chờ anh về cùng ăn.”

“Không phải nói đợi anh về rồi mới làm sao?”

“Không được, lần này em sẽ trở tài cho anh xem. Tụi mình sẽ ăn món Vân Nam, em còn tới quán Trung Quốc mua bánh mật nữa.”

Lịch Xuyên cười, xoa xoa mặt tôi: “Con gái của Angie có đáng yêu không?”

“Rất đáng yêu!” - Tôi thốt lên, “Chỉ tiếc không thể ôm suốt ngày.”

Giọng quá hung phấn đã tiết lộ tâm sự của tôi, sợ anh phát hiện, tôi vội vàng đổi đề tài: “Mau vào nhà đi, canh còn đang hâm trên

bê p đó!”

Thay giày ra, đi thẳng tới bàn ăn, ngồ i vào chỗ của mình, Lịch Xuyên ăn một ngụm canh, bỗng nhiên nói: “Tiểu Thu, nế u em thật sự muố n có con thì đi làm IVF đi. Hôm nay anh có việc câ n gặp bác sĩ, sẵn tiện hỏi một chút.”

“...”

“Tiểu Thu?”

“... Hà?”

“Em sao vậy?”

“Anh gặp bác sĩ? Có chuyện gì vậy? Không khỏe à?” Giọng tôi khàn khàn, lo lắ ng nhìn anh.

“Không không không, đừng nghĩ bậy. Anh uố ng hế t thuố c rô i, nên đế n lắ y thêm hai lọ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “À.”

“Vê` IVF, em muố n làm ở Zurich hay là ở Mỹ?”

“Cái đó... không phải anh nói... đợi vài năm nữa sao?”

“Tiểu Thu, đừng quá để ý cảm giác của anh, cảm giác của em cũng rắ t quan trọng mà.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, tim đập thành thịch: “Nói như vậy, Lịch Xuyên, anh đờ`ng ý làm IVF?”

“Ừ.” Anh vỗ vỗ vai tôi “Anh chỉ sợ em sẽ bị khổ. Làm IVF phải đi tới đi lui rắ t nhiề u lầ n, phải làm rắ t nhiề u loại kiểm tra, còn

phải uống rất nhiều loại thuốc, không ít loại thuốc có tác dụng phụ, vậy cũng không sao, nhưng xác suất thành công lại thấp như vậy... anh không muốn thấy em thất vọng.”

Tôi cười, làm thế OK với anh: “Không sao. Lúc này em đang rảnh, sắp em nói nếu em không ở Côn Minh thì sẽ giao ít việc cho em, thời gian còn lại em sẽ chuyên tâm tạo người.”

Thấy tôi vui vẻ như vậy, anh cũng cười: “Vậy chúng ta tới bệnh viện Mount Sinai California đi, ở đó chất lượng rất tốt. Chỉ có điều... bác sĩ nói, ông ấy sợ trong quá trình vận chuyển tinh trùng sẽ có vấn đề.”

“Ở đây... Zurich... không có phòng khám à? Làm ở đây luôn được không?”

“Ông ta có giới thiệu bác sĩ Singh cho anh, phòng khám của ông ấy là nơi có xác suất làm IVF thành công cao nhất ở Thụy Sĩ.”

“Bao nhiêu?”

“39%. Đương nhiên nếu chất lượng tinh trùng kém, thì tỉ lệ còn thấp hơn.”

“Há há!” - Tôi vỗ vỗ mặt anh “Đừng lo, một lần không được thì hai lần, anh có tiền, em có thân thể, sớm muộn cũng sẽ thành công.”

“...”

Lịch Xuyên cũng không cho biết gì thêm. Tôi lên mạng tìm hiểu thêm. Theo tài liệu, IVF có ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý của cặp vợ chồng. Nếu thất bại, 60% số cặp vợ chồng sẽ không còn

chế được cảm xúc: u buồn, lo âu, phấn nộ, mất ngủ, khấc c khấu... 13% người vợ sẽ nảy sinh ý định tự sát. Không tính tới việc phải hy sinh sự nghiệp, thời gian, kinh tế, tình cảm trong quan hệ vợ chồng và nhiề u thứ khác.

Tôi không muố n nghĩ nhiề u như vậy. Trong sơ đồ hạnh phúc của Tạ Tiểu Thu chỉ có Lịch Xuyên và con của chúng tôi. Nếu không thì chưa phải là một gia đình hoàn chỉnh. Quan điểm tuy lạc hậu, nhưng tôi tuyệt đố i sẽ không từ bỏ bất kì cơ hội nào.

Tôi nghĩ nghĩ, rồi nói với Lịch Xuyên: “Vậy anh có số điện thoại của bác sĩ Singh không?”

Anh gật gật đầu.

“Em sẽ hẹn với ông ấy ngay, nhanh chóng bắt đầu.” Tôi nói, “Chuyện này anh không cần phải tham gia, một mình em có thể chịu được áp lực thất bại. Nếu thêm anh vào sẽ rất khó khăn.”

“Vậy sao được? Đây là việc chung của cả hai chúng ta.” Mặt anh đành lại “Anh sẽ không để em đi gặp bác sĩ một mình.”

“Ai, anh bận như vậy, không có thời gian để đi với em. Chu kỳ IVF rất dài.”

“Không dài. Một lần khoảng 3 tuầ n.”

“Vậy mà không dài à? Anh còn đang giữ bao nhiêu hạng mục? Cũng có má y cái tới hạn rồi đúng không? Má y chuyện này sẽ làm anh phân tâm.”

“Không sao, nếu anh không đi với em, lỡ may không thuận lợi thì em sẽ nghĩ quẩn mất.”

Câu này lại chạm trúng tôi rồi, tôi nhảy dựng lên: “Đó, lại nữa rồi! Em yêu đầu ư vậy à?”

“Đúng vậy.”

Tôi không phục, chạy qua véo cổ anh, không cho anh nói chuyện: “Quyết định rồi, em sẽ đi một mình. Được hay không nhất định sẽ báo cho anh.”

“Không được, không có anh em không thể đi.” Lịch Xuyên nói “Tiếng Anh của ông bác sĩ này sợ em nghe không hiểu. Anh đã đồng ý đi làm IVF rồi, em cũng phải nhường một bước chứ, để anh đi với em.”

“Không. Em đi một mình. Em sẽ báo cáo tiến triển với anh.”

“Tiểu Thu...”

“Không nói nữa, Lịch Xuyên, em đã quyết định rồi. Chúc mừng anh đã tìm được một cô vợ có ý chí kiên cường.”

Ngày hôm sau tôi một mình lái xe đi gặp bác sĩ Singh. Lịch Xuyên nói đúng, Singh có thể nói tiếng Anh lưu loát, nhưng lại rất giọng Đức. Người thường khó mà nghe hiểu, nhưng tôi lại không giống bình thường nha. Tôi là phiên dịch viên được đào tạo đàng hoàng, nói chuyện một lát là có thể nắm được cách phát âm của ông ấy. Ví dụ rất nhiều âm W thì phải đổi thành V, D thành TH. Từ đơn bắt đầu bằng chữ F thì đổi thành V, “fery good” chính là “very good”. Đơn giản đổi đi đổi lại vài lần, chúng tôi đã có thể nói chuyện thoải mái với nhau.

Sau khi hỏi về tình trạng sức khỏe và bệnh sử của tôi, bác sĩ Singh đưa cho tôi một bộ thử hormone LH, bảo tôi tính toán thời kỳ rụng

trứng của mình. Đồng thời tôi cũng bắt đầu uống thuốc tránh thai, theo lời bác sĩ là để phòng phản ứng của buồng trứng, để kinh nguyệt tới đúng kỳ.

Tất cả đều thuận lợi, sắp tới kỳ kinh nguyệt, tôi tới phòng khám tiến hành lấy máu và kiểm tra sóng siêu âm. Bác sĩ rất hài lòng với tình trạng sức khỏe của tôi. Tử cung của tôi cũng không có vấn đề gì. Sau đó họ bắt đầu tiêm thuốc kích thích buồng trứng. Loại thuốc này một ngày phải tiêm ba lần, liên tục trong mười ngày, do Lịch Xuyên thuê y tá tới nhà làm. Ngoài ra còn thường xuyên phải kiểm tra máu và siêu âm type B.

Trứng dần dần chín dưới sự theo dõi nghiêm ngặt.

Tới thời điểm thích hợp, bác sĩ tiêm thuốc kích thích HCG, và cho biết 36 giờ sau sẽ tiến hành lấy trứng. Nghe có vẻ sợ, nhưng nhờ có chích thuốc tê, tôi đã ngủ trong toàn bộ quá trình, nên không hề có cảm giác gì. Sau khi hoàn thành chỉ thấy bụng hơi đau, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường.

Vì tò mò và hoàn toàn tin tưởng, nên tôi đã rất tích cực phối hợp với tất cả các loại kiểm tra. Quá trình IVF rất phức tạp, có khi một ngày phải đi máy lần, có khi thì ngày nào cũng phải đi. Tôi bảo Lịch Xuyên cứ đi làm như bình thường, không cần đi theo tôi. Có khi kiểm tra xong, tôi thấy Lịch Xuyên ở bãi đậu xe, nhưng tôi không cho anh đến gặp bác sĩ và làm các loại kiểm tra với tôi. Singh nói cho tôi biết, Lịch Xuyên nắm rất rõ tình hình của tôi, vì ngày nào anh cũng gọi điện thoại đến hỏi chi tiết mọi việc và trình tự kiểm tra. Ngày lấy trứng, anh vẫn đứng canh ngoài phòng mổ. Khi thấy tôi nguyên vẹn đi ra, anh cười mà không nói gì. Vài ngày sau đó, anh đã dần thả lỏng, có lẽ là do ảnh hưởng bởi tâm trạng thoải mái của tôi.

Ba ngày sau, ba phôi thai khỏe mạnh được đưa vào tử cung của tôi. Lần này không tính là giải phẫu ngoại khoa, không cần gây tê, tôi cũng không thấy đau lắm. Làm xong bác sĩ dặn tôi nằm im mấy tiếng trên giường, Lịch Xuyên mang theo một quyển tiểu thuyết trình thám cho tôi đọc, đọc được vài tờ, đọc không vô nữa, liền nói chuyện phiếm với anh.

Có thể nhìn ra được sự bình tĩnh của anh chỉ là giả vờ, vì anh không chịu ngồi yên, mà cứ chông gây đi tới đi lui trong phòng. Tôi nghĩ thầm, không biết buổi kiểm tra thai 14 ngày sau anh có lo lắng hơn thế này không?

“Lịch Xuyên, đừng lo lắng. Nhất định chúng ta sẽ thành công!” Tôi tin tưởng cầm tay anh.

Anh nắm lấy tay tôi, áp lên mặt mình vuốt ve: “Tiểu Thu, hứa với anh, chỉ thử lần này thôi được không? Nếu không thành công thì không thử nữa.”

“Tại sao?”

“Thấy em ngày nào cũng chích cũng lấy máu, anh sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Kỳ lạ, chích và lấy máu không phải là chuyện trước đây anh hay làm sao? Em nghĩ ít nhất anh phải quen hơn em chứ!”

“Anh không quen được.” Anh nhẹ giọng nói “Lần trước em mổ chân, anh suốt đêm đứng ngoài bệnh viện. Sau đó bệnh tình của em ngày càng nặng, mỗi lần anh nhìn thấy tên Ngải Tùng kia đều muốn bóp chết hắn, bây giờ nghĩ đến chuyện đó anh vẫn còn hận hắn.”

“Vậy mà lúc đó không vào thăm em, thật là, quá nhân tâm. Lúc đó em hận anh muố n chề t.”

“Xin lỗi, đê u là lỗi của anh. Anh nghĩ... có lẽ như vậy em sẽ nhanh move on, và ngả vào vòng tay của Ngải Tùng.”

“Lắ m trò! Người có ý chí kiên định như em, sẽ không dễ dàng thay đổi phương pháp.”

“Thay đổi cái gì?” anh nghe không hiểu.

“Thay đổi mục tiêu.”

“Tiêu Thu, ý chí của em thật kiên định, anh thật sự rấ t bội phục em. Vào những năm cách mạng em nhấ t định sẽ là anh hùng. Nế u trong thời kháng Mỹ viện Triê u, không biế t em sẽ bắ n sập bao nhiêu lô cô t. Cuộc đời ảm đạm thê lương của anh, phải dựa vào em rô i.”

“Lịch Xuyên, anh lắ m chuyện như vậy từ khi nào thế?”

Lúc về nhà tôi kéo Lịch Xuyên vào một cửa hàng bán đồ trẻ em, mua một bộ đồ trẻ sơ sinh.

Chúng tôi đê u thích con gái.

Lịch Xuyên không nói tiế ng nào liê n đi tính tiê n, nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu cho chúng tôi: “Chào chị, anh chị mua xe đẩy chưa? Mua bình sữa chưa? Mua tã cho trẻ sơ sinh chưa? Còn có chăn, mũ, bao tay cho em bé nữa? Còn máy hút sữa? Nôi? Bộ đồ chơi phát nhạc?”

Lịch Xuyên lạnh nhạt: “Không vội.”

“Cửa hàng của chúng tôi đang có hoạt động giảm giá, giảm 20% cho tất cả các sản phẩm, đừng bỏ lỡ cơ hội nha!”

“Ừ,” Tôi cười cười, bỏ một cặp bình sữa thủy tinh vào xe hàng “Vậy mua thêm hai bình sữa đi.”

“Vâng!”

Lịch Xuyên trừng mắt nhìn tôi.

“Trùng cái gì, nếu không thể sinh con, thì có thể dùng để đựng nước tương mà.”

Đảo mắt đã tới ngày thứ 14, sáng sớm cầm que đi thử, tôi thất hồn lạc phách ra khỏi nhà vệ sinh.

Không có dấu hiệu mà tôi chờ mong.

Lịch Xuyên tiến lên ôm tôi, thấp giọng an ủi.

“Đừng quá lo, que thử cũng có khi sai sót, thử máu mới chính xác nhất.” Tôi nhìn hàng chữ to “Tỷ lệ chính xác 99,9%” trên hộp giấy, không tin lời anh nói.

Lịch Xuyên không nói gì, lái xe đưa tôi tới phòng khám, tới quá sớm chưa mở cửa, chúng tôi phải ngồi đợi hơn nửa tiếng ở tiệm cà phê bên cạnh phòng khám.

Sau khi lấy máu xong, Lịch Xuyên đưa tôi đến một nhà hàng kiểu Pháp gần đó. Tôi không thích đồ ăn kiểu Pháp cho lắm, không phải vì ăn không ngon, mà là số lượng quá ít. Tôi nghi ngờ dấu hiệu báo náu món Pháp đều luyện Thái Cực, một chiếc đĩa màu trắng thật to, ở giữa đặt một miếng cá nhỏ xíu, phết thêm các loại

sốt đủ màu, xếp thành hình dạng đầy nghệ thuật. Hương vị rất ngon, nhưng ăn xong vẫn thấy đói, phải ăn thêm món tráng miệng mới no bụng.

Nhưng mà món ăn kiểu Pháp đúng là có thể dùng để giết thời gian. Món khai vị, canh, cá, đồ nướng, salad, tráng miệng từng món từng món được dọn lên, tôi cố che giấu sự mất mát và lo lắng trong lòng, bình tĩnh nói chuyện phiếm với Lịch Xuyên.

Tôi thậm chí còn kể cho anh ba câu chuyện cười.

Lịch Xuyên nghe không hiểu lắm, tôi giải thích từng chút cho anh nghe.

“Đừng lo, Tiểu Thu.” Anh cầm tay tôi “Lát nữa xem tin tức, xem ở đâu có lô c xoáy, lũ lụt, động đất, chúng mình có thể nhận nuôi vài đứa bé, cũng coi như làm một chuyện tốt.”

“Ai nói em đang lo chứ? Em đã chuẩn bị cho việc đánh lâu dài mà.”

Một ngày sau, có kết quả thử máu. Không mang thai.

Singh nói, thất bại là chuyện rất bình thường. Xác suất thành công của IVF chưa tới 50%. Huống chi chất lượng tinh trùng của Lịch Xuyên cũng không tốt lắm. Ông đề nghị tôi cứ nghỉ ngơi một thời gian, để tâm lý và sức khỏe điều chỉnh lại bình thường rồi tính tiếp.

Ông không đề nghị tôi thử lần thứ hai, xem ra Lịch Xuyên đã gây áp lực với ông ấy.

Tôi kiên quyết lắm cả: “Tôi sẽ không đợi, lập tức bắt đầu đợt thứ hai.”

Singh nhìn Lịch Xuyên, nói: “Vợ anh rất có chủ kiến.”

Lịch Xuyên cười khỏ: “Đúng vậy, không ai có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Tuy nhiên, hễ vợ tôi muốn gì, thì cuối cùng đều đạt được.”

Mãi tới lần IVF thứ tư tôi mới mang thai. Lúc đó Lịch Xuyên đã bắt đầu đợt tâm lý trị liệu thứ hai. Những lần thất bại liên tiếp đã kích rất lớn đến anh. Mà sau mỗi lần thất bại tôi lại miễn cưỡng tươi cười và giả vờ lạc quan càng khiến anh đau lòng. Anh thường xuyên mất ngủ, da bị dị ứng, hơn nữa càng ngày càng trầm mặc ít nói. Tôi Xuyên nghi ngờ anh bị trầm cảm, ép anh đến gặp bác sĩ tâm lý vài lần.

Thật ra Lịch Xuyên rất kiên cường, nếu không đã bị ung thư đánh bại. Nhưng đồng thời anh cũng là người sống tình cảm, tự kiểm điểm rất giỏi, hơn nữa lại không thể nhìn người thân của mình chịu khổ. Lúc nào cũng đổ lỗi cho chính mình, sau đó luôn bất an và tự trách bản thân. Tôi Xuyên và René đều khuyên tôi từ bỏ IVF: “Hai người có thể xin con nuôi mà, muốn bao nhiêu đứa cũng được, Lịch Xuyên tuyệt đối ủng hộ em.”

Tôi biết, bọn họ lo cho sức khỏe của Lịch Xuyên, sợ anh không chấp nhận được khi IVF thất bại mà bệnh tình chuyển biến xấu.

Vì vậy tôi nói: “Như vậy đi, em sẽ tuyên bố với Lịch Xuyên là từ bỏ IVF. Sau đó hai người đưa anh ấy ra nước ngoài ở hai tháng.”

Ánh mắt hai người nhìn tôi như nhìn kẻ điên vậy. Đồng thanh nói: “Vậy còn em? Em tính sao?”

Tôi ôm tay: “Ở lại đây, đổi phòng khám khác, tiếp tục IVF. Tất cả đều giá u Lịch Xuyên, để anh ấy khỏi lo lắng.”

“Tiểu Thu” Tế Xuyên nghiến răng đầy giận dữ. “Em chọn cách khác được không?”

“Không được.”

Sức chịu đựng của con người đúng là có được dẫn được. Lịch Xuyên lo lắng như vậy, nhưng người trực tiếp chịu áp lực là tôi lại hoàn toàn bị tê liệt.

Tế Xuyên miễn cưỡng phôi hợp với kế hoạch của tôi, tìm một công trình đi u Lịch Xuyên tới Mexico hai tháng. Mà tôi lại la lối là mình không hợp với khí hậu của Mexico, lại vừa nhận dịch một quyển sách, nên sẽ ở nhà đợi anh về.

René cũng hòa theo, bảo tôi vừa làm IVF xong, cần nghỉ ngơi, không nên bôn ba theo Lịch Xuyên.

Nói dối liê n trong hai tháng trời, lúc Lịch Xuyên từ Mexico trở về, tôi đón anh và xúc động báo tin mình đã mang thai.

Mỗi ngày đều phải tới công trường, người anh đến đi rất nhiều, xem chút nữa tôi không nhận ra anh. Khi nghe tin này anh vô cùng sung sướng, hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, thả hành lý xuống, kéo tôi qua một bên, hỏi: “Tiểu Thu, em không nghe lời anh lại đi làm IVF à?”

“Đúng vậy, hãy tha thứ cho em, Amen.”

“Bác sĩ... nói như thế nào?”

“Em đổi bác sĩ khác, tất cả đều bình thường. Còn nữa, kê tai lại đây,” Tôi nói nhỏ “Là sinh đôi.”

“Thật à?” Anh ôm lấy tôi “Trời ạ! Đây không phải là mơ chứ!”

“Đương nhiên không phải!”

Trong quá trình mang thai, ngoại trừ cần tiêm progesterone trong một thời gian và thỉnh thoảng phải kiểm tra máu và siêu âm type B ra, thì mang thai nhờ IVF cũng không khác gì so với mang thai bình thường. Dù loại lo lắng của chúng tôi trong thời gian đó - sức khỏe của tôi, các loại biến chứng của IVF, sinh non, thai nhi dị dạng - đều dần tiêu tan khi các số liệu sức khỏe đều ở mức bình thường. Giống như tất cả các cặp vợ chồng sắp làm cha làm mẹ khác, chúng tôi hưng phấn bước vào thời kì dưỡng thai.

Tám tuần sau, tôi rời khỏi phòng khám IVF, được chuyển sang một bác sĩ phụ khoa bình thường.

“Lịch Xuyên, bây giờ em là sản phụ bình thường rồi.” Tôi kích động nói “Em rốt cuộc cũng trở thành sản phụ bình thường rồi!”

Đúng vậy, giờ khắc này, tôi không muốn điều gì cả, chỉ muốn làm người bình thường, có được tất cả những điều mà người bình thường có.

Chúng tôi nhanh chóng biết được đó là một cặp bé gái, đặt tên cho hai bé là An An và Ninh Ninh.

Khỏe mạnh và hạnh phúc, đó là sự kỳ vọng lớn nhất của chúng tôi đối với con.

Lịch Xuyên và tôi cùng đi học một khóa “Lần đầu làm cha mẹ”. Đây là lớp được chính phủ tài trợ, chúng tôi và rất nhiều cặp vợ chồng khác cùng học kỹ thuật sinh nở và chăm sóc trẻ sơ sinh, cùng nhau xem video ghi hình lúc sinh. Trên đường về nhà tôi hỏi Lịch Xuyên có cảm tưởng gì, Lịch Xuyên nói: “Ừm, quá trình khá là máu me.”

“Đúng vậy, vô n em không sợ, bây giờ lại thấy hơi sợ.”

“Em có muốn sinh mổ không?” anh đề nghị “Dù sao đây cũng là lần đầu tiên, lại là sinh đôi.”

“Em có thể sinh thường, phải tin vào sức mạnh của tự nhiên chứ!”

“Vậy... tiêm thuốc tê sớm một chút được không? Nếu không em sẽ kêu la thảm thiết như cái cô trên tivi.”

“Không cần gây tê. Dì em nói, gây tê có tác dụng phụ, không tốt với thai nhi, sản phụ cũng chậm hồi phục.”

“Tiểu Thu, từ sau khi làm IVF, em có thấy mình trở nên ngang ngược hơn không?”

“Hừ, em có vô n mà! Em đã thành công!”

“Vậy để anh lái xe được không? Bụng to như vậy em không thấy mệt à?”

“Không mệt. Em thích lái xe, chiếc xe này to, lái cũng thoải mái. Anh cứ ngồi nghỉ ngơi đi.”

“Đúng là biến thành nữ vương rồi...”

Không ngờ ngày sinh lại đến sớm.

Ngày đó cách ngày dự sinh năm ngày, ăn cơm tối xong chúng tôi cùng nhau đi dạo, đi một hồ rồi đột nhiên tôi dừng lại.

“Sao vậy? Không thoải mái?”

“Em nghĩ... có lẽ là vỡ ối rồi.” Tôi le lưỡi.

“Anh gọi xe cấp cứu.” Anh lấy tay di động ra.

“Đừng gọi, tụi mình tự đi về đi, anh lái xe đưa em đi nhé?” Tôi nói, “Anh không nhớ lời người hướng dẫn à, dù vỡ ối, thì cũng chưa thể sinh ngay được. Tới bệnh viện không chừng còn bị mời về.”

Lịch Xuyên khẩn trương nhìn tôi: “Em... em còn có thể đi sao?”

“Được mà.”

“Có khi nào sinh ngay lúc này không?”

“Làm gì nhanh như vậy? Không phải bác sĩ nói con sẽ sinh chậm hơn sao? Bình thường đều là bảy tám tiếng.”

“Sinh đôi có khi nhanh hơn không?”

Tôi kéo anh đi nhanh về nhà, leo lên xe. Lịch Xuyên nói: “Đợi chút, để anh đi lấy đồ.”

Chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho trẻ sơ sinh trong một chiếc túi, để ngay cửa, lúc nào cũng có thể mang đi.

Lịch Xuyên xách một chiếc túi to đi ra, tôi phát hiện anh nhét thêm vào đó ba trái banh tennis.

Xe lao nhanh trên đường, tôi hỏi anh: “Anh mang banh tennis đi làm gì?”

“Không phải bảo lúc đau lưng có thể dùng để mát xa sao?”

“Có chuyện này à?”

“Hôm đó em nghỉ học. Họ hướng dẫn cách mát xa giúp giảm đau cho phụ nữ có thai.”

“Bằng ba trái banh bé tí này à? Anh tin sao?”

“Em chắc chắn sẽ rất đau, anh sẽ dùng cái này mát xa cho em.”

Vào bệnh viện, bác sĩ khoa sản Manphil đã tới trước, trao đổi mấy câu, làm kiểm tra, bảo nếu vỡ ối thì sẽ sinh vào hôm nay, nên tiêm thuốc trợ sản trước.

Đó là một nam bác sĩ, dáng người cao lớn, nói chuyện giọng nói thông dong, bề ngoài trông rất giống công nhân ở bên tàu.

Lúc tử cung bắt đầu co thắt, tôi đau tới mức chửi bậy, nhưng kiên trì không cho gậy tê.

“Trời ạ, sao lại đau thế này?” Thấy tôi liên tục rên la, y tá nhìn tôi cười nói: “Mới hở một lỏng tay đã chịu không nổi, cô còn không chịu gậy tê.” Với ý, tôi đang tự làm khổ mình.

“Vậy mời bác sĩ gậy tê đến đi.” Lịch Xuyên nói “Mời anh ta đến ngay được không? Tôi thấy vợ tôi sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Không cần mà... em sẽ cố chịu thêm chút nữa...”

Lịch Xuyên không để ý tới tôi, nói với bác sĩ: “Nhanh gậy tê cho cô ấy.”

Giọng nói của anh thật quyết đoán, gằn như là rống lên.

Có mũi kim đâm vào lưng tôi. Con đau lập tức biến mất, nhưng tôi vẫn cảm nhận được từng đợt co thắt của tử cung.

Trong phòng sinh chỉ có một nữ y tá đang hướng dẫn cách dùng sức, cách thở, còn không ngừng nói “push, push, push, push...”

Giọng cô ấy vừa sắc vừa to, tiếng sau cao hơn tiếng trước, giống như thầy tôi còn dùng sức chưa đủ vậy.

Tôi tranh thủ thời gian hỏi Lịch Xuyên: “Sao ở đây chỉ có cô ấy vậy, không còn ai nữa à? Bác sĩ đâu?”

“Là thế này. Bây giờ tử cung còn chưa mở ra hết, y tá sẽ hướng dẫn em, lúc sắp sinh cô ấy sẽ báo cho bác sĩ.”

“Vậy à... không coi trọng em gì hết... em sinh đôi mà.”

“Quá trình này rất dài, có khi tốn hơn vài tiếng đồng hồ, không có lý gì để bác sĩ đứng chờ nha. Hơn nữa, anh ta rất nổi tiếng, bình thường chỉ tới vào những phút cuối cùng. Đương nhiên, trong khoảng thời gian này anh ta cũng sẽ tới kiểm tra các số liệu gì đó. Lúc chị họ anh sinh là vậy đó.”

“Vậy bây giờ anh ta làm gì? Ngủ à?”

“Chắc đang chơi game. Vừa rồi anh thầy trong phòng làm việc của anh ta có một chiếc PSP.”

“Chán quá, gặp phải loại bác sĩ vô trách nhiệm như vậy!” Tôi nhỏ giọng mắng bẻng tiếng Trung.

Quá trình quả nhiên rất lâu.

Mãi cho tới 3 giờ 45 phút sáng, bác sĩ Manphil mới chậm rãi tới. Tôi vừa push xong, đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc mở mắt ra, trong phòng đã có một đám người, không tính Manphil và Lịch Xuyên, ngoài 6 y tá, còn có một bác sĩ khoa nhi, phụ trách kiểm tra cho bé.

3 giờ 57 phút, chị gái An An chào đời. 4 giờ 6 phút, cô em Ninh Ninh cũng ra theo.

Tất cả đều thuận lợi.

Lịch Xuyên trong cơn kích động được bác sĩ giữ chặt tay để cắt dây rốn. Cắt mấy lần nhưng không đứt, anh nói anh không làm được, dây rốn vừa mềm vừa trơn, cấu tạo còn phức tạp hơn dây cáp điện, anh không nỡ cắt.

Mọi chuyện trong phòng sinh được xử lý gọn gàng. Nhưng tôi lại bị xuất huyết, cả người như trống rỗng. Lúc này Lịch Xuyên nắm chặt tay tôi, mà tôi lại nhìn về góc trời xanh đen bên ngoài cửa sổ.

Tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nghe Lịch Xuyên nói hai bé của chúng tôi xinh đẹp cỡ nào.

Tôi thấy hai khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay.

“Chúc mừng cô! Hai bé gái rất xinh đẹp.” Bác sĩ nói với tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Có phải tôi quá tham lam không? Có phải tôi đòi hỏi ông trời nhiều quá rồi không?

Nếu tôi không muốn, thì có thể có được những thứ này không?

An An và Ninh Ninh, cảm ơn hai con đã cho mẹ và bố Lịch Xuyên cơ hội làm cha làm mẹ. Cảm ơn ông trời đã tặng cho con món quà quý giá này!

Ngoại truyện đặc biệt cho bản mới nhất:

Chiếc nhẫn

Không biết có phải tất cả những người anh em trên thế gian này đều giống nhau như thế, cãi nhau liên tục từ nhỏ đến lớn.

Tôi dạo quanh khu mua sắm, xách về nhà một đống túi to túi nhỏ. Vừa đến cửa chính đã nghe tiếng Lịch Xuyên và Tế Xuyên cãi nhau. Tiếng hai người nói cũng không to, tốc độ cũng không nhanh, giống như thể người ta bung tách cà phê đến sô pha tán gẫu. Nhưng, đúng là họ đang cãi nhau, thôi thì tôi đành tự đón tiếp mình vậy.

“... Tế Xuyên, anh không thể mua khách sạn đó được. Đắt quá. Nếu phí thường niên của khách sạn là một trăm đồng mỗi gian một ngày, như vậy vốn đầu tư của mỗi phòng ít nhất một trăm ngàn, mới có thể sinh lãi”. Lịch Xuyên nói.

Tế Xuyên lắc đầu không đồng ý.

“Khi Disney xây dựng khu vui chơi Disneyland ở Anaheim, ông ta chỉ xây dựng một cái công viên, kết quả là công viên đó lôi kéo hàng loạt khách sạn liên tục mọc lên xung quanh. Khách sạn mà anh xem năm gần công viên chính cho trẻ em, tỉ lệ người nghỉ lại không dưới 80%.”

“Nói chung, tỉ lệ lưu trú tại khách sạn phải duy trì ở mức 65% mới có thể cân bằng thu chi. Tỉ lệ lưu trú cao như vậy, bộ người ta bị điên sao, còn bán cho anh?” Lịch Xuyên cau mày, cười nhạt.

“Ông ấy đã nhả m tới một công ty dâ u mỏ, muố n có tiề n để sang tay công ty dâ u mỏ đó. Mà anh thì cực thích phong cách trang trí của khách sạn này, sau khi chúng ta tiế p nhận không câ n phải sửa chữa.” Giọng của Tê Xuyê n có phâ n dụ dõ, “Lịch Xuyê n, em nên hiểu, bấ t luận chúng ta nhận thiế t kê bao nhiêu cái khách sạn, cũng không kiế m đượ c nhanh và nhiề u như là mở khách sạn đâu”.

“Hai mươi năm trước, mỗi căn phòng của khách sạn Bô n Mùa bình quân dâ u tư gâ n một triệu, một đê m ở thi vị phải trả một ngàn đô ng, khách sạn mới có thể hoạt độn g. Nhưng điề u này là của hai mươi năm trước, đũ cao câ p đũ sang trọng đó! Kê t quả thế nào? Phá sản rô i!”

“Đó là trường hợp cá biệt, cá biệt. Còn cái này cho chúng ta một cái giá rấ t tô t!”

“Đó là giá của anh, em không mua.”

“Lịch Xuyê n, tiề n... em đã cho anh mượn rô i.”

Lịch Xuyê n ngắ n người gương mắ t nhìn Tê Xuyê n: “Oh, My, God! Anh nói là đi mua một mảnh đấ t xây độn g khách sạn... việc này em không có ý kiế n.”

“Anh đã đỏi ý.”

“Em sẽ gọi điện cho ngân hàng.”

“Tiề n đã chuyê n khoản rô i.”

“I can't breathe! (Em không thể thở nổi!)”

“Come on, Lịch Xuyê n, đê m chút đũ ng khí dâ u tư ra nào.”

“Em muốn tham gia đàm phán!”

“Đàm phán anh chủ trì là được rồi, em ngồi bên cạnh ảnh hưởng đến việc anh ép giá.”

“Vương Tế Xuyên! Tiền là của em!”

“Lịch Xuyên, nghe anh nói...”

Rốt cục họ cũng nhìn thấy tôi, cả hai người cùng lúc im bật, đứng dậy. Lịch Xuyên bước đến đỡ các túi hàng trên tay tôi, nhìn kỹ tôi một lượt.

“Em sao thế?” Anh hỏi.

“Không... không có gì.”

“Sao mặt em trắng bệch ra vậy?”

“Đánh phẫn đó.”

“Giọng cũng run run...”

“Em bị cảm...”

Anh sờ sờ trán tôi: “Cũng may, không bị sốt.”

Tế Xuyên vỗ vỗ vai tôi, cười: “Buổi tối đến nhà anh, René làm món cá nướng. Lịch Xuyên... chuyện vừa rồi, em thử nghe chút ý kiến của René.”

“Tiền của em, sao phải đi nghe ý kiến của người khác?” Lịch Xuyên không cao giọng, nhưng rõ ràng có chút mất kiên nhẫn. Tế Xuyên chỉ cười cười, làm như không nghe thấy.

Sau khi gả cho Lịch Xuyên, tôi mới biết hai anh em nhà này rất thường cãi nhau. Mà về việc này, cả Lịch Xuyên và Tế Xuyên đều không ai nhường bộ ai, ở Lịch Xuyên tính khí kiêu ngạo càng mạnh hơn, chưa bao giờ nhường Tế Xuyên.

Thầy Lịch Xuyên bộ dạng không vui, Tế Xuyên rút đầu lại, làm bộ nhìn đồng hồ: “Anh có chút việc, đi đây!”

Liên vội vàng chuồn mất.

Tôi ngò i xuống sofa, lẳng lặng nhìn Lịch Xuyên.

Lịch Xuyên rất ít khi tức giận, cũng không thích tranh cãi. Nhưng lại rất cố chấp, một khi chạm đến điểm mấu chốt thì không ai có thể thuyết phục được. Anh đưa cho tôi một ly cà phê, bỗng nhiên nói: “Đừng lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“Anh thường rất cẩn thận trong chuyện đầu tư, đây cũng không phải khoản đầu tư lớn, dù không thể thu hồi vốn cũng không ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta.”

“Vâng.”

“Tôi nay đừng đến chỗ Tế Xuyên, đến thăm ông bà nội đi.”

“Ngày khác đi được không? Em, đầu hơi choáng...”

Lịch Xuyên hoảng sợ: “Đầu bị choáng sao? Có muốn đi khám thử không?”

“Không cần lo lắng, chắc là do mệt mỏi, nghỉ một chút sẽ đỡ hơn.”

Lịch xuyên chăm chú nhìn mặt tôi, hờ hời lâu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tim tôi đập thình thịch: “Không có.”

Thật ra tôi muố n nói, đúng vậy, đã xảy ra chuyện lớn, tôi làm mấ t nhẫn đính hôn rô i.

Theo phong tục phương Tây, Lịch Xuyên tặng cho tôi một chiế c nhẫn đính hôn giá trị gấ p ba lầ n thu nhập một tháng của anh. Nhưng theo truyề n thố ng của gia đình nhà họ Vương, đây chưa phải là chiế c nhẫn đính hôn thật sự. Có một ngày, bà nội Lịch Xuyên thầ n thầ n bí bí dẫn tôi vào một gian phòng chứa đầ y đầ c ổ quý giá, lấ y chiế c chìa khóa cồ bắ ng đầ ng, mở một chiế c hộp đồ thấ m mạ vàng.

Tôi thấ y trên hộp vẽ chi chít rấ t nhiề u bé trai đang chơi đùa.

“Hộp này gọi là ‘Hộp Trăm Con’” Bà nội nói “Ông nội của bà để lại cho bà.”

Bà nội Lịch Xuyên là một cụ bà có dáng người hơi đấ y đầ , hiề n lành, ít nói. Nghe René nói, tính tình của Lịch Xuyên tồ t như vậy là nhờ ảnh hưởng từ bà. Bà trịnh trọng lấ y từ trong hộp ra một chiế c nhẫn phi thúy, tự mình đeo lên tay của tôi.

“Đây là cồ vật từ đời trước, nhìn nó có chút quê mùa, nhưng đáng giá hơn cả chiế c nhẫn Lịch Xuyên mua cho con.”

Tôi ngắ m nhìn chiế c nhẫn trên tay mình, bao quanh phía dưới khố i ngọc phi thúy là hình ảnh một con phượng hoàng khắ c bắ ng vàng ròng, kiểu dáng tinh xảo phức tạp như trang sức trong cung đình

xưa. “Có tiền cũng không thấy được vàng khảm ngọc” là để chỉ cái này sao.

Sau đó ông nội nói cho tôi biết, bà nội đặc biệt đến ngân hàng lấy hộp trang sức này từ trong tủ bảo hiểm ra, có thể thấy nó rất có giá trị. Tôi khoe với Lịch Xuyên, Lịch Xuyên xem thường nói: “Em thích máy chiếu nhân kiểu dáng thế này à?”

“Thích chứ” tôi nói, “Đeo vào rất có cảm giác cổ xưa, có phong thái của hoàng quý phi...”

“Ít ra nó biểu đạt nội rất thích em” Lịch Xuyên nói “Vì bà thường nhắc đến chiếc nhẫn này, nhưng anh chưa từng nhìn thấy nó. Anh cứ nghĩ nó chỉ là một truyện thuyết...”

Mà chiếc nhẫn trong truyện thuyết này lại bị tôi đánh mất! Tôi thậm chí còn không biết nó mất lúc nào. Buổi sáng tôi đeo nó đi mua sắm, mua rất nhiều thứ trong khu mua sắm, giữa chừng có đi nhà vệ sinh một lần, rồi đi làm tóc. Nhưng đến lúc vào lại trong xe, mới phát hiện chiếc nhẫn đã biến mất. Tôi liền báo cảnh sát, bảo vệ ở khu mua sắm cũng giúp tôi tìm kiếm hơn 3 giờ liền nhưng vẫn không tìm thấy. Bọn họ ghi lại thông tin, nói nếu có tin gì sẽ lập tức báo cho tôi biết. Dân bản xứ có thể không biết giá trị của ngọc, nhưng để của chiếc nhẫn bằng vàng ròng, được chế tác rất công phu, vừa nhìn là biết ngay đây là một tác phẩm nghệ thuật có giá trị.

Tôi thất thốn, chán nản lái xe về, thiếu chút nữa vượt cả đèn đỏ.

Tôi nằm trên giường, nhắm mắt cố hồi tưởng lại từng li từng tí những việc đã làm trước khi đánh mất chiếc nhẫn, nhưng vẫn

không thu hoạch được gì, buồn phiền đến đau dạ dày. Lịch Xuyên ngồi ở bàn làm việc bên cạnh giường, đang chăm chú vẽ một bản thiết kế.

“Lịch Xuyên, anh đi làm đi!”

“Như vậy sao được, em không khỏe, anh sẽ ở nhà với em, đã xin phép rồi.”

“Em chỉ muốn ngủ thêm một chút...”

“Ngủ đi, anh sẽ không làm phiền em.”

Tôi nhắm mắt, Lịch Xuyên như nhớ tới chuyện gì, nói: “Đúng rồi, cuối tuần này là đại thọ tám mươi của bà nội, nên mua quà gì đây? Anh đã đặt bánh, Tê Xuyên nói sẽ mời đầu bếp về nhà mở tiệc, em thấy thế nào?”

Tôi hoảng sợ nhìn anh.

“Bà nội nói, chỗ bà còn có một đôi vòng ngọc, được cắt ra từ một khối ngọc với chiếc nhẫn bà đã tặng cho em. Bà nhất định phải đưa...”

Tôi ngẩn người chết lặng nhìn Lịch Xuyên.

Đúng vậy, tôi thật sự muốn chết, giờ phút này tôi muốn chết quách đi cho rồi!

* * *

“Ừ.”

Tôi lên để tìm Tê Xuyên, sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện, Tê Xuyên chỉ ừ một tiếng.

“Anh, em phải làm sao bây giờ?” Tôi đau khổ nhìn anh.

“Chỉ là mất một chiếc nhẫn mà thôi, không cần phải lo, nếu em sợ thì để anh nói với Lịch Xuyên giúp em. Nó sẽ không để ý đâu. Anh cũng sẽ giúp em nói với nội.”

“Anh ấy không để ý, nhưng em lại để ý, nội cũng sẽ để ý. Chiếc nhẫn đó là vật gia bảo của nhà anh, nếu đem đi bán cũng không hề rẻ!”

“Mất thì cũng đã mất rồi, còn suy nghĩ nó đáng giá bao nhiêu làm gì, không phải càng thêm khó chịu sao?”

“Nhưng nếu không có chiếc nhẫn đó, em thật sự không dám đến nhà nội! Anh, anh nghĩ cách giúp em với... cũng đừng nói với Lịch Xuyên...”

Tê Xuyên cau mày suy nghĩ, ánh mắt bỗng sáng lên.

“Thật ra chiếc nhẫn kia không chỉ có một chiếc, mà là một cặp.”

“Một cặp? Chiếc còn lại đâu?”

“Ở chỗ anh này.”

“Anh, anh cho em mượn đeo một ngày được không? Em đeo nó đi tham gia tiệc mừng thọ của bà nội, sau đó sẽ lập tức trả lại cho anh! Em bảo đảm, sẽ nâng niu bảo vệ nó như là bảo vệ tính mạng của mình vậy!” Tôi cảm thấy giọng mình có phần căng thẳng, hơn nữa lúc nói lời này, tay tôi nắm chặt lấy tay áo của Tê Xuyên, bộ dạng như thể nếu anh không giúp tôi giải quyết vấn đề này tôi sẽ không buông tha cho anh.

“À...” Sắc mặt anh có chút xâu hổ, “Anh nói nó ở chỗ anh, nhưng thật ra cũng không phải là đang ở chỗ anh.”

“Hà?”

“Anh tặng nó cho René rồi.”

“Thật à?”

“Chiếc nhẫn đó bà nội dự tính sẽ tặng nó cho cháu dâu của bà, bà đưa cho anh là để anh đi tìm một cô gái... Em cũng biết đây, nội vẫn không chịu chấp nhận René.”

Việc này tôi biết. Ông bà nội đều không chịu chấp nhận René, vẫn không cho René vào cửa, nổi đau khổ mà René nếm trải ở nhà Lịch Xuyên cũng có thể sánh ngang với bề rộng trời cao.

“Vậy... em sẽ thử đi hỏi René?”

“Đi đi, em ấy nhất định sẽ cho em mượn.”

“Tốt quá! Cảm ơn anh nhiều!”

Tôi háp háp muốn chạy ra ngoài, Tế Xuyên liền kéo lại: “Em định đi đâu, em ấy đang ở thư phòng.”

René đang hăng say chơi game Full Swing trong thư phòng, nhìn thấy tôi, liền lấy tai nghe ra. Tôi nói vắn tắt mục đích đến, René lạnh lùng “hừm” một tiếng: “Chiếc nhẫn đây này.”

Anh với tay lục lọi trong cái hộp bút lớn đang để trên bàn, bên trong hộp bút chứa đầy các loại bút, dao rọc giấy, cục tẩy... chiếc nhẫn cũng tùy tiện bị ném vào một góc đầy bụi bặm.

Tôi trợn mắt: “René, nội cho anh chiếc nhẫn phi thúy giá trị như vậy mà anh dám ném nó vào hộp bút à?”

Anh ném chiếc nhẫn cho tôi: “Đính chính một chút, đầu tiên, nội không cho anh, chỉ cho Tê Xuyên. Nội không hề muốn đưa cái này cho anh. Bà muốn dùng nó ép Tê Xuyên cưới một cô gái về đây.”

Tôi đang định nói tiếp thì anh đã cắt lời tôi: “Nếu của em bị mất, vậy thì cho em.” Trong giọng nói của René có chút hậm hực.

Tôi vội vàng xoa tay: “Em chỉ mượn thôi, đồ vật quý giá thế này em không dám nhận đâu! Sau ngày đại thọ của nội nhất định của về chủ cũ!”

Thầy tôi lo lắng, René vỗ vỗ vai tôi: “Tiểu Thu, không cần phải lo lắng. Nội mắt hơi kém, bà sẽ không phát hiện thầy hai chiếc nhẫn này khác nhau.”

Khác nhau? Có khác nhau sao?

Tim tôi đập thình thịch.

“Khoan đã! Hai chiếc nhẫn này không phải là một đôi sao? Vậy chúng phải giống nhau chứ!”

“Cũng không khác gì mấy. Chỉ là... một chiếc là ròng, một chiếc là phượng.”

Tôi sắp khóc tới nơi: “Cái này mà gọi không khác nhau mấy sao? Ròng với phượng khác nhau một trời một vực! Tựa như sự khác nhau giữa anh với em vậy!”

“Vàng lấp lánh như vậy, nhìn đã muố n quáng mắ t, ai mà chú ý chú?”

“Bà nội không phải là họa sĩ tả thực [1]-sao?” Tôi khóc không ra nước mắ t, như có gì mắ c nghẹn trước ngực, thiế u chút muố n ngắ t xiu.

Chiế c nhẫn đang nắ m trong tay, quả nhiên, bên trên có khắ c hình rô ng đang giương nanh múa vuố t. Mặc dù nắ m bao quanh khố i ngọc, nhưng với người đã quen nhìn nó, thì chỉ câ n liế c mắ t một cái là có thể nhìn thắ y hình dáng có sự sai khác.

Tôi chán nản trả nhẫn lại cho René, cúi đầ u đi ra ngoài.

“Này, Tiểu Thu...”

“Tồ t nhắ t là nói thật với Lịch Xuyên... Hi vọng nội sẽ tha thứ cho em...”

Nhưng tôi vẫn không thể nào câ m được nước mắ t.

Tôi về đầ n nhà, buồ n bực cả đêm không ngủ được, Lịch Xuyên tưởng tôi chưa hế t cảm, tâm tình không tồ t, cũng không dám quắ y rắ y gì tôi. Dù bị trêu chọc, tôi cũng không dám đáp trả nhiề u, sợ trong lúc vô tình lại nhắ c đầ n chuyện đó.

Ba ngày cứ vậy trôi qua, thứ sáu, Lịch Xuyên đầ n công ty, tôi mở máy tính nhưng không có tâm trạng làm việc, trong lòng cứ nghĩ đầ n chuyện làm thế nào để nói rõ với nội. René đột nhiên đầ n thăm.

“Đây, chiế c nhẫn mà em muố n.” René đưa cho tôi một hộp gắ m, “Anh đã nhờ người tháo con rô ng ra và gắ n một con phượng

vào. Anh có người bạn là nhà thiết kế trang sức, chuyên làm máy loại này, anh nhờ làm như trong hình, nên nhìn không khác gì máy.”

Tôi kinh ngạc nhìn René: “Nhưng, chiếc nhẫn của anh sẽ không còn...”

René cười khỏ: “Chiếc nhẫn kia vốn không thuộc về anh, nội cũng chưa từng nói cho anh, nếu em thích thì cứ giữ lấy.”

“Không không không, chỉ mượn thôi! Nội đã lớn tuổi, em sợ bà buồn.” Tôi cẩn thận đeo chiếc nhẫn lên tay, thở phào nhẹ nhõm. Máy rô-i mới thấy nó thật đẹp mắt, phượng vàng bao quanh viên ngọc phi thúy trong suốt, người chế tác ắt đã phải hao tốn biết bao tâm sức, “Buổi mừng thọ ngày kia... Anh có đến không?”

“Anh không nhận được thiệp mời.” Anh nói nhỏ “Enjoy. Anh và Tế Xuyên không muốn thấy em phải buồn phiền vì chuyện nhỏ này.”

Từ nhỏ, bố thường dạy tôi không nên nói dối. Bởi vì một lời nói dối sẽ dẫn đến một lời nói dối khác, cuối cùng tạo thành cục diện khó lòng không chế nổi. Mặc dù mỗi nguy đã tạm thời tránh được, tôi vẫn cố sức đề phòng Lịch Xuyên nhìn ra manh mối. May mà Lịch Xuyên cũng không máy chú ý đến chiếc nhẫn “giả” này. Chúng tôi cùng nhau bàn về những chi tiết trong buổi tiệc mừng thọ của bà nội, cũng đã chuẩn bị tốt quà tặng, đang trên đường đến nhà ông nội, Lịch Xuyên bỗng lơ đãng nói: “Tiểu Thu, em có tin không, ông bà nội cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi. Lần này bọn họ còn mời cả René!”

Tôi thoáng ngây người.

Ở hiên nhà, gặp René diện một bộ âu phục chỉnh tề, vẻ mặt đầy lo lắng, tôi kéo anh qua một bên, tháo nhẫn, nhét vào tay anh: “René, lát nữa gặp nội hãy đeo cái này!”

“Không cần, em cần nó hơn anh!”

“Khó khăn lắm nội mới quyết định mời anh, điều này đã tỏ rõ thái độ của bà, đeo cái này có thể lấy lòng bà.”

“Vậy, còn em thì sao?”

“Nếu nội hỏi đến, em sẽ khai thật.”

“Đừng đừng đừng! Người già rất coi trọng những thứ này, bà sẽ tức giận.”

“Có tức giận đến đâu thì em cũng đã là cháu dâu của bà, gạo đã nấu thành cơm rồi, anh thì lại khác...”

“Anh là đàn ông, đeo thứ này làm gì, cũng không giống!”

Tôi ấn mạnh chiếc nhẫn vào ngón tay của René: “Đeo vào đi, nó vốn là của anh!”

Lúc chúng tôi đang lén lén lút lút, đùn đùn đẩy đẩy, thì Lịch Xuyên nhìn thấy, kinh ngạc đi tới. Ánh mắt của anh đã chú ý tới chiếc nhẫn trong tay René. Tôi còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy René nói:

“Lịch Xuyên, tờ mượn nhẫn của Tiểu Thu... nhẫn của tờ mà t rõ rồi... Cậu không để ý chứ?”

Lịch Xuyên mỉm cười lắc đầu: “Không đâu. Đeo vào đi, bà nội sẽ rất vui.”

René đeo vào, lướt nhìn tôi, hít sâu một hơi, tôi giả vờ bình tĩnh: “Đúng vậy... Nếu là anh đeo, nhất định sẽ có hiệu quả!”

Lịch Xuyên ôm eo tôi, chỉ chỉ chiếc nhẫn: “Đáng tiếc là phượng hoàng, hi vọng nội sẽ không phát hiện ra.”

“Không đâu, người già thường hoa mắt...”

Chân tôi đang run, cả cơ thể cũng run lên. Lịch Xuyên lo lắng nhìn tôi: “Tiểu Thu, em còn chưa hết cảm à?”

Tôi tuyệt vọng lắc đầu.

Người già này không hoa mắt.

Trên bàn ăn, bà nội sắp xếp để cho tôi cùng René một trái một phải, ngồi bên cạnh bà. Dưới ánh sáng chiếu rọi của chùm đèn trên trần nhà, chiếc nhẫn của René trở nên lấp lánh hấp dẫn mọi ánh mắt.

“René, không nên đeo nhẫn của Tiểu Thu, đây là nhẫn bà cho Tiểu Thu.”

René cười xấu hổ, đang muốn trả lời, bà nội lại nói tiếp: “Con nhìn đôi vòng tay bà đã cho Tiểu Thu xem, là cùng một khối ngọc cắt ra, con bé đeo lên, vừa đúng một bộ, nhìn thật đẹp.”

“Bà nội, xin hãy nghe con giải thích.” Tôi cúi cùng cũng lấy được dũng khí để nhận lỗi, “Chiếc nhẫn này đúng là của René.”

“Không đúng, đây là của con mà, phía trên có nạm phượng hoàng. Đây là một cặp nhẫn rồng phượng, cái của Tế Xuyên bên trên có nạm rồng.” Bà nội nói.

René vội vàng nói: “Chiếc nhẫn của con bị mất, nên con đành phải mượn nhẫn của Tiểu Thu.”

“Không không không, là của con bị mất, René tốt bụng cho con mượn...”

“Không, là của con bị mất!” René nói.

“Của con bị mất!” Tôi lớn tiếng, “Là con...”

“Mọi người không nên cãi nhau” Lịch Xuyên bỗng nhiên chen lời: “Là con không cẩn thận đánh mất nhẫn của Tiểu Thu.”

Tất cả mọi người đều nhìn Lịch Xuyên, bao gồm cả bà nội.

Lịch Xuyên chớp chớp mắt: “Là thế này, con vào một nhà hàng ăn cơm, ăn nửa chừng thì bị chóng mặt ngã đi một chút, tỉnh lại phát hiện bị mất chiếc nhẫn, còn mất cả đồng hồ, ví tiền...”

Sắc mặt nội nhanh chóng thay đổi: “Chóng mặt sao? Lịch Xuyên, con có sao không? Bị lúc nào vậy? Có đến bệnh viện chưa? Có nặng lắm không?”

Sau đó bà nội dùng cả hai tay sờ tới sờ lui trên mặt Lịch Xuyên, giống như trên đầu anh có một lỗ thủng...

“Không cần lo lắng, chỉ là tác dụng phụ của thuốc thôi.” Lịch Xuyên xót xa nói, “Nhưng vừa nghĩ tới chuyện làm mất chiếc nhẫn yêu quý của nội, con liên thấy khó chịu.”

Diễn quá đạt, cách cái bàn, tôi không tự chủ nhéo nhéo cánh tay của Lịch Xuyên.

Lịch Xuyên như cười mà không cười liếc tôi một cái.

“Chẳng trách má y ngày nay Lịch Xuyên cứ hay buồn rầu...” Tôi bõ i thêm một câu.

“Đứa cháu đáng thương, chiếc nhẫn có đáng là bao, làm sao quý giá bằng cháu của bà chứ!” Giọng bà trở nên gập gáp “May mà chúng chỉ trộm đồ` chứ không hại người! Có khi nào là chúng phiề n muộn không? Hở?” Bà nội ân câ n nhìn Lịch Xuyên, lại lấ y điện thoại ra, “Bà có quen một bác sĩ tâm lý, để bà gọi điện, con thử đế n gặp ông á y...”

“Không câ n đâu bà!”

“Lịch Xuyên, con đừng nghĩ đế n chiếc nhẫn đó nữa, bà vẫn còn chiếc nhẫn khác, con chờ chút, chỗ bà còn có một cặp nhẫn ngọc bích...”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhìn bà nội tựa cơn gió thoắ t đi thoắ t đế n.

Bà lấ y cặp nhẫn trong hộp gấ m ra, đưa cho tôi và René mỗi người một chiếc: “Được rô i, đeo chiếc này vào đi, đừng lo lắ ng về` chiếc nhẫn kia nữa nhé? Trong cuộc đời này rô i sẽ có nhiề u thứ bị má t đi, nhưng sự quan tâm và yêu thương của người thân là còn mãi!”

Tôi cười, nhìn Lịch Xuyên và René, và cả Tề Xuyên đang ngồ i ung dung thản nhiên cách đó không xa nữa.

(HỀ T)

---

[1]-Lối vẽ tả thực, Trung Quốc gọi là Công bút hay Tề tất họa, là lối vẽ công phu tỉ mỉ, tả chi tiết sát với cảnh thực.